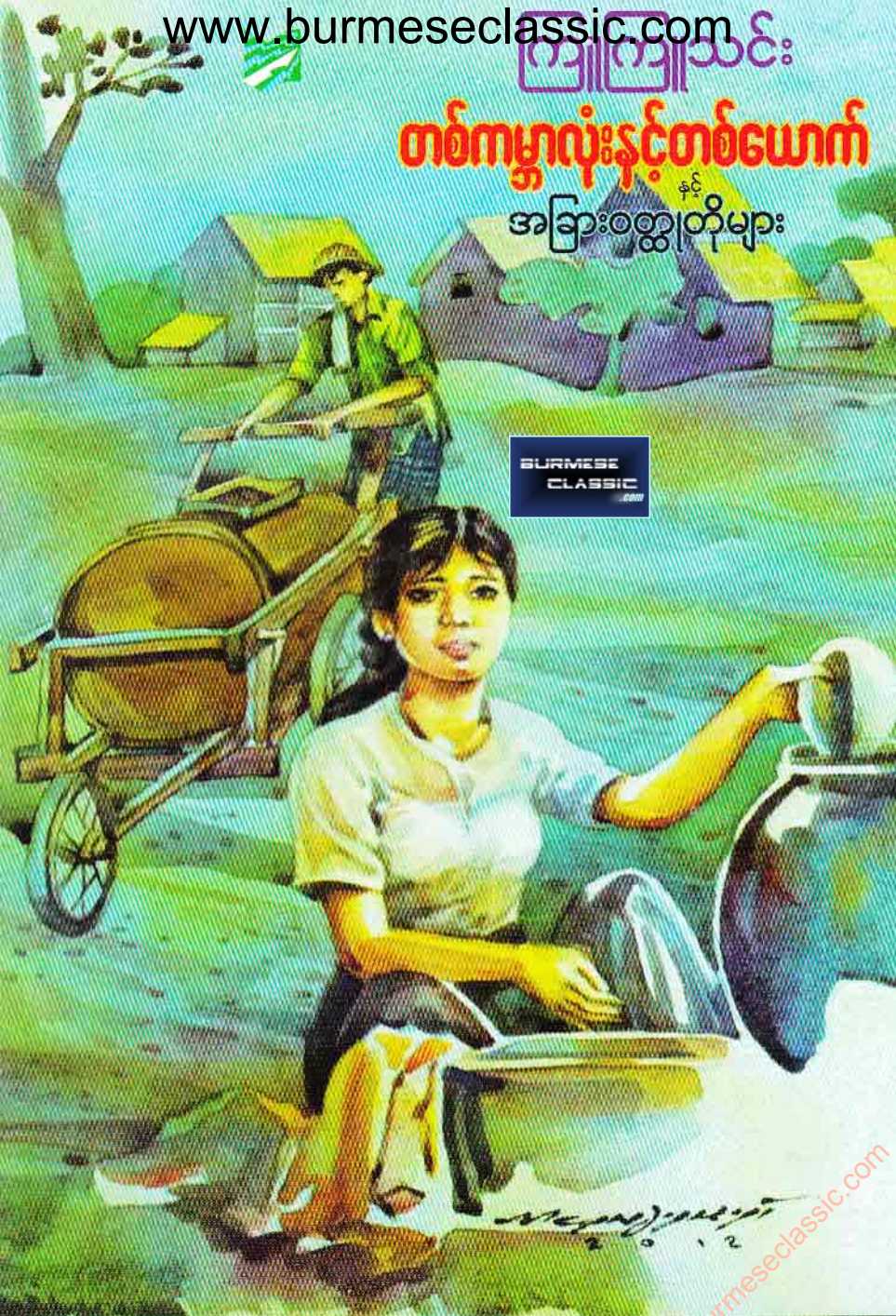

အခြားအသံ:

တစ်ကမ္ဘာလုံးနှင့်တစ်ယောက်

နှင့်
အခြားဝတ္ထုတိုများ

BURMESE
CLASSIC
.com

အောင်လိပ်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန် ကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- * အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး။
- * စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့် အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံ ထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းသာ သည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- * အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- * စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

တစ်ကမ္ဘာလုံးနှင့်တစ်ယောက်

နှင့်

အခြားဝတ္ထုတိုများ

ကြူကြူသင်း

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ကြူကြူသင်း
တစ်ကမ္ဘာလုံးနှင့်တစ်ယောက်နှင့်အခြားဝတ္ထုတိုများ

ထုတ်ဝေခြင်း
ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ
အုပ်ရေ-၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ
ဦးလှတိုး (မြ ၀၃၇၇၂) (ရန်အောင်စာပေ)
တိုက် ၁၇၊ အခန်း ၂၃၊ ရွှေအုန်းပင်အိမ်ရာ
အနောက်ရန်ကင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့် အဖုံးပုံနှိပ်သူ
ဒေါ်ကျင်ယုံ (ကောင်းစံပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် ၂၇၉၊ လမ်း-၄၀၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း
ပန်းချီ မောင်နေခြည်
အတွင်းပလင်
Dream City
တန်ဖိုး- ၂၀၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး
ရန်အောင်စာပေ၊ အ. ထ. က (၁)၊ ရန်ကင်းကျောင်းရွှေ၊
ဆိုင်အမှတ် (H)၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်။ ဖုန်း - ၀၉ ၅၁၇၉၃၉၈၊ ၀၉ ၇၃၂၂၃၄၂၁

ကြူကြူသင်း ၈၉၅-၈၃
တစ်ကမ္ဘာလုံးနှင့်တစ်ယောက်နှင့်အခြားဝတ္ထုတိုများ
ရန်အောင်စာပေ၊ ၂၀၁၂။
စာ၊ ၁၂. ၅x၂၀. ၅ စင်တီ။
(၁) တစ်ကမ္ဘာလုံးနှင့်တစ်ယောက်နှင့်အခြားဝတ္ထုတိုများ

Dedicated to all my Teachers
and
Benefactors

Profile of the writer

The eldest daughter of U Sein Mg and Daw Khin Yi. Born in Wakema; a town in the delta region of Ayeyawady Region, Myanmar on 12th March, 1942.

Matriculated from St. Francis Convent High School and graduated as a Bachelor of Arts from Yaungon University in 1964.

Started writing poems, short stories and plays when she was in the 8th standard. One of

the poems was translated into English and Japanese and five short stories were translated into Japanese and Russian published and distributed in the respective countries.

Presented three papers about "The Oboe", "The Admirable Myanmar Poems" and "The Patriotic Songs of Myanmar up to 1981" which were based on Myanmar Culture and Literature.

She has won the National Literary Award three times for her two selected short stories and one selected plays.

Aye Aye Pyone

ဗာတီကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	One Against the World တစ်ကမ္ဘာလုံးနှင့်တစ်ယောက်	၁ ၁၉
၂။	The Knack အညှာ	၂၅ ၄၇
၃။	The Sun and the Moon နေ နှင့် လ	၅၉ ၇၅
၄။	An Oath ပိုးကြီးလေးတစ်မျှင်	၈၉ ၁၀၃
၅။	None of your Business ဘာသိုင်းလို့လဲ	၁၁၇ ၁၃၅
၆။	The Soft Golden Buds မလေးငုံ ပျံ့ငွေ့နှစ်ကယ်	၁၄၇ ၁၅၉
၇။	The Funny Egoist ယဉ်ယဉ်ကလေး	၁၇၁ ၁၈၇
၈။	Her Infinite Pride and Joy သားမာန်	၂၀၁ ၂၃၃
၉။	To the Second Place ဒုတိယနေရာသို့	၂၂၃ ၂၃၅

ONE AGAINST THE WORLD

"How utterly preposterous! Here read it", muttering thus Daw Hla threw a folded letter into her daughter's lap. Noticing the terse tone Daw Khin Khin glanced at her mother's face to access her mood. Then she immediately unfolded the letter. Teacher Daw Aye Aye Nyein hearing the commotion came near her elder sister and both started reading the contents.

"Good heavens! It is a love letter indeed," uttered Teacher Aye in surprise.

"My...my, she had reached such a stage already," remarked Daw Khin Khin.

"Tell me mother, who is the fellow?"

"Who else can he be....,it's Ngwe Oh, the water seller. I've been watching his movements since I noticed his furtive interest in the girl. By the look of the tone of the letter it seems that Ma Shwe Thein has not accepted him yet. It is merely a one-sided affair so far."

"Ha...what is she to consent to his proposal? She has just attained woman hood barely four of five months at that. Just you wait, Mi Thein Thein, just you wait. I'll give her a good pinching for a reminder."

Teacher Aye growled with clenched teeth. She saw Thein Thein as a mere girl just reaching her early teen adolescence. Sixteen in fact. She herself was already in the mid-thirties, but still remained single, strictly maintaining her discipline and dignity becoming of a member of the teaching profession. Therefore she could not contain her fury on finding such a love letter in Thein Thein's possession.

"That's why I have been reminding you

mother, not to hire young water sellers, but to take on married adults," quipped Khin Khin.

"Dare you say that Ma Khin Khin. Such Things can happen whoever you hire. Don't you remember that I had to send you to a girls' school because I'm afraid that you might get easily, socialized with boys of the co-ed schools. Even then you eloped with your lover before you passed the tenth standard high school examination. Isn't it a fact?"

"Oh! Mother..."

Khin Khin could proceed no further as she herself had become a target at point-blank range. She was now nearing forty, and a mother with two kids, but she had to bear the burnt of her mother's frequent rebuke for the one youthful indiscretion. Being at fault she never could go against her mother's tantrums.

The contents of the letter was just the ordinary outpouring of love by a young man: expressing how much he loved her, how he wanted to be always near her, and requested her to erquite his love. The handwriting was barely, the spelling style

and composition was erratic, demonstration of a barely educated youth.

"Ha...I wonder whether he has studied even up to the primary level. He may have dared to make such advances because she is responsive."

The teacher instinct in Daw Aye Aye Nyein came into full play as she assessed the young man's educational level. Then she dashed into the kitchen and dragged out Thein Thein by the hands to the living room. Thein Thein's face was ashen with fear.

"Ok...speak out. Don't you dear lie to us. Understand?"

The teacher blurted tremulously.

Thein Thein the young housemaid looked timidly at Daw Hla and then Daw Khin Khin. But she dared not even cast a glance at the teacher whom she feared.

Daw Hla started the investigation.

"Come, speak up. When did you get the letter?"

"Yes...Yesterday May May Gyi."

She stuttered and looked up appealingly to

Daw Khin Khin.

"Morning or yesterday, speak clearly."

Daw Aye Aye Nyein interjected brusquely.

"It's yesterday, not morning Ma Ma."

Replied the maid meekly.

"Ha Ha..Why didn't you tell me as you had it already since yesterday?"

Teacher rapped the maid's head as she queried. Tears welled up in the maid's eyes and trickled down her cheeks.

"Oh!...Then are you in love with him eh?"

The maid wilted under the barrage of questioning. She was at a loss for words.

"Come on, answer the question, are you in love with Ngwe Oh?"

"No, no, Ma Ma Aye Nyein. He...he pleaded me not to tell you. He fears losing his customer if you stop buying water from him."

"My my, what a nice excuse. Do you have to obey so much. Are you already his paramour?"

Teacher Nyein pinched the maid's thigh as she finished her remarks. Having the experience of

disciplining her students for many years in the classrooms, she seemed to be adept at a wide range of punishing tactics. Therefore when it came to whacking elder sisters' two boys or the maid the onus naturally devolved on Daw Aye Aye Nyein.

Watching the scene, Daw Khin Khin remembered her younger days when she was in love with Ko Hla Maung. She herself had gone through the agony of scolding and pinching by her mother and aunts which was indeed very painful. She surmised that such chastisement had driven her in desperation into eloping with Ko Hla Maung in such haste. She secretly sympathized the maid's present predicament and therefore interposed.

"Well. That's enough Aye Nyein. She had already admitted that there is no love affair yet with the water-seller. It's morning and there's so much work to do. Ok Thein Thein go back to the kitchen. And you my dear teacher, start preparing for your school."

The maid meekly made a hasty retreat to the kitchen. Teacher Daw Aye Aye Nyein was still

muttering unabated.

"My dear sister, such a situation need to be tackled slowly with tactful coaxing. Being a teacher you should know better the temperament of teenagers and their flitting fantasies. Am I not right?"

Daw Khin Khin pacified her teacher sister.

"That's not true. She is playing with fire, which, once burnt is not easily to subdue. I used to give a good whacking to my pupils if they are caught redhanded with such trash. What an upstart." So saying teacher Daw Aye Aye Nyein tore the letter to pieces with vehemence.

There's reason for such outbursts of temper. In fact the young maid was more like a sister in the house. She was a wee five-year old child when she first arrived. Her mother, a widow with six children living in the periphery Yangon could ill afford to feed them, and had to part with three children for adoption to considerate families in Yongon. Hearing thus Daw Hla (the mother) agreed to adopt the young maid.

As luck would have it, the young child struck

the hearts of the adopting family members the moment she arrived. Daw Hla liked her because she was active and alert. Daw Khin Khin, the mother of two was glad to find a play-mate for her younger son. Teacher Daw Aye Aye Nyein, the confirmed spinster however loved her more as own kith and kin than an adopted maid. She took pains to teach her to read and write at nights. When she became fairly literate she adamantly fought with the mother to school. Only when the mother was bedridden with arthritis two years ago, Teacher Aye had to take her out of school to help look after the invalid lady. She had studied up to the sixth standard in the Basic Middle school level. But she felt uneasy having to have done so. Would she bear to do it if she were her own blood sister, she questioned with her own conscience. Sometimes when she saw the maid gazing forlornly at the students passing by, she was hurt to the core.

Now, that young girl whom she had so lovingly nurtured was now testing her wings to fly away with a newfound love. What a fate!

"Now no, it must not happen. I must remind mother and elder sister to keep a close watch on her," she muttered sotto voce.

From that day onwards Thein Thein was subjected to a barrage of verbal on-slaught.

"You see Thein Thein, don't we brought you up all these years as our own daughter? We have adorned you with gold earrings, gold chain and gold ring because we care so much for your well being. In fact the earrings cost 100 thousand kyats, the chain 300 thousand and the ring 80 thousand in all. You will well realize that the value is quite considerable. Will we do all this if we do not really love you? Think over very carefully All you need to do is to upkeep your modesty. When the time comes and an acceptable man is found we will arrange a proper marriage for you. Now this water-seller Ngwe Oh is as poor as a church-mouse. His father has taken a lesser wife. His mother is also of loose morals. Moreover she is reputed to be kleptomaniac. You should not consider a man coming from such shady family background to be your husband. Do you un-

derstand?"

Mother Daw Hla spoke at length.

The poor Thein Thein bowed her head and listened in silence. She could not understand why such a furor had to occur simply because of a love letter.

Daw Khin Khin used a more conciliatory tactic.

"Thein Thein, my young girl. Listen carefully to what I say. Just imagine you are only sixteen yet. There's ample time ahead of you to marry. The earlier you marry the earlier you'll be inviting trouble. In my case I had to face troubles beyond imagination. Parents from both sides had forsaken us because we eloped at a very early age. In fact for a girl it's quite natural to fall in love with a boy. But you must weigh the consequences of such an involvement. There's nothing to complain against this young man Ngwe Oh. The only worry on our part is that we don't want to see you mixed in poverty. If you marry a poor man you will surely be poor. There's no doubt about it. So don't be fool-

hardy. Think very carefully before you decide. Do be reasonable. Will you?"

The young maid bit her finger nails as she listened to Daw Khin Khin's admonitions. Which seemed quite convincing. She had even momentarily forgotten Ngwe Oh's piercing eyes and persuasive talk.

Teacher Daw Aye Aye Nyein employed a new tactic. She did not chastise the maid, but waited continuously for about ten days in the kitchen. She knew that Ngwe Oh used to supply water in the kitchen at about five in the evening when the maid was invariably there doing the house work. Daw Aye Aye Nyein timed her presence at that precise moment to meet both Ngwe Oh and the maid.

"Oh! you are here already to supply water eh?" Teacher Aye accosted the water-seller as he entered the kitchen one day.

"Yes Ma Ma Aye" replied Ngwe Oh respectfully.

"Let me ask you, if you don't mind. How much do you earn one day out of delivering water?"

"My income is not regular. Normally I earn between five to ten hundred kyats depending on the demand from the customers. In the rainy season I earn only about two or three hundred kyats."

Assuming good faith from Teacher Aye, Ngwe Oh answered with honesty.

"Hey, your income is so little. I thought you earn more than that."

"Well, if I own the water cart I can easily fetch that income. Presently I have to hire the cart at hundred kyats a day."

"Oh! my...you don't even have a cart of your own. What a pity", remarked Teacher Aye with a sneer.

The water seller was at first secretly overjoyed by such kind attention from the lady of the house. The last remark came as a shock, severely shaking the very foundation of his existence. There's no way he could prolong his stay any further. He bowed his head, passed a furtive glance at the maid and sneaked hastily out of the danger zone.

Teacher Aye timed her presence for the sec-

ond meet, and another sortie of questions, saucily insinuations ensued.

"Hey Ngwe oh, nice to meet you again. Let me ask you something. Did your father support you for the household fare?"

"Yes, Ma Ma, once in a while if I may say so. You see he has taken another wife and has three children and can barely support us."

"Aha...and you have five brothers and sisters..."

"Yes, Ma Ma."

"What a burden on you, as the only breadwinner for such a big family!"

"True. My younger sister Htwe Htwe has to sell doughnuts at the morning market. She netted a daily profit of five to six hundred kyats, but it was used up buying clothes to keep up with the Jones, you see."

"Oh, I see. Keep a good watch on her. You have to work so hard to make ends meet. If she were to fall for a poor man it will be like jumping out of the frying pan into the fire. Find at least

someone who can look after her, like a clerk in the government office."

Ngwe Oh winced in discomfiture. Though lacking in proper school education he could fully detect the underlying message between the lines. He was already twenty years of age. Mature enough to understand such nuances. This time he didn't dare even to glance at the maid, but left hurriedly.

Teacher Aye glanced condescendingly at the maid, flushed with recent victory over the young water-seller.

The last encounter was when Thein Thein was washing the mosquito net near the water tank adjacent to the kitchen, and teacher Aye was helping her. It was her habit to help the maid because she had a liking on her. Time was eight o'clock in the morning.

"Hey Ngwe Oh. Do you come to fill the water? Why didn't you come last evening?" queried Teacher Aye.

"Oh, my youngest brother was down with high fever and I had to keep close watch the whole night.

His fever subsided only in the morning. Sister Htwe was also away on a business trip. I was so much strapped up that I did not know what to do."

Ngwe Oh looked pale and haggard due to worry and a sleepless night. The teacher instinct overcome her inherent disdain over the boy who made passes at the maid.

"You should go to the doctor. I think Dr. Khin Phyu Sin is a good G.P as far as I know," She spoke with sympathy.

"Yes, Ma Ma Aye I intend to go to her today and that's precisely why I came to you this morning. May I please borrow three thousand kyats. I will repay when my mother returns."

"No problem Ngwe Oh. Hey Thein Thein go and fetch three thousand kyats from my wallet."

Teacher Aye commanded the maid. The latter needed no second prompting as she sped to carry out the mission.

"Here is the money you need. Take good care of your brother. By the way what's all the red spots on your arms?"

Teacher Aye handed over the money to Ngwe Oh when she inadvertently saw the red spots which prompted her to question so.

"Oh...it's due to mosquito bites Ma Ma." was his impromptu reply.

"By Jove, why do you have to expose yourself. Don't you tug your mosquito net well. If there is some tear in the netting tell your sister Htwe Htwe to sew it. Such bites can cause malaria fever. You know."

Ngwe Oh listened silently till she finished talking. Then he replied in barely audible subdued tone.

"There is no extra net in the house, not even a tattered one. The one and only net was taken away by mother. I have to wrap up my brother with my extra longyi."

His tone was echoed in despair and frustration.

So Saying Ngwe Oh took leave pushing his nosiy decrepit water cart.

Teacher Aye gazed at the departing Ngwe Oh

and turned to look at the maid, She was rinsing her mosquito net with indigo blue.

"Eh...now she is fully aware how poor is Ngwe Oh. I hope she will not be so foolhardy." She muttered to herself as she revelled in her recent victory over Ngwe Oh.

© © ©

Early next morning at six am.

When Teacher Aye woke up, maid Thein Thein was nowhere to be found. Her bed was neatly spread as usual. She used to be awake and working by five-thirty every morning. Her bed was also spic and span always. That's the reason why she could sleep in the same room with Teacher Aye who was no less meticulously clean and tidy.

She glanced at the maid's bed and sensed something was amiss. It seemed that the bed was neater than usual, but something that should be there was not there. With a wavering mind she took three or four steps towards the maid's bed.

"Alors"

When she reached by the bedside she saw

what she didn't see before from a distance. Placed visibly on the pillows were the gold earrings, the ring and the gold chain given to the maid to adorn herself. There was also a folded letter.

She understood the full purport of the situation, as crystal clear as daylight, with clenched teeth she read the letter. The last sentence seemed to taunt her most so much as shake her composure.

"I have taken away only the mosquito net, leaving everything you have given me."

Then, only then did she realize that the missing item in the maid's bed was none other than the mosquito net. It was a typical manifestation of a boomerang effect where the hitter was hit, and the biter bit.

All the admonitions intended to dissuade the maid from falling love for the water seller, and specially the mosquito net incident had pushed her quickly into his loving clasp.

Teacher Aye could do nothing more than to moan disconcertingly.

Translated by Ba Than

တစ်ကမ္ဘာလုံး နှင့် တစ်ယောက်

'ကဲ... ပြော မပြောချင်တော့ဘူး၊ ဒါသာ ဖတ်ကြည့်ပေတော့' ဒေါ်လှက စာရွက်ခေါက်ကလေးကို သူ့သမီးကြီး၏ ရင်ခွင်ထဲ ပစ်ချလိုက်၏။ ဒေါ်ခင်ခင်က မိခင်၏ လေသံတိုတောင်းပြတ်သားပုံ ကြောင့် မိခင်မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ ချက်ချင်းပင် စာကိုကောက် ဖွင့်လိုက်၏။ ဒေါ်ခင်ခင်၏ ညီမဖြစ်သူ ကျောင်းဆရာမ ဒေါ်အေးအေး ငြိမ်းကပါ အနားသို့ရောက်လာပြီး ညီအစ်မနှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင် ဖတ်လိုက်ကြ၏။

'အမယ်၊ ဒါရည်းစားစာပဲ'
အပျိုကြီး ဒေါ်အေးအေးငြိမ်း၏ အံ့သြသံ။
'စာတွေဘာတွေပေးတဲ့ အဆင့်ထိတောင် ရောက်နေကြပြီကိုး'
ခေါ်ခင်ခင်၏ မှတ်ချက်။
'နေပါအုံး၊ ဘယ်သူကပေးတာလဲ မေမေရဲ့'

ကြာကြာသင်း

'ဘယ်သူက ပေးရမလဲအော့၊ ဟိုကောင် ငွေအိုးပေါ့၊ တလောက တည်းကကြည့်ရတာ အကဲသိပ်မရလို့ ဂရုစိုက်နေတာ။ ဒီစာအသွားအလာ ကြည့်ရတာ မရွေးသိန်းက ခေါင်းညိတ်ဟန်မတူသေးပါဘူး။ ဟိုက တစ်ဖက်သတ်'

'အို... ခေါင်းညိတ်ရအောင် မိသိန်းသိန်းက ဘယ်အရွယ် ရောက်နေလို့တုံး မေမေရဲ့ လူလားမြောက်တာတောင် လေးငါးလရှိသေး တဲ့ဟာကို။ နေနှင့်ကုံး၊ မိသိန်းသိန်း ဘယ်မလဲ ပေါင်တွင်းကြောကို နာနာ လိမ်ပစ်လိုက်တုံးမယ်'

ဒေါ်အေးအေးငြိမ်းက ကျောင်းဆရာမလေသံ၊ အပျိုကြီးမာန်တို့ ပေါင်းစပ်ကာ အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြင့် ကြိမ်းဝါးနေသည်။ သူ့မျက်စိထဲတွင် ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပြည့်စ၊ အပျိုဖော်ဝင်စ သိန်းသိန်းကို ကလေးဟုသာ မြင်နေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အသက်သုံးဆယ်ကျော်သည့်တိုင် အိမ်ထောင်မပြုဘဲ ကျွဲကြွေတွေ၊ သိက္ခာတွေထိန်း၍ နေလာခဲ့သူမို့ သိန်းသိန်းဆီက ရည်းစားစာတွေသည်ဆိုရုံနှင့် အကြီးအကျယ် မကျေ မနပ်ဖြစ်သွားမိ၏။

'ဒါကြောင့် အစထဲက မေမေ့ကို ခင်ခင်ပြောသားပဲ။ ရေစည် အငှားငှားရင် လူပျိုလူရွယ်လေးတွေကို မငှားပါနဲ့၊ အသက်ကြီးကြီး အိမ်ထောင်ရှိတဲ့လူကို ငှားပါလို့'

ဒေါ်ခင်ခင်က မအေးကြီးကို အပြစ်တင်လိုက်၏။

'အောင်မယ် မခင်ခင်၊ ဘယ်သူ့ ငှားငှား ဖြစ်ချင်တဲ့လူဖြစ်တာ ပဲအော့။ ညည်းတုန်းကကော ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ရောရောနှောနှော၊ နီးနီးစပ်စပ် ဖြစ်မှာစိုးလို့ ကျောင်းထားတာတောင် မိန်းကလေးတွေချည်

တစ်ကမ္ဘာလုံး နှင့် တစ်ယောက်

ရှိတဲ့ကျောင်းမှာ ထားခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ဒါတောင် ဆယ်တန်းမအောင် ခင်လင်နောက်လိုက်ပြေးသွားခဲ့တာ မဟုတ်လား'

'ဟာ... မေမေကလဲ'

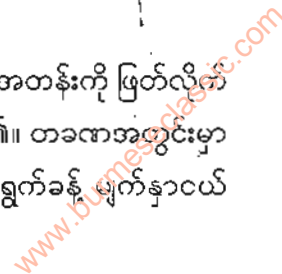
သူ့ဘက်မြားဦးလှည့်လာတော့ ဒေါ်ခင်ခင်ရှေ့မဆက်သာတော့ ချေ။ 'ဟာ... မေမေကလဲ' ဟု တစ်ခွန်းသာ ဟန့်တားသယောင်ယောင် ပြောပြီး လက်ထဲက စာတိုလေးကို ထပ်ဖတ်နေလိုက်ရသည်။ ဒေါ်ခင်ခင် သည် အသက် လေးဆယ်နားနီးနေသည့် သားနှစ်ယောက်မိခင်ဖြစ်သော် လည်း သူ့ဘက်က ချွတ်ယွင်းချက်ကို အလျဉ်းသင့်တိုင်း မကြာခဏ ထုတ် ဖော်ပြောတတ်သည့် မအေးကြီးကိုမူ လုံးလုံးကြီး မလွန်ဆန်ဝံ့ပါချေ။ ကိုယ် ကလဲည်း အပြစ်ရှိခဲ့ပေသကဲ့။

စာတိုလေးကတော့ ဒေါ်ခင်ခင်အတွက် မထူးခြားလှပါ။ ယောက်ျားလေးများ၏ ရေးရိုးထုံးစံအတိုင်း ချစ်ကြောင်း၊ ကြိုက်ကြောင်း၊ မျက်နှာကလေးကို အစဉ်တွေ့ချင်နေကြောင်း၊ ပြီးတော့ သူ့ကို ပြန်ချစ်ဖို့ အကြောင်း၊ လက်ရေးက ကြောင်ခြစ်သလို၊ စာလုံးပေါင်းကလည်း အမှား မှားအယွင်းယွင်း၊ စကားလုံးသုံးနှုန်းပုံနှင့် စာအရေးအသားကလည်း ကဘောက်တိ ကဘောက်ချာ။

'ဟင်း... လေးတန်းတောင်အောင်ရဲ့လား မပြောတတ်ဘူး။

ဒီကောင် ဒီလောက်ရဲတာ အိမ်ကဟာမကိုက အနေမတတ်လို့၊ အရော ဝင်လို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ မိသိန်းသိန်းတော့လား'

ကျောင်းဆရာမပီပီ လက်ရေးကိုကြည့်၍ အတန်းကို ဖြတ်လိုက် သည်။ ပြီး စိတ်လိုက်မာန်ပါ မီးဖိုဘက် ထွက်သွား၏။ တခဏအတွင်းမှာ ပင် သူ့လက်ထဲတွင် ပါလာသူက သိန်းသိန်း။ ဆီးရွက်ခန့် မျက်နှာငယ်

ကြာကြာသင်း

လေးနှင့်။

'ကဲ... ဆိုစမ်း မိရွှေသိန်း၊ ညာမယ်တော့မကြံနဲ့'

သိန်းသိန်းက မျက်လုံးကလေးကလယ်ကလယ်ဖြင့် ဒေါ်လှကို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဒေါ်ခင်ခင်။ အပျိုကြီး ဒေါ်အေးအေးငြိမ်းကိုမူ ငယ်ကြောက်ပီပီ တစေ့တစောင်းကလေးတောင်မှ မကြည့်ဝံ့။

'ဒီစာ ဘယ်တုံးက ရတာလဲ'

ဒေါ်လှက စ စစ်သည်။

'မ... မနွေကပါ မေမေကြီး'

တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြေပြီး ဒေါ်ခင်ခင်မျက်နှာကို အားကိုးတကြီး ကြည့်ပြန်သည်။

'မနက်ကလား၊ မနွေကလား'

ခပ်ဆတ်ဆတ် ထပ်မေးလိုက်သည့် ဒေါ်အေးအေးငြိမ်း၏ အသံ။

'မနွေကပါ၊ မနက်က မဟုတ်ပါဘူး မေအေးငြိမ်း'

'ဟင်... မနွေကတည်းက ပေးတာ၊ ငါတို့ကို ဘာဖြစ်လို့မတိုင် သလဲ မိသိန်းသိန်းရဲ့'

ပြောရင်း သိန်းသိန်းခေါင်းကို ဒေါက်ကန် ခေါက်ပစ်လိုက်၏။

နဂိုကတည်းက မျက်ရည်စိုင်းနေသူကလေး မျက်ရည်တွေ ဝေကျလာ သည်။

'ဟဲ့... ဖြေလေ၊ ညည်းက ငွေအိုးကို ကြိုက်နေလို့လား'

'မ... မဟုတ်ပါဘူး မေအေးငြိမ်းရယ်၊ သူ... သူက မမတို့ကို မတိုင်ပါနဲ့တဲ့၊ တိုင်ရင် သူ ရေစည်တိုက်ရတော့မှာ၊ မဟုတ်ဘူးဆိုလို့ပါ'

'အောင်မယ်... ဟုတ်... ဟုတ် သေးတော့၊ သူ့စကား

တစ်ကမ္ဘာလုံး နှင့် တစ်ယောက်

ဒီလောက် နားထောင်နေရအောင် ညည်းက သူ့... ဟာ ငါတယ်လေ' လိမ်ပြန်ပြီ ပေါင်တွင်းကြောတစ်ချက်။ သိန်းသိန်း ထွန်ထွန်လူး သွားပြန်၏။ ဆရာမမို့ အလိမ်အခေါက် ကျင့်သားရနေ၍လား မသိ။ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရှိလွန်းလှ၏။ ဒါကြောင့်လည်း သည်စိမ်မှာ ဒေါ်ခင်ခင်သား နှစ်ယောက်ကို ရိုက်စရာရှိလျှင်ဒေါ်အေးအေးငြိမ်းကိုသာ တာဝန်ပေးလေ့ ရှိလေ၊ အဖွားဒေါ်လှရော မအေဖအေရော မရိုက်ရက်ကြသမျှ ဒေါ်အေးအေးငြိမ်းကိုသာ ခွဲတမ်းချပေးလေ့ရှိကြစမြဲ။

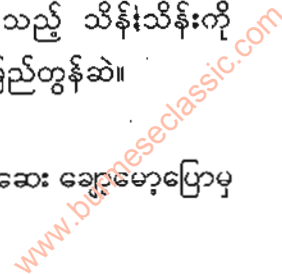
ဒေါ်ခင်ခင်ကမူ ညီမ၏ အလိမ်အခေါက်များကို ကြည့်ရင်း သူ သိန်းသိန်းအရွယ်၊ ကိုလှမောင်နှင့် ရည်းစားထားစဉ်တုန်းက မိခင်ကြီးနှင့် အဒေါ်များ လိမ်ခဲ့ခေါက်ခဲ့သည်ကို ပြန်လည်ခံစားနေမိသည်။ နာသည်မှ တော်တော်ကို နာခဲ့ပါသည်။ သို့ပေမယ့် ထိုအလိမ်အခေါက်၊ အရိုက်အ နှက်၊ အဆိုအဆဲတွေ များလွန်းသောကြောင့်ပင် ကိုလှမောင်နှင့် မြန်မြန် ယူဖြစ်ခဲ့သည်ဟု သူထင်သည်။ ထို့ကြောင့်...

'ကဲပါ အေးငြိမ်းရယ်၊ သိန်းသိန်းကလဲ ပြန်ကြိုက်တာမှ မဟုတ်သေးပဲကွယ်၊ မနက်စောစောစီးစီးဆို ပြောမနေပါနဲ့တော့။ သိန်းသိန်း သွား... သွား ချက်ချည်တော့၊ အေးငြိမ်းကလည်း ပြင်ပေ လေ။ ကျောင်း စောစောသွားရ မှာဆို'

'သိန်းသိန်း သွားတော့' ဟု ဒေါ်ခင်ခင် ပြောလိုက်သည်နှင့် တစ်မိနစ်မဆိုင်းပဲ နောက်ဖေးမီးဖိုထဲ ဝင်သွားသည့် သိန်းသိန်းကို ကြည့်ကာ ဒေါ်အေးအေးငြိမ်းက တတွတ်တွတ်မြည်တွန်ဆဲ။

'မိန်းမကိုက...'

'ဪကွယ်၊ ဒါမျိုးဆိုတာ ဖြေးဖြေးဆေးဆေး ချောမော့ပြောမှ

ကြွကြွသင်း

နားဝင်တတ်တာအေးငြိမ်းရဲ့။ ညည်းလဲ ဒီအရွယ်လေးတွေ ထိန်းကျောင်း စာသင်နေရတာပဲဟာ။ စိတ်ကစားတတ်တဲ့အရွယ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့'

ဒေါ်ခင်ခင်က ပြောပြကြောင်း နှစ်သိမ့်သည်။

'အိုး... စိတ်ကစားတာမဟုတ်ဘူး မခင်ခင်ရဲ့၊ မီးနဲ့ကစားချင် နေတာ သိလား။ ဟင်း... ဒီလိုမီးမျိုးက လောင်မိရင် ငြိမ်းလွယ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျောင်းမှာများ ဒီလိုစာတွေမိရင် ကောင်းကောင်းတီးပစ်လိုက် တာ၊ တကတည်း အရွယ်မရောက်သေးဘူး၊ ကဲလိုက်တာ လွန်ရော'

မကျေမချမ်းပြောရင်း ငွေအိုးစာကို ကောက်ယူကာ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဆုတ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်၏။

'လူပုံလေးက ရိုးပုံရိုးလက်နဲ့၊ သူများတကာ သမီးလို ညီမလို မွေးထားတဲ့ မိန်းကလေးကိုမှ...'

ဟုတ်ပါသည်။ သိန်းသိန်းသူတို့ဆီရောက်လာစဉ်က ငါးနှစ်သမီး သာ ရှိပါသေးသည်။ သိန်းသိန်းမိခင်ကိုယ်တိုင်က ဖခင်မဲ့သားသမီး ခြောက် ယောက်ကို ရှာမကျွေးနိုင်တော့၍ စိတ်ချရမည့်လူများထံတွင် သမီးသုံး ယောက်ကို အပိုင်မွေးရန် ပေးပစ်မည့်သတင်းကြားကတည်းက ဒေါ်လှက မှာထားခဲ့သည်။ သိန်းသိန်းသည် တောသူမဟုတ်၊ မဟာရန်ကုန်မြို့တော် ၏ မြို့စွန်မြို့ဖျားဘက်မှ ဖြစ်သည်။

ရေစက်ဆုံချင်တော့ သိန်းသိန်းကို မြင်မြင်ချင်း သူတို့သဘောကျ ကြသည်။ သဘောကျသည်ဆိုရာ၌ ကိုယ့်အမြင်နှင့် ကိုယ်ပင်။ ဒေါ်လှ အမြင်က သွက်လက်ချက်ချာပြီး ခိုင်း၍ဖင်ပေါ်သူလေးဓမ္မ၊ သားနှစ်ယောက် ပိခင် နဲ့စာရေးမဒေါ်ခင်ခင်ကတော့ သူ့သားငယ်လေးနှင့်သင့်မြတ်အောင် နေတတ်သည့် သား၏ကစားဖော်အဖြစ်။ အားလုံးထက်ပို၍ ထူးခြားသော

တစ်ကမ္ဘာလုံး နှင့် တစ်ယောက်

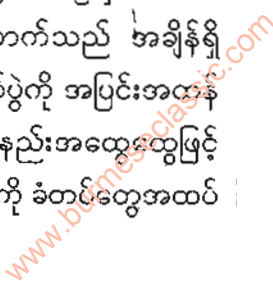
သံယောဇဉ်ဖြင့် ချစ်ခင်မိသူကတော့ အပျိုကြီး ဒေါ်အေးအေးငြိမ်း။ သူက တော့ သိန်းသိန်းကိုခိုင်း၍ကောင်းသူအဖြစ် မမြင်နိုင်ပဲ သွေးရင်းသား ရင်း သံယောဇဉ်မျိုးဖြင့် ချစ်ခဲ့ရသူ၊ ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့သူပင်။ သည် မိန်းက လေးကို ညဘက်စာသင်ပေးသူကလည်း သူ၊ နောက် အတော်ကလေးရေး တတ်ဖတ်တတ်လာတော့ မိခင်ကြီးနှင့်အတိုက်အခံပြောပြီး ကျောင်းထား ပေးသည်ကလည်း သူ။ လွန်ခဲ့သောနှစ်နှစ် မိခင်ကြီး အရိုးအဆစ်နာသည့် ရောဂါကြောင့် အိပ်ရာထဲကမထနိုင်သည့်နှစ်ကမှ သိန်းသိန်းကို ကျောင်း ထုတ်ခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က သိန်းသိန်းခြောက်တန်း။ ဒါကိုပင် ဒေါ်အေးအေး ငြိမ်းရင်ထဲက ဘဝင်မကျ။ လိပ်ပြာလည်း မသန့်။

'ကိုယ့်ညီမ အရင်းကလေးသာဆို ဒီလို လွယ်လွယ်နဲ့ ကျောင်း ထုတ်ပစ်ရက်ပါ့မလား၊ ကျောင်းထုတ် ပစ်နိုင်ပါ့မလား' ဟု အခါခါတွေး ကြည့်နေမိသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ အိမ်ရှေ့ကဖြတ်သွားသည့် ကျောင်းသား ကျောင်းသူကလေးများကို သိန်းသိန်းငေးမောကြည့်ရှုနေသည်ကို တွေ့လျှင် လုံးဝစိတ်မကောင်း။

ယခုတော့ သူ သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ရသည့် မိန်းကလေးသည် အတောင်ပင် မစုံသေးမီ ပျံသန်းချင်နေပါပကော။

'မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး။ မီးဆိုတာ မလောင်ခင်တားမှ၊ မေမေနဲ့ မမခင်တို့ကိုလည်း မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်နေဖို့ ပြောထားဦးမှ'

ထိုနေ့ကစပြီး ဒေါ်လှတို့သားအမိသုံးယောက်သည် 'အချိန်ရှိ တိုင်း၊ အခွင့်သင့်တိုင်း သိန်းသိန်း၏ 'ချစ်ရေး' တိုက်ပွဲကို အပြင်းအထန် ဆင်နွှဲကြတော့သည်။ ပရိယာယ်အမျိုးမျိုး၊ စစ်ဆင်နည်းအထွေထွေဖြင့် တိုက်စစ်ဆင်ကြသည်။ သိန်းသိန်း၏ အသည်းနှလုံးကို ခံတပ်တွေအထပ်

ထပ် ဖို့ကြပ်ပိတ်ကာထားကြတော့သည်။

‘သမီးကို မေမေကြီးတို့က သမီးအရင်းလိုဖွေးခဲ့တာ မဟုတ်လား။ စဉ်းစားကြည့်ပါလား။ တကယ့်သမီးရင်းလိုချစ်လို့ နားကပ်ရော၊ ဆွဲကြိုးရော၊ လက်စွပ်ရော ဆင်ပေးထားတာ မဟုတ်လား။ ဟောဒီနားကပ်လုပ် တုန်းက တစ်သောင်းကျော်၊ ဆွဲကြိုးလုပ်တုန်းက သုံးသောင်း၊ လက်စွပ်က ရှစ်ထောင်ကျော်၊ ကဲ... နည်းသလား။ မချစ်ရင် ဒါတွေလုပ်ပေးပါ့မလား။ သမီး စဉ်းစားကြည့်။ သမီး ဟိုဟိုဒီဒီစိတ်တွေ မထားနဲ့။ အချိန်တန်အရွယ် ရောက်ရင် သင့်တော်တဲ့ လူတွေ့ရင် မေမေကြီးက ပေးစားမှာပေါ့။ ဒီ ငွေအိုးဆိုတဲ့ကောင်က ဆင်းရဲလိုက်တာ၊ သမီးမြင်တဲ့ အတိုင်း။ သူ့အဖေက လဲ နောက်မိန်းမငယ်နဲ့ မအေကလဲ အကျင့်သိပ် ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ လက်ဆော့သတဲ့။ ဒီလိုမျိုးရိုးမကောင်းတာကို စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်နဲ့၊ ကြားလား’

ဒေါ်လှကလည်း သူ့နည်းနှင့်သူ။ သိန်းသိန်းက ခေါင်းကလေး အောက်ချ၍ ခပ်ငိုငို နားထောင်နေတတ်စမြဲ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ယောက်ျားလေးတစ်ဦးပေးသည့် စာလေးတစ်စောင်ကို လက်ခံမိရုံမျှနှင့် သည်မျှတတွတ်တွတ် ဆိုပြောနေသည်ကို နားမလည်နိုင်ပေ။

ဒေါ်ခင်ခင်ကတော့ တစ်မျိုး။ လေပျော့ကလေးဖြင့်...

‘သိန်းသိန်းရေ... လိမ်လိမ်မာမာနေနော်၊ ယောက်ျားဆိုတာ လေ ဘယ်အချိန်ယူယူရတာ သိလား။ သိန်းသိန်းက ခုမှ ဆယ့်ခြောက် နှစ်ရှိသေးတာ၊ စောစောယူ စောစောဒုက္ခရောက်တာပဲ။ မမတုန်းက နှစ်ဘက်စလုံးအိမ်တွေက ပစ်ထားလို့ ဒုက္ခရောက်လိုက်တာ မပြောနဲ့ တော့ကွယ်။ ကြိုက်တာတော့ ကြိုက်ရပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် မိန်းမကောင်း

ပန်းပန်တပွင့်တန်တဲ့ မကြိုက်ခင်စဉ်းစားနိုင်မှ တော်ရုံကျတာ။ မိန်းကလေး ဆိုတာ ရှေ့ရေးကိုတွေးတတ်မှ သိလား။ ငွေအိုးနဲ့သဘောမတူလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ မမညီမ ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ ပြောတာ။ ဒီအိမ်မှာနေရတာ သိန်းသိန်းဘာများပူစရာရှိသလဲ။ ရွှေဆိုရွှေ အဝတ်ဆိုအဝတ်၊ ပြည့်ပြည့် စုံစုံနေရတာ မဟုတ်လား။ ဆင်းရဲတဲ့လူကိုယူရင် ညီမပဲ ဆင်းရဲမှာ မမိုက်နဲ့ ကြားလား’

ဒေါ်ခင်ခင်က ဤသို့ ချော့မော့ပြောပြန်တော့လည်း မျက်လုံး ကလေး ပေကလတ်ပေကလတ်လုပ်ကာ လက်သည်းလေးတဖွဖွကိုက်ကာ နားထောင်ခဲ့ရသည်သာ။ မမခင် စကားကိုတော့ နားဝင်မိသလိုလို။ ချိုသာသောအပြောနှင့် စူးရဲသောငွေအိုး၏ အကြည့်တို့ကိုပင် မေ့သွား သလိုလို။

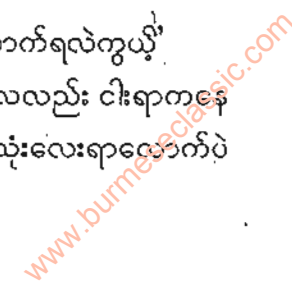
ဒေါ်အေးအေးငြိမ်းကျတော့ တမျိုး။ သူက သိန်းသိန်းကို တတွတ် တွတ်နားပူအောင်မဆူ။ ပရိယာယ်သစ်ဖြင့် စစ်ဆင်ရေးလုပ်သည်။ သူက ငွေအိုး ရေထည့်လာတတ်သည့် ညနေပိုင်း ငါးနာရီခန့်တွင် မီးဖိုထဲက လေးငါးဆယ်ရက် ဆက်တိုက်စောင့်သည်။ ငွေအိုးကလည်း သိန်းသိန်း မီးဖိုထဲရှိတတ်သည့် အချိန်ကိုမှရွေး၍ ရေထည့်လာတတ်သည်ကိုး။

‘အော်... ငွေအိုးတောင် ရေထည့်လာပြီကိုး’

‘ဟုတ်... မမအေး’

‘မင်း ရေစည်တိုက်တာ တနေ့ ဘယ်လောက်ရလဲကွယ်’

‘အမှန်မရှိပါဘူး မမအေးရယ်၊ တခါတလေလည်း ငါးရာကနေ တစ်သောင်းလောက်ပေါ့၊ မိုးတွင်းကျရင်တော့ သုံးလေးရာလောက်ပဲ ကိုက်ပါတယ်ခင်ဗျ’

ကြာကြာသင်း

သဘောရှိနှင့် မေးသည်ထင်မှတ်သဖြင့် ငွေအိုးက အမှန်အတိုင်း
ဖြေရှာသည်။

‘ဟဲ့ နည်းလှချည်လား၊ ငါက မင်းဒီထက်မက ရတယ်မှတ်နေ
တာ’

‘ကိုယ်ပိုင်စည်ဆိုရင်တော့ ရနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျ။ ခုတော့ ဒီစည်ကို
တညနေ တဆယ်နဲ့ ငှားတိုက်ရတာမို့ပါ’

‘အော်... အော်... မင်းက ရေစည်လေး တစ်လုံးတောင်မှ
အပိုင်မရှိသေးပဲကိုးကွယ်’

မမအေးက ငါ့ကိုရင်းရင်းနှီးနှီး မေးရှာတယ်ဟု ကျိတ်ဝမ်းသာနေ
ခဲ့မိသည့် ငွေအိုးတယောက် အောင်သွားတော့၏။ မျက်လွှာကလေးချ
ကာ အိုးတိုက်နေသည့် သိန်းသိန်းကို တချက်ခိုးကြည့်ကာ အမြန်ဆုံး
လစ်သွားတော့၏။

နောက်တစ်ကြိမ် ကြုံကြိုက်ပြန်တော့လည်း...

‘ဟဲ့ ငွေအိုး၊ မင်းအဖေက မင်းတို့ကိုကော ပိုက်ဆံလေးဘာလေး
ပေးရဲ့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ပေးတဲ့အခါလဲ ပေးပါတယ်ခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့် မမအေး
ရယ်၊ သူ့နောက်မိန်းမကလဲ ကလေးသုံးယောက်ရနေပြီလေ။ ဒီတော့
ကျွန်တော်တို့အိမ် ဘယ်သိပ်ပေးနိုင်မလဲ မမအေးရာ’

‘အင်း... မင်းတို့ကလဲ မောင်နှမ ငါးယောက်နော်’

‘ဟုတ်... ခင်ဗျ’

‘မင်းတစ်ယောက်ထဲ ရှာတာနဲ့ ကသီမှာပဲနော်’

‘ကသီတာပေါ့ မမအေးရယ်၊ ကျွန်တော့်အောက် ထွေးထွေးကလဲ

တစ်ကမ္ဘာလုံး နှင့် တစ်ယောက်

မနက်ဈေးမှာ မုန့်လက်ဆောင်းရောင်းရသေးတယ်။ သူက တနေ့ငါးရာ
ခြောက်ရာတော့ မြတ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးဆိုတော့ အဝတ်
အစားဖိုးနဲ့ ကုန်တာပါပဲ’

‘ဪ... ဪ... အင်း၊ နှမအပျိုလေးလဲ ဂရုစိုက်အုံးကွယ်
ကြားလား။ မင်းတို့မှာ မွဲရတဲ့အထဲ ဆင်းရဲတဲ့သူနဲ့ ရသွားရင် ဒုက္ခတွင်း
နက်သည်ထက် နက်သွားဦးမယ်။ အနည်းဆုံး စာရေးစာချီလေးလောက်
နဲ့မှ ယူပစေ၊ ကြားလား’

ငွေအိုးစိတ်အိုက်သွားသည်။ အတန်းပညာ မတတ်သော်လည်း
အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်လုပြီမို့ ဒေါ်အေးအေးငြိမ်း၏ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို
သူ ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်မိပါသည်။ သည်တစ်ချီတော့ သိန်းသိန်း
ရှိရာဘက်သို့ ခေါင်းပင်မလှည့်ရဲတော့ပဲ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ခဲ့ရ၏။

ဒေါ်အေးအေးငြိမ်းကတော့ အောင်နိုင်သူကြီးပမာ သိန်းသိန်း
မျက်နှာကို လှမ်းအကဲခတ်လိုက်၏။

နောက်ဆုံးအကြိမ်ဟု သတ်မှတ်နိုင်သည့်အကြိမ်က မီးဖိုဘေးက
ရေစည်နားမှာ။ သိန်းသိန်းက ခြင်တောင်တွေလျှော်နေသည်။ ဒေါ်အေး
အေးငြိမ်းက ဆပ်ပြာကူတိုက်ပေးနေသည်။ ဒါကလည်း သူ့အကျင့်။ သည်
မိန်းကလေးကို ကရုဏာစိတ်ဖြင့် အမြဲကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးလေ့ရှိသည်။

အချိန်က မနက်ရှုမ်းနာရီခန့်။

‘ငွေအိုး... ရေထည့်လာသလား၊ မနေ့ညနေက ဘာဖြစ်လို့
မလာသလဲကွယ်’

‘ကျွန်တော့်ညီ အငယ်ဆုံးလေး ဖျားပြီး တက်လို့ပါ မမအေး၊
တစ်ညနေလုံး အဖျားမကျလို့ ကျွန်တော်စောင့်နေရလို့ပါ။ တစ်ညလုံး

ကြူကြူညင်း

လည်း မအိပ်ရဘူး မမအေးရယ်။ ခုမနက်မှ အဖျားကျသွားတယ်။ အမေနဲ့ ထွေးထွေးကလည်း အောက်ဘက်ကုန်ကူးခေါ်လို့ လိုက်သွားကြတာ။ ကျွန်တော်ဖြင့် ဘာလုပ်ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး။

အိပ်ရေးပျက်ထား၍ နွမ်းနေသော၊ ပူပန်သောကကြောင့် ညှိုးငယ်နေသော ငွေအိုးကိုကြည့်ကာ 'သိန်းသိန်းကိုစာပေးသူ' ဟူသော အမြင် ခဏပျောက်သွား၏။ ကျောင်းဆရာမတစ်ဦး၏ ကြင်နာတတ်သည့် မိခင်စိတ်က ဝင်ရောက်လာ၏။

'ဆရာဝန်ဆီ သွားမှပေါ့ ငွေအိုးရဲ့၊ ဒေါက်တာခင်ဖြူစင်တော် သားပဲ'

'ဟုတ်... မမအေး၊ ကျွန်တော်လည်း သွားမလို့ပါပဲ။ အဲ... အဲဒါအတွက် ပိုက်ဆံသုံးထောင်လောက် ကျွန်တော်ချေးချင်လို့ပါ။ အမေတို့ ပြန်လာရင် ကျွန်တော် ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်'

'ရပါတယ်ကွယ်... ယူသွားပေါ့။ ညီမရေ... မမအေးငြိမ်း အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံသုံးထောင် သွားယူချီစမ်း'

သိန်းသိန်းက ဒေါ်အေးအေးငြိမ်း ထင်မှတ်သည်ထက် ပိုမို လျင်မြန်စွာ ပြန်ရောက်လာခဲ့၏။

'ကဲ... ရော့... ရော့၊ ကလေးကို ဂရုစိုက်ကွယ်။ နေပါဦး၊ မင်းလက်မောင်းက ဘာဖုတွေလဲ'

ပိုက်ဆံလှမ်းယူလိုက်သည့် ငွေအိုးလက်မောင်းကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်ရင်း ဖြတ်ကနဲ မေးလိုက်၏။ ငွေအိုးရုတ်တရက် ကြောင် သွားပြီးမှ...'

'ဒါ... ဒါ... ဟို... ခြင်ကိုက်ဖုတွေပါ မမအေး'

တစ်ကမ္ဘာလုံး နှင့် တစ်ယောက်

'ခြင်တွေကလည်း ဒီလောက်ထိကိုက်ရသတဲ့လားကွာ၊ မင်းတို့ ခြင်ထောင်ကို လုံလုံမထောင်ဘူး ထင်တယ်။ ခြင်ထောင်ကို လုံလုံထောင်မှ ပေါ့ကွယ်။ ပေါက်ပြဲနေတာရှိရင်လည်း ထွေးထွေးကို အဖာခိုင်းပေါ့။ ခြင် ကိုက်တာ ဒီလောက်ခံရရင် ငှက်ဖျားဝင်တတ်တယ်ကွယ်'

ငွေအိုး ငြိမ်၍နားထောင်နေသည်။ ဒေါ်အေးအေးငြိမ်း စကား ဆုံးသည့်တိုင် သူငြိမ်ရပ်နေဆဲ။ ခဏကြာမှ လေသံတိုးတိုးဖြင့် ခပ်လေး လေးဖြေသည်။

'ကျွန်တော်တို့မှာ ခြင်ထောင်ဆိုလို့ ပေါက်ပြဲနေတဲ့ ခြင်ထောင် တောင်မရှိပါဘူး မမအေးရယ်။ ရှိတဲ့ခြင်ထောင်လေး တစ်လုံးကလည်း အမေတို့ ယူသွားကြလို့ ညီလေးကိုတောင် ကျွန်တော့်ပုဆိုးစုတ်နဲ့ ထွေးသိပ်ရ တယ်'

အားငယ်သံကို သိသိသာသာ ကြားလိုက်ရပြီးသည့်နောက် ရေ စည်လှည်းကျိုးကို တဂျိုင်းဂျိုင်းတွန်းကာ ပြန်ထွက်သွားသည်ကို တွေ့ လိုက်ရ၏။

ဒေါ်အေးအေးငြိမ်းက ငွေအိုးကိုကြည့်နေရာက သိန်းသိန်းဘက် သို့လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သိန်းသိန်းက သူ့ဇာခြင်ထောင်လေးကို မဲနယ် နှစ်နေသည်။

'အင်း... ငွေအိုး ဘယ်လောက် ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာ သူသိသွား ပြီပဲ။ မိုက်မယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး'

သည်လိုတွေးရင်း သူတိုက်စစ် ပရိယာယ်သစ်၏ အောင်မြင်မှုကို သူ့ဘာသာ ကျိတ်၍ ကျေနပ်နေတော့သည်။

* * * *

ကြာကြာသင်း

နောက်တစ်နေ့နံနက်ခြောက်နာရီခန့်။

ဒေါ်အေးအေးငြိမ်း အိပ်ရာကနိုးတော့ သိန်းသိန်းက သူ့ခုတင်ပေါ်ဝယ်မရှိတော့ပြီ။ ပြန်ပြူးစွာ ခင်းကျင်းထားသော အိပ်ရာကလေးက သပ်သပ်ရပ်ရပ်။ သိန်းသိန်းက သန္ဓေကောင်းသည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ငါးနာရီခွဲထက် နောက်မကျဘဲ မီးဖိုထဲ ဝင်လေ့ရှိသည်။ သူ့ထသွားလျှင် သူ့အိပ်ရာကလေးကို သည်လိုပင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြုပြင်ထားပစ်ခဲ့စမြဲ။ ထို့ကြောင့်လည်း သန့်ရှင်းသပ်ရပ်မှုကို နှစ်သက်တတ်သည့် သူနှင့်တစ်ခန်းထဲ နေနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သိန်းသိန်းခုတင်လေးကို လှမ်းကြည့်ရင်း သူ့စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွား၏။ သိန်းသိန်း ခုတင်လေးသည် ခါတိုင်းထက် ပိုသပ်ရပ်နေသလိုလို၊ ပိုရှင်းလင်းနေသလိုလို၊ ရှိသင့်တာတခုခု ပျောက်နေသလိုလို။ ဇေဝဇဝါစိတ်ဖြင့် သုံးလေးလှမ်းမျှသာခြားသော သိန်းသိန်းခုတင်လေးဆီသို့ သူရောက်သွား၏။

'အလို...'

အနားရောက်မှ စောစောကမမြင်ခဲ့သည့် သိန်းသိန်းခေါင်းအုံးပေါ်က နားကပ်၊ လက်စွပ်နှင့် ဆွဲကြိုးကို တွေ့လိုက်မိ၏။ ပြီးတော့ စာရွက်ခေါက်တစ်ခု။

'အင်း...'

နားလည်လိုက်ပါပြီ။ အကောင်ကြီးမြင်မှတော့ အရိပ်ပြစရာ မလိုတော့ပါပြီ။ ဒေါ်အေးအေးငြိမ်း အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြင့် စာတိုလေးကို ဖတ်ကြည့်လိုက်မိ၏။ စာကလေးမှာ ငါးကြောင်းမျှသာ။ နောက်ဆုံး စာကြောင်းကလေးက ဒေါ်အေးအေးငြိမ်းကို သရော်လှောင်ပြောင်နေလေသည်။

တစ်ကျွတ်လုံး နှင့် တစ်ယောက်

'မမတို့ ပေးထားတဲ့ အထဲက ခြင်ထောင်တစ်ခုပဲ ကျွန်မ ယူသွားပါတယ် မမရှင့်... ' တဲ့။

သည်တော့မှ သူ့စောစောက သိန်းသိန်းခုတင်ပေါ်ဝယ် တခုခု လိုနေသည်ဟု ထင်ခဲ့မိသည့်အကြောင်းရင်းကို ရုတ်တရက် သိရှိလိုက်ရ၏။ ထိုအကြောင်းရင်းကို သိလိုက်မှပင် ကိုယ့်ရှူးကိုယ်ပတ်၊ ကိုယ့်အတတ်ကိုယ်စူးခဲ့ရပုံကိုပါ ဆက်လက်တွေးတောလိုက်မိ၍ မကျေမနပ်၊ မချမ်းနိုင်ဖြစ်သွားရပါတော့သည်။

'တော်... ငါ့နှယ်နော်... '။ ။

* * * *

ကြာကြာသင်း

The Knack

It was a misty morning of early Winter.

There were so many people of all ages around the Kan-daw-gyi lake. Some in groups and some were families with small children, taking excercises, jogging and strolling around the park. Old people were very few and most were the middle-aged persons. Men were naturally attracted by the shapely young adolescent girls in their track suits or short trousers which was a pleasant and enjoyable scene indeed.

The balding man about fifty years of age stopped jogging at a place. He was smart and hand-

some too. He checked the time and then looked backwards. At that moment a slim and shapely girl came running towards him.

"Hello, good morning uncle."

"Good morning Kay Khaing, aren't you late today?"

"Sorry uncle. I got up late this morning. It is very cosy to stay in bed as it is winter. Isn't it?"

Kay Khaing stopped running and started to hop while she was answering. She giggled nervously as she answered. As he was standing adjacent to the girl, the man clearly noticed her movements. The white sport shirt and the reddish brown short pants outlined Kay Khaing's shapely figure. The curly hair dangling from her fore-head made her more lovely and the beads of sweat around her nose attracted the man to wipe them off.

"But uncle, I've already finished two rounds. How about you?"

Kay Khaing stopped hopping and wiped off the beads of sweat with a handkerchief from the pocket of her pants. Her movements were very ac-

tive and dynamic.

"Ah! As for me....."

He hesitated before replying and started walking ahead of Kay Khaing. She treated her hair while walking side by side with him. The man stealthily looked at her and then he straightened his shoulders, breathing heavily.

"Well, it's as usual."

"Oh, uncle. Please don't feel embarrassed about anything at this hour. Now, you please sit on this bench and wait for me. I'll run around the path again and you take the timing. OK! Here I go."

He agreed and immediately she ran very swiftly and soon disappeared from his sight. It was like an arrow shot from its bow.

Kay Khaing's red handkerchief was found near his leg. He picked it up and put it in his pocket.

© © ©

Even though Daw May Kyi was up on the verandah of the first floor arranging flowers to pay homage to god, her interest was totally on her husband who would be coming back soon. She was re-

calling what her neighbour Daw Khin Khin Hta had said.

"As we are intimate friends, I would like to remind you frankly. It seems that your husband is not faithful to you. I was informed twice by my husband that he saw your husband with a young pretty girl. You should better keep an eye on him in case....."

At this point Daw May Kyi became very furious.

"Now, there he is."

Her husband U Thein Htike came back from his morning jog. Wearing the white track suit and white walking shoes he looked smart and younger than his age.

Daw May Kyi left behind the flowers and hurried down to the ground floor. Her movements were not quick as she had thought for she'd gained weight since she passed her age of forty. When she reached downstairs her husband was already in the sitting room.

She greeted him with a glass and a smile

followed by a remark.

"Ko Ko, you came back late today."

"Not so late May Kyi. That's what you think."

He sat down uneasily on an easy chair gazing at the heap of fats rolling slowly towards him. Daw May Kyi glanced at her handsome husband.

"Here's a glass of lemon juice Ko Ko."

He felt the cool taste so he thankfully looked at her. And to his surprise he received a suspicious look from her. He had a peculiar feeling to her look.

"Here's a towel. Wipe out your beads of sweat Ko Ko."

Again she presented him a small hot towel and then went into the kitchen. He knew that she was preparing breakfast for him. Within minutes she came out and led him to the dining table where breakfast was made ready. A half-boiled egg, fried rice with pea and tea which were all his taste.

Oh! How dutiful she was! He gartefully acknowledged her works. Since their marriage thirty years ago she is an ideal house-wife who cherished her husband and five children. There was no differ-

ence between their early marriage and up to the present time. The only difference was that time had changed the slim pretty girl into a plump woman.

U Thein Htike noticed that she started gaining weight when she was only forty.

"May Kyi, gaining weight is a bad sign for health. You know your body weight should not exceed one hundred and ten pounds in accordance with your height. You've always spent all day long doing domestic works. It is not good for year health May Kyi. You better come along with me when I go golfing so that you can get walking exercises. Won't you?"

U Thein Htike urged his wife repeatedly but all was in vain.

As for him he never let himself to gain weight. He played golf on Sundays and jogged regularly in the mornings to keep himself fit and healthy. He could keep his high blood pressure under control by reducing fatty and salty foods. He even avoided alcohol in case it might harm his health and he

sincerely wished his wife to be healthy and smart too. But-

"Sorry Ko Ko, I can't. Your youngest son is now in the tenth grade and don't you know it is the vital year for him?"

Now that youngest son was graduated as a doctor and he was the only son living under the same roof. Still Daw May Kyi was the same as before doing all sorts of domestic works.

"No, May Kyi. It's not the proper way to live at your age. You should look after yourself at this age."

"Ah Ko Ko. Thank you but you see I'm strong and healthy although I've gained weight. Our son is a busy-bee now and it is my duty to look after him. I can't ignore him Ko Ko."

She strongly resisted.

"Phew!"

U Thein Htike sighed deeply.

However, she could never be persuaded and at last he had to let her do whatever she liked to do.

"Ko Ko, have a taste."

"Thank you May Kyi but I can't. I've eaten Moh-hinga just now."

"What?"

Her suspicious look fell upon him. At that time only he realised that he had spoken wrong. She had known that he never liked such fish soup with rice noodles.

"Oh! one of my friends insisted me to take it but that spicy hot soup was not to my taste you know."

"Well...."

Her exclamation embarrassed him.

Now Daw May Kyi had many more things to considerate. She got upset. She knew that kind of spicy Moh-him-ga was the favourite food of young girls. She got disturbed and she stared at him movingly.

U Thein Htike couldn't resist the look. He gulped down the whole cup of tea and stoop up making an excuse.

"I have to go early to the office today"

Saying so he rushed out from her sight.

"Phew...."

Again he sighed.

© © ©

It was early morning in the next day.

"Ko Ko, please wake up. Let's go jogging."

He was awakened by somebody but unable to open his eyes. Actually, he didn't get a sound sleep the previous night for he had been thinking about Kay Khaing. All her attractive movements were stored unintentionally in his mind. He couldn't admit his interest in Kay Khaing was far from love. Still he loved his wife very dearly.

"Am I mad?", he asked himself.

"Wake up Ko Ko. It's nearly five o'clock. Let's go."

His sense was back. Ah! The strange words. It was not as usual. Did she mean that she was coming along with him? He took away the blankets and got up quickly.

He saw Daw May Kyi looking at him with a smile. She wore stylishly and even had a scarf around

her neck. She had beautified herself and the faint smell of her perfume lingered in their bedroom.

"May Kyi."

"Yes, Ko Ko."

"You are coming along with me!"

Unexpected remark came out in surprise.

"Yes, Ko, Ko. Why?"

She replied with a question and went straight to the cabinet kept in the corner of the room.

"Ah! No, no. There's no problem. I'm surprised because you have always refused my suggestion. Why, so strange today?"

"Oh! Ko Ko, I've decided to accompany you everyday from now on. I was thinking that you would be getting bored walking alone and I consider it would be nice if I accompanied you. The other thing is that I have a strong wish to lose weight to keep myself in good shape. And above all, I'm really started to feel afraid of that you would get fed up with me if I were always a plump like this."

"Oh! Nonsense!"

"No, Ko Ko. It is the most important fact. You should know that every wife is afraid of such terrible thing happen in her married life."

U Thein Htike kept in total silence.

Daw May Kyi took out something from the drawer and came rolling towards him.

"Well Ko Ko, here is the handkerchief that I have found in your pocket. I've washed and ironed it intending to give it back to the owner."

U Thein Htike dared not look at the small red handkerchief which seemed to be mocking at him.

© © ©

Translated by Kyu Kyu Thin

အညှာ

နှင်းမူန်လေးများ ဝေဒသီစ ဆောင်းဦးကာလ နံနက်ခင်း။

ကန်တော်ကြီးစာပိုက်တွင် အပြေးကျင့်သူ၊ လမ်းလျှောက်သူများ ဖြင့် စည်ကားလျက်ရှိသည်။ တချို့က တယောက်ချင်း၊ တချို့က သုံးလေး ဦးစုလျက်၊ တချို့ကား လမ်းသွားတတ်ခါစ ကလေးငယ်များပါ ပါဝင်သည့် မိသားစုများ၊ အမျိုးသမီးများက လူနည်းစု၊ လူပျိုးလူရွယ်နှင့် သက်ကြီး ရွယ်အို အမျိုးသားများက လူများစု၊ သို့ပေမယ့် နုနု ပျိုပျို၊ ဖွံ့ဖွံ့ထွားထွား အားကစားဝတ်စုံဖြင့် မိန်းကလေးများလည်း ပါဝင်လေရာ မျက်စိအာရုံ ရှုမငြီးစရာ အမောအပန်းပြေစရာဖြစ်တော့သည်မှာ သဘာဝကျလှပေ သည်။

နဖူးအနည်းငယ် ပြောင်စပြုနေပြီး ဆံပင်ဖြူများ ကျိုးတိုးကျဲတဲ ပေါက်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း လူပုံလူပန်း တောင့်တောင့်တင်းတင်းနှင့် သန်မာဖျတ်လတ်သည့်အသွင်ကို ဆောင်ထားသည့် အသက်ငါးဆယ်

ကျော်လူကြီးတစ်ယောက်သည် လမ်းလျှောက်ရင်း လင်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက်သို့လှည့်ကာ အဝေးသို့ မျှော်လိုက်ပြန်သည်။

သူ့မြင်ကွင်းထဲသို့ သွယ်နွဲ့သော်လည်း ပြည့်ဖြိုးလှပသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် အပြေးဝင်ရောက်လာ၏။

“ဟော မောနင်း အန်ကယ်လ်”

“မောနင်း ကေခိုင်၊ ကေခိုင် ဒီနေ့ နောက်ကျတယ်နော်”

အန်ကယ်လ်ဟု အခေါ်ခံရသူ အမျိုးသားကြီးက လက်ပတ်နာရီကို မြှောက်ပြရင်း ပြောသည်။

“ဆောရီး အန်ကယ်လ်၊ ကေခိုင် အိပ်ရာထ ပျင်းနေမိလို့ ဟင်းဟင်း၊ ဆောင်းတွင်းဆိုတော့ သိပ်အိပ်ကောင်းတာပဲ အန်ကယ်လ်”

အပြေးရှိန် သတ်လိုက်ပြီး နေရာတွင်ပင် ခုန်ဆွ ခုန်ဆွလုပ်နေရင်း မောသံလေးတွင် ရယ်သံလေးစွက်ကာ ပြောလိုက်ပုံမှာ ပကတိ အကလေးသဖွယ်။ အင်းလေ၊ အသက်နှစ်ဆယ်ဆိုတာ ကလေးအရွယ်ပဲပေါ့။ ကေခိုင်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထားတွင် ရှိနေသဖြင့် ကေခိုင်ပတ်စားထားပုံ၊ လှုပ်ရှားနေပုံတို့ကို အလုံးစုံမြင်နေရ၏။

စပိုရှပ်အဖြူကလေးက ကေခိုင်အဝန်းအဖို့တို့ကို ထင်းစေ၊ ရှင်းစေသည်။ ဘောင်းဘီတို့ နီညိုလေးက ကေခိုင်ပေါင်တံလုံးလုံးလေးကို ဝင်းစေ၊ လင်းစေသည်။ နဖူးပေါ် ဝဲကျနေသည့် ဆံနွယ်ကလေးများကြောင့် ကေခိုင်မျက်နှာနုနုကလေးမှာ ပို၍ကြင်နာစရာ ကောင်းနေ၏။ ကေခိုင်နဖူး ပြန့်ပြန့်ကလေးနှင့် နှာခေါင်းကလေးတစ်ခုတွင် ချွေးဥကလေးများစီရရီ၊ တယုတယသုတ်ပေး လိုက်ချင်စရာ။

“အဟင်း နောက်ကျပေမယ့် ကေခိုင်ပြေးတာ နှစ်ပတ်ရသွားပြီ

အန်ကယ်လ်ရဲ့၊ အန်ကယ်လ်ရော”

ကေခိုင်က ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်ခြင်းကို ရပ်လိုက်ကာ သူ့ဘက်လှည့်မေးသည်။ ပုံစံလေးက အလွန်ရဲတင်းသည်။ အဖြေကို စောင့်ရင်း ဘောင်းဘီနောက်အိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါအနီလေးကို ထုတ်ကာ ချွေးသုတ်နေသည်။ လှုပ်ရှားပုံက အလွန်သွက်လက်သည်။

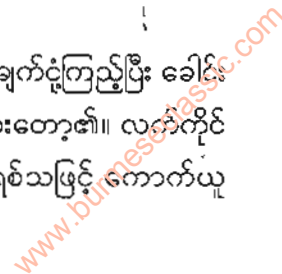
“အန်ကယ်လ်လား အင်း”

အမျိုးသားကြီးက စကားကို အဆုံးမသတ်သေးပဲ ရှေ့သို့ ဦးဆောင် ချောက်သွားရာ ကေခိုင်ပါ သူ့ယာဘက်ဘေးမှ ကပ်၍ လိုက်ပါသွား၏။ လျှောက်နေရင်း ကေခိုင်က သူ့ဆံပင်တိုလေးကို လက်ချောင်းများဖြင့် ထိုးဖွကာ ပြုပြင်သွားသည်။ အမျိုးသားကြီးက ယှဉ်တွဲလျှောက်နေရာက ကေခိုင်ကို တစ်ချက်မသိမသာ ငဲ့ကြည့်လိုက်၏။ ပြီး ကုန်းသယောင် ဖြစ်နေသော သူ့ခါးကို မတ်မတ်ဆန့်ကာ ရင်အုပ်ကို ဖွင့်ထုတ်အသက်ရှူလိုက်၏။ ထို့နောက် သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် ချလိုက်ရင်း . . .

“အန်ကယ်လ်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွယ်”

“အို အန်ကယ်လ်ရယ်၊ မနက်စောစော စိတ်ညစ်စရာတွေ မတွေးပါနဲ့ အန်ကယ်လ်ရယ်၊ ကဲ အန်ကယ်လ်က ဟော့ဟိုခဲလေးမှာ ထိုင်စောင့်ရစ်နော်၊ ကေခိုင် တစ်ပတ်ပြေးလိုက်ဦးမယ်၊ တိုင်မင် ယူထားနော် အန်ကယ်လ်”

အမျိုးသားကြီးက သူ့လက်ပတ်နာရီကို တချက်ငဲ့ကြည့်ပြီး ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်တော့ ကေခိုင် လှစ်ကနဲ ပြေးထွက်သွားတော့၏။ လက်ကိုင်ပဝါအနီလေး သူ့ခြေထောက်အနားတွင် ကျကျန်ရစ်သဖြင့် ကောက်ယူ

ကြာကြာသင်း

ကာ ဘောင်းဘီအိတ်အတွင်း ထည့်ထားလိုက်၏။ ခေါင်းပြန်မော့လိုက် တော့ ကောက်ကြောင်းများစွာနှင့် ဖြူဖြူကလေး အတော်ဝေးဝေးသို့ ရောက်သွားပြီ။ မြန်လိုက်တဲ့ ကောင်မလေး၊ မြားကလေးတစ်စင်း ညှို့က လွတ်လိုက်သလိုပဲ။

* * * *

ဒေါ်မေကြည်အပေါ်ထပ် ဝရန်တာတွင်ထွက်၍ ဘုရားပန်းအိုး များ လဲလှယ်နေသည်။ သူသည် ပန်းများကို လှလှပပပြင်ဆင်နေရသော် လည်း မျက်လုံးကမူ သူ့ခင်ပွန်းသည်ပြန်လာမည့် လမ်းမဘက်သို့ တကြည့် ကြည့်။ သူ့စိတ်တို့ မငြိမ်။ နားထဲတွင် ခြေရင်းတိုက်မှ ဒေါ်ခင်ခင်လှပြောခဲ့ သော စကားကို ကြားယောင်နေသည်။

“ခင်ခင်တို့က မိတ်ဆွေရင်းတွေမို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတာ နော်၊ မေကြည့်လူ သိပ်အကဲမရဘူး၊ မောင်ကလည်း ပြောတယ်၊ တွေ့တာနှစ်ခါရှိပြီတဲ့။ ကောင်မလေးက ငယ်ငယ် လှလှလေးတဲ့ မေကြည် က အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ထွက်တာမဟုတ်တော့ ဘာမှသိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နည်းနည်းပါးပါးလည်း ကိုယ့်လူကိုယ်လေ့လာဦး”

ရင်ထဲပူလာသည်။

“ဟော”

လမ်းထိပ်ဘက်မှ သူ့ခင်ပွန်း ဦးသိန်းထိုက် ဝင်လာပြီ။ စပို့ရှပ် အဖြူ ဘောင်းဘီရှည်အဖြူ၊ လမ်းလျှောက်ဖိနပ်အဖြူတို့ဖြင့် အသက်ထက် များစွာနုပျိုနေသည့် သူ့ယောက်ျား၊ သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာ လျှောက်လာပုံမှာ ကာလသားလေးသဖွယ် အင်း...။

ဒေါ်မေကြည် ဘုရားပန်းအိုးများကို ထားခဲ့ကာ အောက်ထပ်သို့

အပ္ပာ

မပြေးရုံတမည် ဆင်းသွားလေ၏။ သို့ပေမယ့် သူ့အောက်ထပ်သို့ ချက် ချင်းမရောက်ခဲ့ချေ။ ပေါင်တစ်ရာငါးဆယ်ကျော်သ ည့် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကြီးက သူ့စိတ်သွားရာသို့ မလိုက်နိုင်သောကြောင့်ပင်။ ဒေါ်မေကြည်အောက် ထပ်သို့ ရောက်သွားချိန်မတော့ ဦးသိန်းထိုက်က ဧည့်ခန်းထဲသို့ပင် ရောက် နေပါပြီ။

ဒေါ်မေကြည်က ခင်ပွန်းသည်ကို စေ့ငွေ စပ်စပ် အကဲခတ်ရင်း အပြုံးကလေးနှင့်ကြိုကာ...။

“ကိုထို ဒီနေ့ နောက်ကျတယ်နော်”

“နောက်မကျပါဘူးကွာ၊ မေကြည် ထင်လို့ပါ”

— ဦးသိန်းထိုက်က ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး တအိအိဖြင့် သူ့ဆီသို့ လိမ့်လာသော အသားပုံကြီးကို ဝိုင်ဝိုင်ကြီး ကြည့်နေသည်။ ဒေါ်မေကြည်က ခင်ပွန်းသည်၏ ယောက်ျား ပီသစွာ ချောမောသောမျက်နှာကို ကွက်ကနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ကိုကို သံပရာရေ အေးအေးလေး”

သူယူသောက်လိုက်၏။ ရင်ထဲအေးသွားသည်။ ဇနီးသည်ကို ကျေးဇူးတင်စွာ မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူ့လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို သိသိသာ သာအကဲခတ်နေသည်ကို သတိထားလိုက်မိ၏။ တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲ။

“နားရင်း ချွေးသုတ်လိုက်ပါဦး ကိုကို”

ပေးလာပြန်ပါပြီ ရေနွေးစိမ်ထားသည့် မျက်နှာသုတ်ဓာဘက် အသေးကလေးတစ်ခု။ တဘက်ကလေးကို ယူလိုက်တော့ ရေဖန်ခွက်ကို ပြန်သယ်ပြီး ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ တလှုပ်လှုပ်ထွက်ခွာသွားတော့ သည်။ သူသိသည်။ သူ့မိန်းမသူ့ဖို့ လက်ဖက်ရည် သွားပြင်ပြီ။ သူထင်

သည့်အတိုင်း မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ဧည့်ခန်းဝသို့ ဒေါ်မေကြည် ပြန် ရောက်လာသည်။

“ကိုကိုရေ လာလေ ပူပူနွေးနွေးလေး သောက်လိုက်ရအောင်”

ထမင်းစားပွဲပေါ်တွင် ကြက်ဥပြုတ်၊ ထမင်းကြော်နှင့် လက်ဖက် ရည်က အဆင်သင့်။ အားလုံးသူ့အကြိုက်တွေပင်။

မေကြည်ကတော့ အလွန်အလွန် ဝတ္တရားကျေပွန်သည့်ဇနီး မယားပါပဲ။ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော် ပေါင်းသင်းလာခဲ့ကြသည်မှာ သား သမီးငါးယောက်ရခဲ့ပြီ။ လင်ကို ပြုစုသည့်နေရာ၊ အိမ်တွင်းမှုလုပ် သိမ်း ထုပ်သေချာသည့်နေရာမတော့ လက်ထပ်ခါစအချိန်နှင့် ဘာမျှမထူးခြား။ ထူးခြားစွာ တိုးပွားလာသည်ကတော့ သူမိန်းမ၏ အသားစိုင့်၊ အသားခဲ ကြီးများ။

ဒေါ်မေကြည် အသက်လေးဆယ်ခန့်၊ အတော်ကလေးဝဖြိုး လာကတည်းရာ ဦးသိန်းထိုက် သတိပေးခဲ့သည်။

“မေကြည် သိပ်ဝတာ မကောင်းဘူးနော်၊ မေကြည်အရပ်ဆို အများဆုံး ပေါင်တရုတ်ဆယ်ပဲရှိသင့်တာ၊ ဝတာ ရောဂါထူတတ်တယ် မေကြည်ရဲ့၊ မင်းက အိမ်မှုကိစ္စအလုပ်တွေ သိပ်များနေတယ်၊ အညောင်း ပြေကိုယ်နဲ့ ဂေါက်ရိုက်လိုက်ပါလား၊ လမ်းလျှောက်ရတာပေါ့”

ဦးသိန်းထိုက်ကတော့ သူ့ကိုယ်သူ အလွန်ဂရုစိုက်သည်။ ဗိုက် နည်းနည်းစုလာလျှင် တစ်လအတွင်း ပြန်ကျသွားအောင် လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်သည်။ သွေးတိုး ဝင်လာသည်ကို အဆီ၊ အဆိမ့်၊ အငန်လျှော့စား ခြင်းဖြင့် တိုက်ထုတ်ပစ်သည်။ သူ့အသက် အိမ်ရှယ်နှင့်မလိုက် နှလည်း နုပျိုသည်။ ကျန်းလည်းကျန်းမာသည်။ ကျန်းမာရေး ထိခိုက်မည်စိုး၍

သူ့အလွန်ကြိုက်သော အရက်ကိုပင် မည်သည့်အခါမှ မသောက်။ သူသည် သူ့ချစ်ဇနီးသည်ကို လည်း သူ့လိုပင် နုပျိုကျန်းမာစေချင်သည့် စေတနာရှိသည်။ သို့ သော် . . .

“မလိုက်အားပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုသားငယ်က ဒီနှစ်ဆယ်တန်း အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား ကိုကို”

ယခု ထိုသားငယ်ပင် အလုပ်သင် ဆရာဝန်ဖြစ်လာပြီ၊ မိဘနှင့် အတူ နေကျန်ရစ်သည်။ ကျန်သားကြီး သမီးကြီးတွေက သူတို့ အိမ်ထောင် နှင့်သူတို့ အိမ်ခွဲသွားကြပြီ။ သို့တိုင် ဒေါ်မေကြည်လုံးဝ အချိုးမပြောင်း။

“မဟုတ်သေးဘူးနော် မေကြည်၊ မင်းဒီလောက် အလုပ်ရှုပ်နေ စရာ မလိုတော့ဘူးထင်တယ်၊ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ရမယ့် အရွယ်ဖြစ် နေပြီ မေကြည်”

“ဪ ကိုကိုကလည်း . . . ဝပေမယ့် မေကြည် နေကောင်းနေ တာပဲဟာ၊ သားငယ်က နေ့ဂျူတီ ညဂျူတီ အမျိုးမျိုးဆင်းနေရတော့ မေကြည်ရှိနေမှ ကိုကိုရဲ့၊ သူ့ကိုပစ်ထားလို့ မရသေးဘူး ကိုကိုရဲ့”

“မင်းကွာ ခက်တယ်”

ဘယ်လိုပင်ပြောပြော ဒေါ်မေကြည်ကတော့ လမ်းလျှောက် ကလေးပင်ခေါ်၍မရ။ သူ့အကြောင်းပြချက်နှင့်သူ။ ဗိုက်ကတော့ စုရုံ မက ပူ၍ပင်လာချေပြီ။ ယခု နောက်ပိုင်းတွင်မူ ဦးသိန်းထိုက်ကလည်း မခေါ်တော့။

“ကိုကို ထမင်းကြော်စားလေ”
သူ့အတွေးပြတ်သွား၏။

“တော်ပြီ မေကြည်၊ ကိုယ် မုန့်ဟင်းခါး စားလာလို့”

“ဟင်”

ဒေါ်မေကြည်၏ သံသယ မျက်လုံးများ သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ ကျရောက်လာ၏။ သူ စကားပြောမှားသွားပြီ၊ နှုတ်ကျသွားပြီ၊ လွန်သွားပြီ၊ သူမုန့်ဟင်းခါးမကြိုက်တာ မေကြည်သိသည်လေ။

“ကိုယ့်အသိတစ်ယောက်ကကွာ ဇွတ်ခေါ်တာနဲ့ အားနာလို့။ မုန့်ကလဲ မကောင်းပါဘူးကွာ၊ ငရုတ်သီးကလဲ စပ်လိုက်တာတအား”

“ဟုတ်လား...”

သူ မလုံမလဲဖြင့် ပါးစပ်ထဲ တွေ့ရာပြောချလိုက်ရာ ဒေါ်မေကြည် ပို၍ တွေးစရာ များသွားတော့သည်။ ဟုတ်မှာပဲ၊ ကောင်မ ငယ်ငယ်လှလှ လေးဆိုတာနဲ့ အတူတူသွားစားတာနေမှာ။ ငရုတ်သီးစပ်စပ်နဲ့ မုန့်ဟင်းခါးကို ကောင်မလေးတွေ စားတတ်ကြတာပဲ။ သူ့စိတ်တွေ ဘောင်ဘင်ခတ်သွားသည်။ နေ့စဉ် တရားထိုင်ခဲ့သဖြင့် တည်ငြိမ်လှပြီဟု မှတ်ထင်ခဲ့မိသော သူ့စိတ်ကို သူမထိန်းနိုင်တော့ချေ။ ဒေါ်မေကြည် မျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့် ဦးသိန်းထိုက်ကို စိုက်ကြည့်နေမိ၏။

ထိုအကြည့်ကို ဦးသိန်းထိုက် မခံရပ်နိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် လက်ဖက်ရည်ကို ဝှက်ကနဲသောက်ချပြီး ကုလားထိုင်မှ ထလိုက်သည်။

“ကိုယ်ဒီနေ့ ရုံးစောစောသွားရမယ်ကွာ”

မေကြည် ရှေ့မှ ခပ်မြန်မြန်ထွက်ခဲ့မိ၏။

“ဟူး”

ဦးသိန်းထိုက် သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်မိပြန်သည်။

* * * *

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ဝေလီဝေလင်းအချိန်။

“ကိုကို ထတော့လေ၊ လမ်းလျှောက်ထွက်ကြစို့”

သူ့ကိုနှိုးနေမှန်းသိသော်လည်း မျက်လုံးရုတ်တရက်ဖွင့်မရ။ ညက ဟိုတွေးသည်တွေးဖြင့် အတော်ကြီး ညဉ့်နက်သည်အထိ ဦးသိန်းထိုက် အိပ်မပျော်ခဲ့။ မတွေးဘဲနှင့် ခေါင်းထဲဝင်လာသည်ကား ကေခိုင်အကြောင်း။ မကြည့်ဘဲနှင့် မျက်စိထဲမြင်မြင်နေမိသည်ကား ကေခိုင်လှုပ်ရှားမှုလေးတွေ။ ကေခိုင်နှင့်ပတ်သက်၍ ဟိုလိုသည်လို စိတ်ကူးတွေ ပါသည်ဟု မဆိုသာ သော်လည်း မပါဟူ၍လည်း သူ့ကိုယ်သူ ရဲရဲအာမ မခံရ။ ကဲကဲသွက်သွက် ကောင်မလေးကြောင့် သူ့ရင်ခုန်ရသည် မှန်သော်လည်း ဇနီးကောင်း ပီသသူ မေကြည်ကို သူ့အချစ်ပြယ်သည်လည်း မဟုတ်။

“ငါ့ရှူးနေပြီလား” ဟု သူ့ကိုယ်သူ မေးမိသည်။

“ကိုကိုရေ ငါးနာရီထိုးလုပြီ ကိုကိုရဲ့၊ လမ်းလျှောက်ထွက်ကြမယ်လေ”

ဦးသိန်းထိုက်က ဖြတ်ကနဲ အသိတရားဝင်လာ၏။ အလို၊ သူ့ကို လမ်းလျှောက်ထွက်ဖို့ နှိုးလိုက်သည့်စကားက တမျိုးဖြစ်နေပါလား။ လမ်းလျှောက်ထွက်ကြမယ် ဆိုပါလား။ သူ့ကိုယ်ပေါ်က သက္ကလတ်စောင်ကို ဖယ်ချကာ ရုတ်ကနဲထထိုင်လိုက်မိ၏။ အတော်ထူးဆန်းတာပဲ။

ဒေါ်မေကြည် သူ့ကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်နေသည်။ အဝတ်အစား ခပ်လတ်လတ်ကလေးများ ဝတ်ဆင်လျက် လည်တိုင်တွင်ပဝါ ပါးပါးလေးပင် စည်းထားလိုက်သေး။ မျက်နှာကလည်း ဖွေးလို့ တကိုယ်လုံးလည်း မွှေးလို့။

“မေကြည်”

“ဘာကိုလဲ ကိုကို”

“မင်းလမ်းလျှောက်လိုက်မလို့လား”

မလိုလားသည့် လေသံ သူ့ရုတ်တံရက် မထိန်းလိုက်နိုင်။

“ဟုတ်တယ်လေ ကိုကို၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဒေါ်မေကြည်က မှန်စီရိုကြီးဆီ လျှောက်သွားရင်း လေသံ မှန်မှန်ဖြင့် ပြန်မေးလိုက်ရာ သူက ပျာပျာသလဲဖြင့် . . .

“အာ . . . ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ခါတိုင်း ကိုယ် ခေါ်ခေါ်နေတုန်းက မေကြည် မလိုက်ဘဲနဲ့၊ ဒီနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား”

“ဪ ကိုကိုရယ်၊ နောက်နေ့ နောက်နေ့တွေလဲ မေကြည် ကိုကိုနဲ့ လမ်းလျှောက်လိုက်တော့မှာပါ။ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း လမ်း လျှောက်ထွက်ရတာ ပျင်းရှုမှာပဲ၊ စကားပြောစရာ အဖော်ကလေးပါ တော့ ကိုကို အပျင်းပြေမှာပဲလို့ တွေးမိလို့ပါ။ ပြီးတော့ မေကြည်ကိုကိုနဲ့ နေ့တိုင်းလမ်း လျှောက်လိုက်ရင် ခုလို ပုံဆိုးပန်းဆိုးဘဝကြီးက ကျွတ်မှာပဲ လို့လည်းထင်လို့ပါ။ ခုလို ပုံပျက်ကြီးဆိုတော့ ကိုကိုစိတ်ပျက်မှာလည်း မေကြည်သိပ်စိုးရိမ်မိတယ် ကိုကိုရဲ့”

“ဟာကွာ မေကြည်ကလဲ ကြံကြံဖန်ဖန်”

“ဟုတ်တယ်လေ ကိုကို၊ ကိုယ့်ယောက်ျားကိုယ့်ကို စိတ်ပျက်သွား မှာကိုတော့ ဘယ်မိန်းမမဆို စိုးရိမ်တာပဲပေါ့ ကိုကိုရဲ့”

ဦးသိန်းထိုက် စကားသံမကြားရတော့။ ဒေါ်မေကြည်က စီရိုကြီး ထဲက ပစ္စည်းတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ငူငူကြီးထိုင်နေသည့် သူ့ဆီ တအိအိ လှမ်းလာကာ . . .

“ဪ . . . ကိုကို၊ ဒီလက်ကိုင်ပဝါလေးရဲ့ ပိုင်ရှင်ကို လမ်း လျှောက်ရင်း တွေ့ရင် ပြန်ပေးလိုက်ရအောင် ယူခဲ့မယ်နော်၊ မနေ့က

မေကြည်လျှော်ဖွပ်မီးပူထိုးပေးထားတာ၊ ကိုကိုဘောင်းဘီအိတ်ထဲက တွေ့လို့လေ”

ဦးသိန်းထိုက် မကြည်ရဲ့။

ကေခိုင်လက်ကိုင်ပဝါနီကလေးက ဦးသိန်းထိုက်ကိုပြောင်ပြင်နေ လေသည်။

* * * *

THE SUN AND THE MOON

The vocalist Phyu Thi who used to sing in a cool, sweet and plaintive voice had longingly hummed "...how will the moon that appears in the night meet with the sun that comes out in the day..." But strange fate had made Maung Toe the young night watch-man, who fulfills his night watch duties the whole night and sleeps fate the whole day, meet with Khin May, the vendor who had to sell the whole day.

"Yan-lon, yan-lon, shoo, shoo"

"How audacious are they! They will even get into the house to steal if unnoticed, in broad day-

light. Sic the dog on them, Mi Than. Let it chase them away."

With the end of the diatribe and the unleashing of the dog, the sound of its barking drew nearer to him and it made Maung Toe's eyes widen. Alas! caught in the first act of stealing! He had come out to cut wood for fuel as he could not bear to hear his step-mother's grumblings any more, while his father was ill in bed. Now he would be branded a thief, and the dog was going to bite him. No way, I must escape. Thus thinking he gathered the dry branches he had cut.

In that instant,

"Here, here, help me. The dog is after me."

And this is how Maung Toe first met Khin May who came running, skirt above her knees and about to collapse. In her hands was a forked wooden stick. A man's skirt (longyi) round her neck was bulging near her breast. He understood at once.

"Oh! I see you entered this compound to pick neem leaves. My goodness, ha, ha!"

He picked up Khin May by her arms and lifted

her clear out of the barbed wire fencing.

"Oh! the dogs are very bad. I have only a hand-ful of their neem leaves. It's not even worth the running."

She was panting. She wiped the sweat that fell from her forehead with the piece of man's skirt. The two dogs were looking at the way where the two people had gone and were barking furiously.

"Remember you are fortunate to meet me, otherwise the dogs would have torn you apart by now."

Maung Toe was making himself out to be a hero.

"Oh! If they had I would have beaten them with my stick."

"That's what you say. Just now you were screaming your head off with terror."

Khin May laughed heartily. When she laughed, Maung Toe noticed her sparkling white teeth that did not match the colour of her skin. Ah! though her skin might be dark her eyebrows and her eyes were beautiful.

"Where are you from?"

He asked abruptly while walking beside the girl.

"Why do you ask?"

The reply was ironic. Her eyebrows were knitted. So he softened his tone.

"Oh! I want to ask whether there are no neem leaves at your place."

"There are a few of course. But you get a good price at this time of first sprouting season, don't you. By the way have you no firewood at your place?"

"Of course, there is. If you have the money and can pay for it you can get not only firewood but also diamonds as well."

After he had replied irritably, he realized that the girl had paid him, back in kind and he laughed aloud.

"I'm off."

The girl went in the direction of the railroad swinging the forked stick. Maung Toe was left gazing with the firewood bundle on his shoulders. The

girl was a skinny one. But a different kind. So fluent. He thought: she might be just a little older than his younger sister Mi Po.

"Hey, hey, just a minute, one moment."

The girl stopped on the rail track and asked, "What now?" jutting out her jaws.

"You, you didn't even tell me your name."

"I can't. My mother told me not to mix with strange men."

Maung Toe was hurt in his heart. But he was feeling happy. Because she was still under the supervision of her mother, that meant...

"All right, you need not tell me. But remember, my name is Maung Toe, you know."

Maung Toe was speaking with a broad smile.

The girl also gave him a half-smile.

"Khin May, hey, Khin May, wait for us."

When Maung Toe turned to look, he saw three girls like her with bulging longyis and forked wooden sticks.

"You, do you have to shout so much? I am not deaf." Khin May turned and shouted.

"Yes, we know you are not deaf. But you are blind, aren't you? You didn't even see us coming."

With this reply rose the sound of gigglings and Maung Toe dared not remain standing there any more.

© © ©

The sound of the striking of the hollowed palm tree trunk from the monastery drove Khin May into a panic.

"Oh my God! The monks are already eating their meal. I must hurry."

"Don't you dare hurry off this moment. I told you not to go out to sell, in the first place."

Ma Mya Win, gathering and tying Khin May's hair, told her in a scolding tone.

"Oh, only one knows one's own stomach pain. Hey, Ei Ei don't play with the make-up. Mi Po, call your sister and mind her."

Ei Ei, the third standard schoolgirl and younger sister of Khin May, was digging in the make-up box with her finger and putting it on her face and was told not to mess with it. She also felt afraid

of what Ma Soe, the owner of the make-up box, might say.

"Yes, which bride would like to go out selling on her wedding day, Mi Win. It's because she can't help it. There's plenty of time. The guests are invited only for 12 o'clock."

Ma Soe, fanning the perspiring Khin May, broke into the conversation and comforted her. The loud-speaker in front of the house blared out at top pitch, "love of the two conjoined and true..." and was encouraging. On hearing the song a fleeting smile raced across Khin May's face. He really took care to do what she told him. She was satisfied with Maung Toe for hiring the loud-speaker unfailingly. But her smile faded when she happened to think of the cost of hiring it.

"Hey, Khin May, have you hired the silver bowl for the wedding donations."

Khin May's mother stood in the doorway and asked. She was also not relaxed. Her hands were blue from treating the tea leaves with carambola fruit, to be served to guests at the wedding.

"My goodness. I haven't, mother. Hey. Maung Chit, run along to the town, my brother. Go hire a big silver bowl from the house that we hired costumes from for your novitiation ceremony."

She coaxed her younger brother who was peering in the doorway, to go on the errand.

"Oh my, does the brother have to go and hire things for his sister's wedding. It's shameful. I don't want to go."

He disappeared at the end of his words. Maung Chit was so mischievous.

"What! Nga Chit is talking so big. He thinks of himself as a big bachelor."

Ma Mya Win remarked as she attached the tress of loose hair to the coiled hair of the bride.

Khin May could no longer stay in a non-caring attitude. With her unfinished hair she came out in front of the house.

"Here, here."

Maung Toe did not hear her. He was tired both in mind and body as he was engaged in the work of finishing the pandal construction on time.

"Hey, Pho Toe, she's calling you."

Only when a friend shouted to him did he look down from atop the bamboo pole where he was working. When he saw Khin May with a big knot of hair making an uncommon sight, his face broke into a grin. There was also a strange feeling in him.

"Where is the silver bowl? Mother is asking."

As soon as he reached the base of the pole Khin May asked sullenly. Maung Toe slapped his forehead with his palm and exclaimed, "Oh, god!"

"What! Hire a bicycle from the other house and go to town to fetch it."

"Do I have to go?"

"Of course. Who will go if you don't? Must I go in your place?"

Her tone and attitude were not like when they first met. Maung Toe felt irritated when he heard her words.

"Isn't it possible not to hire that thing?"

"I don't know that. Go and ask mother."

This sealed Maung Toe's lips. He dared not

face his would-be mother-in-law.

"So, you want to boss me from now on, do you? All right, I'll go get it. Keep your mind at rest."

Khin May threw him a side glance and reentered the house. Maung Toe returned holding the silver bowl only when Khin May finished applying make-up and had knotted her hair.

"You took such a long time."

"Ha, it isn't a short trip, I had to pedal as fast as I could, you know."

Ma Mya Win laughing heartily, said.

"I believe you, I do. It's fortunate that you didn't fall face down. Come, why are you standing in the doorway? Khin May, change your man's shirt. What? Do we have to change it instead?"

"Oh! you are so mischievous."

To escape further teasing, Maung Toe went into the room and changed his clothes. The white, brandnew tetron shirt made him feel more uneasy. The man's skirt, stiff with glue was also uncomfortable to wear.

"Why, don't you wear an over-jacket?"

"I didn't have one made. I am reluctant to spend a lot."

"If you could not have it stitched, you should have hired it from somebody. Oh, you. Father only has the one he is wearing."

"Never mind. You are pretty and nothing else matters."

"Go away, you bastard."

Maung Toe looked unblinkingly at her with appreciation and she felt shy. She pouted her lips in a lovely way and thumped his chest. Looking at the movements of Khin May made his heart leap.

"Ahem, ahem, stop these antics. The guests have already arrived."

Such loud-mouthed Ma Soe! Should Ma Khin May's father who was sitting with the local village elders, not even about ten feet from them and under the Buddha altar outside the bedroom hear it, it would produce an uncomfortable feeling in him.

Maung Toe came out after combing his hair in a hurry. If not, it would not be easy with these women. Even then voices making fun of Khin May

could be heard.

"The powder on your cheeks has been rubbed clean, ha, ha."

© © ©

"Daw Aye Thet, three hundred kyats."

"Ko Tin Ngwe, Ma Nwe two hundred kyats."

"Maung Zaw and party, one lottery ticket."

"Ma Soe, Ma Mya Win, Thein Thein, five thousand kyats."

Ei Ei was reading out the wedding present list. All the household people were gathered round Ei Ei. Father, mother, Maung Chit, Mi Po, Khin May and Maung Toe. Both Maung Toe and Khin May dared not breathe hard as they were adding up the cash list. They had started this work as soon as the guests had dispersed.

"All adds up to thirteen thousand and eight hundred kyats."

Maung Toe announced offically.

"Ha, it's fortune, it's so much! You must give me five hundred kyats, brother Toe."

Maung Chit was delighted.

"Buy me the kind of make-up box that you used today, elder sister."

"Yes, buy us that make-up, elder sister."

The two junior sisters who liked to be pretty, importuned her. Whenever Mi Po requested something, Ei Ei always supported her.

"Yes, yes, I'll do it afterwards. You are good kids."

"Ah! Mi Po is acting like a full-blown adult."

"What, elder brother, what does it concern you? For yourself you asked even five hundred kyats."

"Yes, but I am an eight standard student, Mi Po."

"Oh, go away. You are all meddlesome. I may strike you all."

Only when mother shouted at them did they all quiet down. Maung Chit then went out to join the local youths who were starting to cook and eat rice with the customary feast-money they had recieved from the newly-weds.

"Umm! this means that we are about two

thousand kyats in debt. Never mind, I have accepted construction of a house. I will be getting advance cash by next full moon. Then we will repay some of the money."

At the end of her father's words, Khin May unwittingly looked up at the roof of their house. Their roofing, through which one could see the stars and the moon, looked down on Khin May. If this is so, the roofing could not be repaired again this year, mused Khin May. However, the first rains in up-country this year would be coming late. That was a relief.

"Do not worry, uncle. I am free in the daytime. I will drive the water-cart for hire. It won't take more than three or four months to repay the debt."

While they were conversing, the striking of the hollowed-out palm tree was heard from the monastery.

"Don't worry about such matters. You just go to your work with a free and easy mind."

Khin May's father wound a towel around his

head and left the house. Khin May's mother gave him three candles as she knew that he was going to the monastery to pray. She herself could not accompany him. She went down to the kitchen to soak beans in water to sell the next morning. Mi Po also went into the kitchen to prepare sticky rice for her mother.

Eying Ei Ei who was laying on the mat in the corner of the bedroom. Maung Toe called to his wife in a low voice. His voice was gentle.

"I have to go to work."

"Yes."

"I will return at six in the morning."

"I will be in the market at that time."

"I will come to the market. I have to buy bones for our benefactors."

Khin May did not understand. She was looking with knitted eyebrows. Maung Toe smiled when he saw this.

"It's to feed the dogs in the compound where you and I first met. Is it not that we both were destined to marry because of them?"

Maung Toe's smile spread to Khin May. Maung Toe's emotions became heated because of Khin May, smiling with a red blushing face. Khin May's smile was surely arousing him this day,

"Khin May."

Maung Toe called.

"Hmm?"

"I want to hold you tight and kiss you hard."

"Bastard, take that!"

Khin May again pummelled him.

Maung Toe seized Khin May's hands and quickly kissed her cheeks. This time Khin May had nothing to say. Her whole body flushed and she was disconcerted. She now dared not look at Maung Toe.

"Now, I will be going."

Khin May was left gazing at Maung Toe who went away placing a thin blanket on his shoulder.

In both their hearts were

Translated by Amay Thar

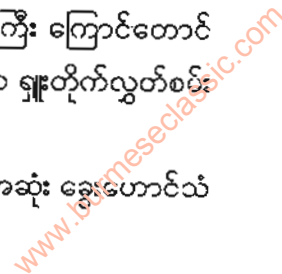
နေ နှင့် လ

ချိုကြည်အေးနွဲ့စွာ သိဖွဲ့တတ်သည့် တေးသံရှင် 'ဖြူသီ' က 'ညထွက်တဲ့လဟာကွယ် နေထွက်တဲ့ နေမင်းနဲ့ ဘယ့်နှယ့်လုပ်လို့တွေ့ပျံ့မယ်' ဟု လွမ်းမောစဖွယ် ညည်းတွားခဲ့ရာပေသည်။ သို့ရာတွင် ဆန်းကြယ်လှသော ကံတရားက ညစောင့်တာဝန်ကို တစ်ညလုံးထမ်းဆောင်ပြီး နေလယ်တွင် တစ်နေ့လုံးအိပ်တတ်သည့် ညစောင့်လုလင် ကလေး မောင်တိုးနှင့်တနေကုန် ဈေးရောင်းရသည့် ကျပန်းဈေးသည်မလေး ခင်မေတို့ကိုမူ ဆုံတွေ့ဖြစ်အောင် ဆုံတွေ့ပေးလိုက်ပေသည်။

'ရန်လုံ၊ ရန်လုံ၊ ရှား၊ ရှား'

'တကတည်း ရဲလိုက်ကြတာဟေ့၊ နေ့လယ်ကြီး ကြောင်တောင်လစ်ရင် အိမ်ထဲတောင် ဝင်ခိုးမယ့်ဟာတွေ၊ ခွေးနဲ့သာ ရှားတိုက်လွတ်စဉ်းဟေ့ မိသိန်း၊ ကိုက်လွတ်ပစေ'

ခွေးရှားတိုက်သံနှင့် ကြိမ်းဝါးပြောဆိုသံများအဆုံး ခွေးဟောင်သံ

များ သူ့ဆီသို့ ဦးတည်လာသဖြင့် မောင်တိုး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ အလိုလေး၊ တစ်ခါခိုးတစ်ခါမိပါပဲလား။ အဖေ နာမကျန်းဖြစ်နေခိုက် မိထွေးဖြစ်သူ၏ မြည်တွန်တောက်တီးသံကို နားမခံသာ၍ သူထင်းခုတ်ထွက်ခဲ့ရသည်။ ခုတော့ သူ့ခိုးဆိုပြီး ခွေးဆွဲခံရတော့မည်။ မဖြစ်ဘူး၊ လွတ်အောင်တော့ ပြေးမှ။ အတွေးနှင့်အတူ သူခုတ်ထားသည့် သစ်ကိုင်းခြောက်များကို စုစည်းလိုက်၏။

ထိုခဏမှာပင် . . .

‘ဒီမှာ ဒီမှာ၊ ကျုပ်ကို ကူပါဦးတော်၊ ကျုပ်ကို ခွေးနဲ့ရှုးတိုက်လွတ်လို့’

သည်မှာတင် ခူးပေါ် ပေါင်ပေါ်ဖြင့် လဲပြိုလုမတတ်ပြေးလာသော ခင်မေ့ကို မောင်တိုး စတင်တွေ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ခင်မေ့လက်ထဲတွင် ထောက်ခွကြီး တစ်ချောင်း၊ ပြီး လည်ပင်းတွင် သိုင်းထားသော ပုဆိုးကလည်း ရင်ဘတ်နားဆီဝယ် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ကြီးသကဲ့သို့ ဖောင်းကြွကြွကြီး။ သူ ချက်ချင်း နားလည်လိုက်ရပါပြီ။

‘ဪ . . . မင်းကလည်း ဒီခြံထဲဝင်ပြီး တမာရွက်လာခိုးခူးတာကိုး၊ ကောင်းကွာ၊ ဟား . . . ဟား’

ခင်မေ့ လက်မောင်းနှစ်ဘက်ကိုဆွဲကူ မယူကာ သံခွေးကြီး ဝင်းထဲရံအပြင်ရောက်အောင် မတင်ပေးရင်း ပြောမိ၏။

‘အံ့မယ်လေးတော်၊ ခွေးတွေကလည်း ဆိုးလိုက်တာ၊ သူတို့ တမာရွက်ကလေးကဖြင့် လက်တုဆုပ်လောက် ရသေးတာ၊ ပြေးရတာနဲ့ မကာမိပါဘူး’

ခင်မေ့ ဟောဟဲဆိုက်နေသည်။ ပုဆိုးစုတ်စကို ဆွဲယူကာ နဖူးမှ

စီးကျလာသော ခွေးများကို သုတ်ပစ်လိုက်၏။ ရန်သူလွတ်ထွက်သွားသဖြင့် မကျေမနပ်ဖြစ်ကျန်ရစ်သော ခွေးကြီးနှစ်ကောင်သည် သူတို့နှစ်ဦးထွက်သွားရာသို့ မျှော်ကြည့်ရင်း အငြိုးကြီးစွာ ဟောင်နေကြဆဲ။

‘ငါနဲ့တွေ့တာ မင်း ကံကောင်းတယ်မှတ်၊ နို့မဟုတ်ရင် ခုလောက် ရှိခွေးတွေ မင်းကို ကိုက်ဖြပြီးပြီ’

မောင်တိုးက လူစွမ်းကောင်းကြီး လုပ်လိုက်၏။

‘ဟွန်း ကိုက်ဖြရင် ကျုပ်ကလဲ ဒီထောက်ခွကြီးနဲ့ ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်မှာပေါ့’

‘အံ့မာ ခုတော့ မင်းက ပြောအားရှိတာပေါ့လေ၊ ခုနကဖြင့် အော်လိုက်တာ အသံကိုပြာလို့’

သည်တော့ ခင်မေ့ အားရပါးရ ရယ်လေသည်။ ရယ်လိုက်တော့မှ အသားရောင်နှင့် မလိုက်အောင် ဖြူစင်ဖွေးလက်သော သွားကလေးများကို မောင်တိုး သတိထားလိုက်မိ၏။ အံ့မာ၊ အသားမည်းပေမယ့် မျက်ခုံးလေးနဲ့ မျက်လုံးလေးတွေကတော့ အလှသား။

‘မင်းက ဘယ်ကလဲ’

ကောင်မလေးသွားရာ ယှဉ်လိုက်နေရာက လွတ်ကနဲ မေးလိုက်မိ၏။

‘တော်က ဘာလုပ်မလို့တုံး’

ဖြေပုံက အင်္ဂါတူးတူး။ မျက်မှောင်ကလည်း ကုပ်ကုပ်တုပ်။ ထို့ကြောင့် စကားကို လျှော့ချလိုက်ရ၏။

‘ဪ မင်းတို့ဆီမှာ တမာရွက်မရှိလို့လားလို့ မေးမလိမ့်’

‘နည်းနည်း ပါးပါးတော့ ရှိတာပေါ့တော့၊ ဒါပေမယ့် ခုလိုပေါ့ဦးစ

မှာ ဈေးကောင်းရတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ တော်တို့အရပ်မှာကော ထင်း မရှိလို့လား'

'ဟ ရှိတာပေါ့ဟ၊ ပိုက်ဆံ ပေးဝယ်နိုင်ရင် ထင်းမကဘူး၊ စိန်တုံး တောင်ရနိုင်သေး'

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့်ဖြေပြီးမှ သူ့စကားကို အကျကောက်၍ ကောင်မလေး ကလဲ့စားချေကြောင်း ရိပ်မိကာ တဟားဟားရယ်မိပြန် သည်။

'ကျုပ် သွားတော့မယ်'

ကောင်မလေးက ထောက်ခွကို ငွေယမ်းကာ ရထားသံလမ်းဘက် သို့ ထွက်သွား၏။ မောင်တိုးက ထင်းစည်းကြီးထမ်းလျက် ငေးကျန်ရစ်၏။ ကောင်မလေး ပိန်ခြောက်ခြောက်ကလေး။ ဒါပေမယ့် တမိုးလေး။ သွက် လိုက်တာလဲလွန်လို့။ အသက်ကတော့ သူ့အောက်ညီမလေးမိပြုံးထက် နည်းနည်းကြီးမည်ထင်သည်။

'ဟေ့... ဟေ့၊ ခဏ... ခဏ'

ကောင်မလေးက သံလမ်းပေါ်တွင်ရပ်ပြီး 'ဘာတုံး' ဟု မေးထိုး မေးလိုက်၏။

'မင်းကွာ၊ နာမည်လေးတောင် ပြောမသွားဘူး'

'အံ့မယ်၊ ပြောနိုင်ပေါင်သော်၊ အမေက ယောက်ျားတွေနဲ့ အရော မဝင်ရဘူး မှာထားတာ'

မောင်တိုးရင်ထဲ အောင့်သွား၏။ သို့သော် သူပျော်သွားသည်။ အမေ့ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာသာ ရှိသေးသည်ဆိုတော့... .

'အေးပါကွာ၊ မပြောလဲ ရပါတယ်၊ ငါ့နာမည်တော့ မှတ်ထား

နော်၊ မောင်တိုးတဲ့ သိလား'

မောင်တိုး ပြုံးပြုံးကြီး ပြောနေမိသည်။

ကောင်မလေးသည် ပြုံးမလိုလို မျက်နှာထားမျိုးဖြင့်... .

'ခင်မေ၊ ဟေ့ခင်မေ၊ ငါတို့ စောင့်ဦးဟေ့'

မောင်တိုးလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကောင်မလေးလို ပုဆိုးကြီး ဖောင်းဖောင်းကြွကြွ ထောက်ခွကိုယ်စီဖြင့် ကောင်မလေးသုံးယောက်။

'သေနာမတွေ၊ ဒီလောက်ပဲ အော်နေရသလား၊ ငါနားမပင်းဘူး ဟဲ့'

ခင်မေက ပြန်လှည့်အော်သည်။

'အေး၊ နားမပင်းတာ သိတယ်ဟေ့၊ ဒါပေမယ့် မျက်စိတော့ မမြင်တော့ဘူး မဟုတ်လား၊ ငါတို့လာနေတာ ညည်းမြင်မှ မမြင်တော့ပဲ'

ခွန်းတုံ့ပြန်သံနှင့်အတူ တခစ်ခစ်ရယ်သံများ ပေါ်ထွက်လာ သဖြင့် မောင်တိုး ဆက်ရပ်မနေရဲတော့ပေ။

* * * *

ရွာဦးကျောင်းမှ အုန်းမောင်းခေါက်သံက ခင်မေကို ပျာယာခတ် သွားစေ၏။

'ဟောတော့၊ ဘုန်းကြီးတွေတောင် ဆွမ်းစားကုန်ပြီ၊ မြန်မြန်လုပ် မှပဲ'

'ကောင်မ၊ ခုမှလောမနေနဲ့၊ အစကတည်းက ဒီနေ့ ဈေးမရောင်း ပါနဲ့လို့ ငါပြောသားနဲ့'

မမြဝင်းက ခင်မေ့ ဆံပင်များကို စုစည်းရင်း ခပ်ငေါက်ငေါက် ပြောလိုက်၏။

ကြာကြာသင်း

'ဪအော့ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိ ကိုးအော့ ဟဲ့ . . . အိအိ၊ မိတ်ကပ်ဗူးကို ဆော့မနေနဲ့လေ၊ မိပို ညီမလေးကို ခေါ်ထားစမ်း'

ခင်မေ့ညီမငယ် သုံးတန်းကျောင်းသူ အိအိက မိတ်ကပ်ဗူးထဲ လက်ညှိုးဖြင့် ကလော်ကာ လိမ်းခြယ်နေသောကြောင့် ပြောရသေးသည်။ မိတ်ကပ်ဗူးပိုင်ရှင် မစိုးကို သူ အားနာသည်လေ။

'ဟုတ်ပါ၊ မိဝင်းကလဲ မင်္ဂလာဆောင်မယ့်နေ့ ဘယ်သတို့သမီးက ဈေးရောင်းထွက်ချင်မှာလဲ၊ မတတ်သာလို့သာပေါ့၊ မိပါတယ်အော့၊ ဧည့်သည်တွေကို ဆယ့်နှစ်နာရီမှ ဖိတ်ထားတာပဲဟာ'

မစိုးက ချွေးတလုံးလုံးဖြစ်နေသော ခင်မေ့ကို ယပ်ခတ်ပေးရင်း ကြားဝင်နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့ဆီမှ အားကုန်ဖွင့်လိုက်သည့် လော်စပီကာကြီးကလည်း 'တူနှစ်ဖြာ ဂဟေဆက်၊ သွေမပျက်တဲ့မေတ္တာ' ဟု အသံကုန်အော်ဟစ်ကာ အားပေးလိုက်လေသည်။ သီချင်းသံကြားတော့ ခင်မေ့ ပြုံးယောင်သမ်းသွားမိသည်။ သူ ငါမှာတာတွေ ဂရုစိုက်သားပဲ။ လော်စပီကာကို ရအောင်ငှားလာတယ်ဟု မောင်တိုးကို ကျေနပ်သွား၏။ ထိုမှတဆက်တည်း ဒါကြီးငှားခ ဘယ်လောက်များ ပေးရဦးမှာလဲဟု တွေးမိတော့ ပြုံးရိပ်ကလေး ကွယ်သွားတော့သည်။

'ဟဲ့ ခင်မေ၊ လက်ဖွဲ့ခံထည့်ဖို့ ငွေဖလား ငှားပြီးပြီတဲ့လား'

ခင်မေ့မိခင်က အခန်းဝတွင်ရပ်ကာ မေးလာ၏။ သူ့ခမျာလည်း မအားရရှာ။ သမီး မင်္ဂလာဆောင်ဧည့်ခံရန် လက်ဖက်များကို စောင်းလျားသီးဖြင့် အချဉ်သတ်နေရသဖြင့် လက်တွေပြာညိုနေသည်။

'ဟောတော့ မငှားရသေးဘူးအမေ၊ ဟဲ့-မောင်ချစ်၊ မြို့ထဲပြေးလိုက်စမ်းပါဦး မောင်လေးရယ်၊ မင့်ရှင်ပြုတုန်းက ဝတ်စုံတွေငှားတဲ့အိမ်က

နေ နှင့် လ

ငွေဖလား အကြီးကြီး တလုံးလောက် ငှားချည်စမ်းပါ' အခန်းဝတွင် ပြုတစ်ပြုတစ်လုပ်နေသော မောင်ငယ်လေးကို ချော့ခိုင်းလိုက်၏။

'ဟာဗျာ၊ အစ်မ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ မောင်က ပစ္စည်းသွားငှားပေးရမှာလား၊ ရှက်စရာကြီး၊ မသွားချင်ဘူးဗျာ'

စကားလည်းဆုံး၊ လူလုံးလည်းပျောက်။ မောင်ချစ်တစ်ယောက် အတော့်ကို ဆိုးသည်။

'အောင်မယ် ငချစ် ကြီးကျယ်လိုက်ပုံများ၊ သူ့ကိုယ်သူများ တကယ့်လူဖျိုကြီးကျလို့'

မမြဝင်းက ဆံထုံးတွင် ဆံမြိတ်တပ်ပေးနေရာက မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

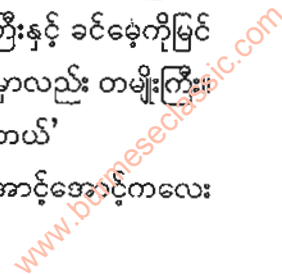
ခင်မေ့ မနေသာတော့။ ဆံထုံး ထုံးလက်စနှင့် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်ခဲ့ရ၏။

'ဒီမှာ . . . ဒီမှာ'

မောင်တိုးက မကြား။ မဏ္ဍပ်အချိန်မီ ပြီးစီးနိုင်အောင် ကြိုးပမ်းနေရသောကြောင့် စိတ်မော လူမောဖြစ်နေသည်။

'ဟေ့ကောင် ဖိုးတိုး၊ ခေါ်နေတယ်ကွ' ဟု သူ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဝင်ပြောမှ ငါးလုံးတိုင်ထိပ်တွင် နီးချည်နေရာက ငုံ့ကြည့်လေတော့သည်။ မမြင်စဖူး အသွင်ထူးနေသည့် ဆံထုံးကြီးနှင့် ခင်မေ့ကိုမြင်တော့ သူ့မျက်နှာကြီး စပ်ပြီးဖြစ်သွားသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း တမျိုးကြီး။

'ဘယ်မှာလဲ ငွေဖလား၊ အမေက မေးနေတယ်' အောက် ရောက်ရောက်ချင်း ခင်မေ့က စူအောင်အောင်ကလေး

ကြာကြာ

မေးလိုက်၏။ မောင်တိုးက သူ့နဖူးသူ လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ကာ 'ဟောဗျာ' ဟု ညည်းလိုက်၏။

'ဘာ ဟောဗျာလဲ၊ ဟိုဘက်အိမ်က စက်ဘီးငှားပြီး မြို့ထဲသွား ငှားချည်လေ'

'ကိုယ်သွားရမှာလား'

'အို ဒါပေါ့၊ သူမသွားလို့ ဘယ်သူသွားမှာလဲ၊ သူများက သွားငှား ပေးရဦးမှာလား'

တွေ့စကနှင့်မတူ။ 'သူ' တို့ 'သူများ' တို့နှင့်ထူးခြားစွာ တင်စား ပြောဆိုပုံကိုကြည့်ကာ မောင်တိုးစိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။

'အဲဒါကြီး မငှားဘဲနဲ့ မဖြစ်ဘူးလားကွာ'

ဒါတော့ မသိဘူး။ အမေ့ သွားမေးချည်လေ'

သည်စကားက မောင်တိုးကို နှုတ်ပိတ် သွားစေတော့၏။

ယောက္ခမလောင်းကို သူရင်မဆိုင်ရဲ။

'အေးပါကွာ၊ မင်းက ခုကတည်းက ငါ့ကို နိုင်ချင်နေပြီပေါ့၊ ဟုတ် လား။ ကောင်းပါပြီဗျာ၊ သွားငှားလိုက်ပါမယ်၊ စိတ်အေးအေးသာ ထားပါ'

ခင်မေ မျက်စောင်းတချက် ပစ်ထိုးခဲ့ပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်ခဲ့၏။

ခင်မေဆံထုံးထုံးပြီး မိတ်ကပ် လိမ်းခြယ်ပြီးချိန်ကျမှ မောင်တိုး ရငူဖလား ကြီးပိုက်ကာ ပြန်ရောက်လာ၏။

'ကြာလိုက်တာတော်'

'ဟ၊ နည်းတဲ့ခရီးလားဟ၊ ဒါတောင် ငါခြေကုန်နင်းလို့ သိရဲ့လား' မမြဝင်းတို့က ဟားတိုက်ရယ်ရင်း.. .

'ယုံပါတယ်တော်၊ ယုံပါတယ်၊ မှောက်ရက်လဲမလာတာတောင်

ကံကောင်း၊ ကဲ. . . လာလေ၊ ဘယ်နဲ့ အခန်းဝရပ်နေတာတုံး၊ ခင်မေ ညည်းလူ အကျီလဲပေးတော့လေ၊ ဘာလဲ ကျုပ်တို့ လဲပေးရမှာလား'

'ဟောဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ တော်တော်ဆိုးတယ်'

သူတို့ပါးစပ်ကို ကြောက်ကြောက်နှင့်ပင် မောင်တိုးအခန်းထဲဝင် ကာ အဝတ်အစားလဲရ၏။ ရုပ်အဖြူလက်ရှည်အသစ်စက်စက်က သူ့ကို ပို၍ အနေရခက်စေ၏။ ပုဆိုးကလည်း ကော်တောင့်နေသည်မို့ ခေါက် ခက်ကြီး။

'သူ တိုက်ပုံ မဝတ်ဘူးလား'

'ကိုယ်တိုက်ပုံ မချုပ်ဖြစ်ဘူးကွာ၊ ပိုက်ဆံတွေ သိပ်ကုန်မှာစိုးလို့'

'မချုပ်ဖြစ်လည်း တစ်ယောက်ယောက်ဆီက ငှားခဲ့ရောပေါ့၊ သူ ကလည်း. . . ၊ အဖေမှာကလည်း အခုဝတ်ထားတဲ့ဟာပဲရှိတာ'

'ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ မင်းလှနေရင် ပြီးတာပါပဲ'

'သွား သေနာကျ'

မောင်တိုးက ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သောကြောင့် ခင်မေရှက်သွားသည်။ နှုတ်ခမ်းကို ချစ်စဖွယ်စွာက သူ့ရင်ဘတ်ကိုထု သည်။ ခင်မေလှုပ်ရှားပုံကိုကြည့်ရင်း မောင်တိုးစိတ်လှုပ်ရှားလာပြန်သည်။

'အဟမ်း၊ အဟမ်း၊ အကြည်ဆိုက်မနေ ကြနဲ့ဟေ့၊ အိမ်ရှေ့မှာ ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေကြပြီ'

အတော် အာကျယ်တဲ့ မစိုး၊ သူတို့နှင့် ဆယ်ပေခန့်ပင် မကွာ သော အိပ်ခန်း အပြင်ဘက်ရှိ ဘုရားစင်အောက်တွင် ရွာခဲလူကြီးများနှင့် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေသည့် ခင်မေ ဖခင်ကြားလျှင် အားနာစရာ။

မောင်တိုးက ခေါင်းကို ပြီးစလွယ် ပြီးကာ ထွက်လာခဲ့ရ၏။

နို့မဟုတ် သည်မိန်းမတွေနှင့်မလွယ်။ ဒါတောင် ခင်မေ့ကို စနေကြသံကို ကြားဖြစ်အောင် ကြားခဲ့ရသေးသည်။

‘ညည်းပါးတဘက် ပေါင်ဒါပျက်သွားပါကလား’ တဲ့။

* * * *

‘ဒေါ်အေးသက် ငါးရာ’

‘ကိုတင်ငွေ၊ မနွဲ့၊ နှစ်ရာ’

‘မောင်ဖော်နဲ့အဖွဲ့၊ ထိလက်မှတ်တစောင်’

‘မစိုး၊ မမြဝင်း၊ သိန်းသိန်း ငါးထောင်’

အိအိက လက်ဖွဲ့စာရင်းကို ဖတ်ပြနေသည်။ အိအိအနီးတွင် ခင်မေတို့ တအိမ်သားလုံး ပိုင်းနေ၏။ အဖေ၊ အမေ၊ မောင်ချစ်၊ မိပို၊ ခင်မေ၊ နောက် မောင်တိုး၊ မောင်တိုးနှင့်ခင်မေတို့ နှစ်ယောက်သားသည် အသက်ကိုပင် ပြင်းပြင်းမရှူရဲဘဲ လက်ဖွဲ့ငွေစာရင်းကို ပေါင်းကြည့်နေကြ သည်။ သည်အလုပ်ကို ဧည့်သည်များ စဲစဲချင်း သူတို့ စခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

‘အင်း... အားလုံးပေါင်း လက်ဖွဲ့ရတာ၊ တစ်သောင်းသုံးထောင် နဲ့ရှစ်ရာ’

မောင်တိုးက တရားဝင် ကြေငြာလိုက်၏။

‘ဟား... ပွတာပဲ၊ နည်းဘူးကြီးရယ်၊ ကျုပ်ကိုငါးရာပေးရမှာနော်’

အစ်ကိုတိုး’

မောင်ချစ်က အားရဝမ်းသာ ဖြစ်နေသည်။

‘ကျွန်မကိုလည်း အစ်မ ဒီနေ့လိမ်းတဲ့ မိတ်ကပ်ဗူးမျိုး ဝယ်ပေး နော် အစ်မ၊ ညီမလေးကလည်း လိုချင်တာတဲ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဝယ်ပေးနော် အစ်မ’

အလှကြိုက် အငယ်မနှစ်ယောက်က ပူဆာလိုက်၏။ မိပိုက အရေးဆိုသမျှ အိအိက ခေါင်းညိတ်နေ၏။

‘အေးပါကွယ်... အေးပါ၊ နောက်တော့ ဝယ်ပေးပါ့မယ်၊ ငါ့ညီမ တွေက လိမ္မာသားနဲ့’

‘ဟုတ်သားဟယ်၊ မိပိုကလဲ သူ့ကိုယ်သူ အပျိုကျလို့’

‘အံ့မာ၊ အစ်ကိုနော်၊ ဘာဆိုလဲ၊ နင့်ကျတော့ ကြီးများတောင် တောင်းပြီး’

‘ဟ၊ ဂါက ရှစ်တန်းကျောင်းသားဟ မိပိုရ’

‘ဟာ တော်ကြစမ်း၊ သွားကြစမ်း၊ တကယ်ရှုပ်တဲ့ဟာတွေ၊ ငါ ရိုက်မိတော့မယ်’

အမေ အော်လိုက်မှ မောင်နှမတွေ ငြိမ်ကျသွားတော့၏။ မောင် ချစ်ကလည်း ခဲဖိုးရသော ပိုက်ဆံဖြင့် ထမင်းချက်စားရန် တာဝန်နေကြ သည့် ရွာခံကာလသားများထံ ထွက်သွားတော့သည်။

‘အင်း... ဒါဆို အကြွေးလောက် တင်တာပေါ့၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး ကွာ၊ အဖေ အိမ်တစ်လုံးဆောက်ပေးဖို့ လက်ခံထားတာ ရှိပါတယ်၊ ရှေ့လပြည့်ဆို စရန်ရတော့မှာပါ၊ အဲဒီတော့ တချို့တဝက် ဆပ်လိုက် တာပေါ့’

အဖေစကားဆုံးလျှင် ခင်မေ သူတို့ အိမ်ခေါင်မိုးကို အမှတ်မထင် မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ ကြယ်မြင်၊ လမြင် ဖြစ်နေသော သူတို့အိမ်ခေါင်မိုး က ခင်မေ့ကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ အင်း ဒီလိုဆို ဒီနှစ်လည်း ခေါင်မိုးပြင်မိုး နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ဒါတောင် ဒီနှစ်အညာမှာ မိုးဦးနောက်ကျ ပေလို့ပဲ။

ကြူကြူသင်း

‘ရပါတယ် ဦးလေးရယ်၊ ကျွန်တော် နေ့လယ်ဘတ် အားနေတာ ပဲ၊ ရေစည် အငှားတိုက်မှာပေါ့၊ သုံးလေးလထက် ပိုမကြာပါဘူး’

သူတို့အချီအချပြောနေခိုက် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ အုန်းမောင်း ခေါက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

‘ကဲပါကွာ... ဒါတွေ ခေါင်းထဲထည့်မနေပါနဲ့၊ မင်း အလုပ်သွား စရာရှိတာသာ ဖြောင့်ဖြောင့်သွားပါ’

ခင်မေ့ ဖခင်က တဘက်တစ်ခုကို ပေါင်းကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်း သွားသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ဘုရားဝတ်တက်သွားမှန်း သိသဖြင့် ခင်မေ့ မိခင်က ဖယောင်းတိုင် သုံးတိုင်ထည့်ပေးလိုက်၏။

သူကိုယ်တိုင် ကမူ ဝတ်တက်မလိုက်နိုင်။ နံနက်ရောင်းဖို့ ပဲစိမ်ရန် မီးဖိုထဲ ဆင်းသွားသည်။ မိပိုက သူ့အမေအတွက် ကောက်ညှင်းဆန် ပြာတီးပေးရန် မီးဖိုထဲ လိုက်သွား၏။

‘ခင်မေ့’

မောင်တိုးက အိပ်ခန်းထောင့်က ဖျာပေါ်တွင် လှဲအိပ်နေသော ဖိဖိကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း ခပ်တိုးတိုးခေါ်လိုက်သည်။ သူ့အသံက ပြင်သာလွန်းသည်။

‘ငါအလုပ်သွားရတော့မယ်’

‘အင်း’

‘မနက် ခြောက်နာရီမှ ပြန်ခဲ့ရမှာ’

‘အဲဒီအချိန် သူများက ဈေးထဲရောက်နေပြီ’

‘ကိုယ်ဈေးထဲ လိုက်ခဲ့မှာပေါ့၊ ကိုယ်တို့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးတွေ အတွက် အမဲရိုးလည်း ဝယ်ရဦးမှာကွ’

ခင်မေ့ နားမလည်။ မျက်မှောင်လေး ကြုတ်ကာ ကြည့်နေသည်။ ဒါကို ကြည့်ပြီး မောင်တိုး ပြုံးရပြန်သည်။

‘မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ စတွေ့တဲ့နေ့က ခြံထဲက ခွေးကြီးတွေ ကျွေးဖို့ လေ၊ သူတို့ကြောင့် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ဖူးစာဆုံရတာ မဟုတ်လား’ မောင်တိုး အပြုံးက ခင်မေ့ဆီ ကူးစက်သွားတော့သည်။

မျက်နှာ ကလေးနီနီဖြင့် ပြုံးနေသည့် ခင်မေ့ကြောင့် မောင်တိုး စိတ်တွေ ဆူပွက်လာ၏။ သည်ကနေမှ ခင်မေ့ အပြုံးသည် သူ့ကို နှိုးဆွလွန်းလှ၏။

‘ခင်မေ့’

‘မောင်တိုး ခေါ်မိပြန်ပြီ။’

‘ဟင်’

‘ကိုယ်ကွာ... မင်းကို တအားပဲဖက်ပြီး တအားပဲနမ်းပစ်လိုက် ချင်တယ်’

‘သေနာကျ... ကဲ’

ခင်မေ့ သူ့ကို ထုပြန်တော့၏။

မောင်တိုးက ခင်မေ့လက်ကလေးကို ဖမ်းကာ ခင်မေ့ပါးကို ကသုတ်ကယက်နမ်းလိုက်၏။

သည်တခါတော့ ခင်မေ့ဘာတခွန်းမှ မဆိုဖြစ်တော့။ တကိုယ်လုံး ရှိန်းကနဲဖြစ်ကာ မျက်နှာမထားတတ်တော့။ မောင်တိုးကိုလည်း မကြည့်ရဲတော့။

‘ကဲ... ကိုယ်သွားတော့မယ်နော်’

စောင်ပါးလေးတစ်ထည်ကို ပခုံးပေါ်တင်ကာ ထွက်သွားသည့်

ကြည့်ရင်း

မောင်တိုးကို ခင်မေငေးမျှော်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။
နှစ်ဦးသား၏ ရင်ထဲမှာတော့...။ ။

* * * *

ကြည့်ရင်း

An Oath

Ma Gyi thought it was because of the painful feeling in her mother's chest that mother was suffering from such terrible fatigue. Mother was full of sweat on her whole body. It was necessary to change her clothes, but she was not able to be moved. So, Ma Gyi had to rub her with a small towel without moving her. As she was rubbing her mother slowly, she looked up her father who was saying prayers for mother's health.

Father was absolutely patient. As though he had been infected by mother's pain, father seemed to have constant mindfulness through meditation.

Didn't father understand the great pains of the cycle of rebirths; the trouble of being old aged; the trouble of pain; the trouble of death and the trouble of being separated with the beloved ones, since before he was 40?

Father was absolutely patient. As though he had been infected by mother's pain, father seemed to have constant mindfulness through meditation.

Father had already observed very well where the real and peaceful felicity remained. Therefore, he had cut out all the attachment of the married life. He aimed for the peaceful of the married life. He aimed for the peaceful heaven where there were no miseries.

Mother budged slowly, and she was paid attention again. Although she turned to one side slowly and softly, she was still unconscious. Her movement was only a movement without consciousness and it was only a portion of her terrible pain.

As she budged; did she utter a word? Did she murmur father's name as she did the day before yesterday? Ma Gyi tried to listen very carefully and

attentively. She didn't understand as the words were not clear. Even though she was unconscious, she was calling out father's name and Ma Gyi wanted her father hear it by this own ears.

Ma Gyi's desire was not fulfilled. Without opening her eyes, mother groaned a very faint sound, the words were entirely unclear. Ma Gyi looked up at her father. She noticed at once that father's patience and serenity faded away.

Father was gazing at mother, who'd been his life-partner for 30 years. His eyes indicated clearly how much he was worried about her. Father rubbed the beads of sweat on mother's forehead very softly. Father's hands were trembling.

Mother's pain! Father's kind treatment! Some kind of special feelings came into Ma Gyi's heart again and again.

Ma Gyi went to see father who was feeling the peaceful happiness at the meditation centre. She told him all about her mother's condition. She cried sorrowfully without control at her father's feet. That only was her mother's unconscious con-

dition, for her mother who was calling her father's name incoherently; for her mother who seemed to be in her last minute.

Had we ruined father's moral principles as we decided to do with the same opinion? Had we brought our father back to the world of grief and misery? Ma Gyi asked herself. But Ma Gyi was absolutely pleased to see her father taking good care of her mother quite very anxiously.

How strengthening she would be if she regained consciousness? How satisfied she would be! She'd become energetic really and truly! Mother presumed that father had ignored her and family and left them behind. She'd be very happy if she knew that father had returned home.

Would you please regain consciousness, dear mother? Please open up your bright eyes! Father was back now! He was taking care of you! Oh! how we wish you to see father's kind eyes! Your dear daughter had made father come home! Two big tears flew to Ma Gyi's cheek.

Father's strong hands held Ma Gyi's shoulder. Father's hands were warm, full of love and kindness, and encouraging too.

"Daughter, dear!"

Ma Gyi looked up her father with tears. Father looked at Ma Gyi and mother who then was breathing slowly.

"Life's like that, dear! We all can't escape from this kind of nature!"

Father told Ma Gyi kindly as he created an encouraging smile. He said as if he was explaining a young baby to understand well.

"The important thing is to solve the problem with strong decision, some problems are easy to be solved, some are impossible to be solved, then you need not to be down-hearted, for instance, as for your mother's case, you, doctors, nurses are all trying hard with might and main, and yet there's no improvement, but you can't decided it was hopeless, it's quite encouraging that she's still alive. Don't be down-hearted, your mother would recover soon, I've vowed my head in silent prayer, please

be patient and calm down, and take it easy, you haven't slept the whole night Isn't? Ko Phyo and Ko Toe are coming soon, so go home and sleep, will you?"

As Ma Gyi was father's dear beloved daughter, she became energetic after hearing her father's comfortable words.

Father took an oath! He said he had taken an oath. Ma Gyi wanted to know which kind of oath had her father taken?

Whatever oath it may be! Ma Gyi believed without any doubt that her father's oath would be effective and powerful as he was truthful, distinct and he was practising concentration of mind.

Wasn't Ma Gyi the one who loved her father very dearly and tenderly?

Ma Gyi grasped her father's hands. For a discouraged daughter, Ma Gyi felt how valuable it was to have the feeling of owning "a father". Ma Gyi was not a senior teacher anymore in front of her father.

"Oh! my dear daughter is only a child though

she's grown-up."

A smooth, tender and kind words of Ma Gyi's father seemed to express her real structure.

© © ©

It was very different and unusual! Mother regained consciousness after the day father had arrived.

Ma Gyi strongly believed that was because of her father's oath.

-- Mother recovered at dawn. Mg Gyi knew it at once as she was sitting on the arm chair the whole night and taking care of mother. She looked at her mother attentively as her mother moved and drew her blanket from the knee up to her chest with her faint eyes opening weakly.

"Mother!" when she called her happily, "Is that you, my daughter?" her mother replied at once. Then, looking at the neon light on the wall, she said,

"Daughter, dear! why don't you switch off the light when you sleep? Did you fall asleep while reading?"

Ma Gyi couldn't understand her mother's question.

Holding the blanket on her mother's body, Ma Gyi tried to think hard about the question. After a while, Ma Gyi knew that the well-disciplined mother was thinking that there was light in Ma Gyi's room, and that was why she asked whether Ma Gyi fell asleep while reading; Oh! Poor mother! Didn't she know that she was in hospital because of her serious fever.

"Mother, it isn't my bedroom, you are in hospital because you'd been very weak and tired out."

With a look of inquiry, mother looked at Ma Gyi and then at the surroundings, her faint look seemed to be doubtful.

As she noticed the pipe in her nostrils through some nutritious tonic were put in, she frowned and asked,

"How long had I been here?"

"Only 3 days, mother."

"I didn't know at all, daughter dear, have you informed Ko Toe?"

Mother asked about her favourite and youngest. Oh; it's mother's surge of emotion.

"I've to call him up, mother; I don't know what to do as I'm alone and worried about you."

Ma Gyi hesitated as she remembered it wasn't fair to say like that.

"Now, both Ko Phyo and Ko Toe are coming in a few moments to look after you and then...."

She managed to stop as she was about to talk about father. She warned herself it was not good to tell her mother something exciting as she had just recovered. Ma Gyi was full of anxieties during her mother's illness. Now then, she wanted very much to tell about her father.

Her father was the one whom mother believed had ignored the family.

Her father was the one who knew how to handle his quick-tempered wife patiently.

Her father was the one who consoled her and immediately came along with her when she mournfully informed him about her mother's serious illness.

Father fell disturbed whenever mother told that she'd married the one who was agreed by her parents and that she'd parted with her first lover.

After running for 30 years of marriage, father remarked that mother never loved him dearly.

That father was then taking care of the patient with complete anxiety and Ma Gyi would like her mother to know that, she would also like her mother to understand her father.

"Daughter dear! what are you going to say? you haven't finished your talk, have you?"

"No, no, mother, I'm going to tell you that how much I feel happy for your good health."

Ma Gyi's sharp mother was observing her daughter's face. Her look seemed to be very powerful. Ma Gyi tried to find a reason.

But, mother didn't ask anymore. Mother knew Ma Gyi had kept a secret. Ma Gyi also noticed that mother suspected her. Mother also knew that Ma Gyi knew about her mother's suspicion, because she was but a mother. Mother bore her children in her belly and shared her life-blood with them and

brought them to this world.

Ma Gyi couldn't face her mother's eyes. Ma Gyi could breathe well only when her mother tried to sleep. As she was covering her mother's toes with a soft blanket, she heard her mother calling her.

"Daughter, dear!"

It was a very special tone of mother's voice. She looked at her mother closely, mother's thin lips moved slowly;

"Is your father fine? Tell me the truth."

Ma Gyi was trembling. She couldn't reply at once as she heard an unexpected question.

"Just now, your father is in my dream."

The voice faded away. Her eyes seemed to be very pale as she looked at Ma Gyi.

"I saw him in new dress and he was in the middle of the flames what's the matter with him? May I know the truth, dearie!"

Her voice was soft and trembling. Ma Gyi wanted her father see that her mother recovered and how she worried about him. Then only Ma Gyi's

father would see her mother's real opinion as he'd been thinking that mother never loved him.

Ma Gyi noticed that Mother's look was not on her but was at the back of Ma Gyi as if she saw an unexpected person; After trembling for a while her eyes became bright while looking at the same point attentively,

Ma Gyi turned round and saw father. They met in the middle of the room, as father walked slowly and steadily and as Ma Gyi hurried to welcome him.

"Why do you come so early, father? It's cold outside. There you see? mother'd recovered well, and just now she's asking about you, as she was dreaming."

Ma Gyi's voice trembled with great pleasure. Oh! what a coincidence! She remarked.

"I know, my daughter."

Surprisingly, she looked at her father. He said, "When I was meditating at about 4 o'clock, your mother appeared in my sense, so I came here after the meditation."

Father's face seemed to be bright and clear too. There were love and kindness in his eyes as he looked at mother.

© © ©

Ma Gyi didn't know why! Ma Gyi thought she was waiting quite a long time when they'd meet together again like that. Ma Gyi was excited to see as father and mother were together. Tears welled up in her eyes.

"You know, you are going to be fine. I always say prayers for you and I've also taken an oath too." He said.

Mother was looking at father with unbelievable eyes. Father stood beside mother's bed and touch her forehead gently. Ma Gyi looked at father who was muttering and as she looked at her mother, she felt very pleased. Mother's dim eyes became brighter and clearer and more patient. The shadowy clouds of pain slowly faded away. There was pleasure in mother's eyes. At that moment, mother closed her eyes to sleep.

Then, Ma Gyi knew very well. Mother had

overcome the serious illness.

Ma Gyi wanted to ask father only one question.

"What kind of oath did you take, father?"

© © ©

Translated by Aye Aye Pyone.

ပိုးကြီးကလေးတစ်မျှင်

ပြင်းထန်လွန်းလှသော ရင်တွင်းဝေဒနာကြောင့်ထင်သည်။ အမေ လွန်စွာပင်ပန်းမော့ဟိုက်နေရှာသည်။ အမေ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချွေးများ ချွေနှစ်လျက်။ အဝတ်အစားများကို လဲပေးလိုပေမယ့် အမေက အလှုပ်မခံနိုင်။ နည်းနည်းကလေး လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် အဆမတန် ပင်ပန်းတတ်လေရာ မကြီးမှာ တဘက်ကလေးဖြင့် အသာအယာသုတ် ပေးနေရသည်။ ထိုသို့သုတ်ပေးရင်း အမေ့နဖူးပေါ်သို့ လက်ဝါးအုပ်ကာ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ကာ၊ အန္တရာယ်ကင်း ပရိတ်တရားတော်များ ကို တီးတိုးရွတ်ဆိုလျက်ရှိသော အဖေ့ကို မော်ကြည့်လိုက်မိ၏။

အဖေ ပကတိ တည်ငြိမ်လွန်းလှသည်။ အမေ့ဝေဒနာကို ကူးစက်ခံစား တရားမှတ်ရှုနေဘိသကဲ့သို့ နာရခြင်းဆင်းရဲကို အဖေ သတိ မပြတ် မလစ်လပ်စေဘဲ ဘာဝနာပွားနေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

တကယ်တော့အဖေသည် သံသရာ၏ ဝဋ်ဆင်းရဲဖြစ်သော

ကြာကြာသင်း

အိုရခြင်း၊ နာရခြင်း၊ သေရခြင်း၊ ကွေကင်း ခွဲခွာရခြင်းတည်းဟူသော တရားများကို အသက်လေးဆယ် မပြည့်မီကတည်းက ကောင်းစွာ သဘောပေါက်နားလည်ခဲ့သူ မဟုတ်ပါလား။

ငြိမ်းချမ်းမှုသူခ အစစ်သည် အဘယ်တွင် တည်ရှိကြောင်း အဖေ လေ့လာသိရှိခဲ့ပြီးပြီ။ ထို့ကြောင့် အိမ်ထောင် အနှောင့်အယှက်၊ သံယောဇဉ် ကြီးတို့ကို ဖြတ်တောက်ပယ်ရှင်းကာ အလုံးစုံသော ဆင်းရဲခြင်းတို့ကင်းရာ ကို ရည်သန်၍ လောကီလှူဘောင်ကို ဥပေက္ခာပြုနိုင်ရန် ကြိုးစားခဲ့သူ မဟုတ်ပါလား။

အမေ လူးလွန်လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ အမေ့ထံ အာရုံပြန်ရောက် သွား၏။ တစောင်းကွေးကလေး လှဲနေရာက နေရာပြောင်းလိုက်သော် လည်း အမေ သတိကောင်းစွာ မရသေး။ အမေ့လှုပ်ရှားမှုသည် သတိ လက်လွတ် မိန်းမောလျက်ရှိသော လှုပ်ရှားမှု၊ ဝေဒနာ၏ တစ်စိတ်တစ် ဝေဒနာဖြစ်သော လှုပ်ရှားမှုမျှသာဖြစ်သည်။

လူးလွန်ရင်း အမေ့နှုတ်မှစကားကို တစ်စွန်းတစ်စ ကြားလိုက် သလိုလို။ ဟိုတစ်နေ့ကလို အဖေ့နာမည်ကို တလိုက်လေသလား။ အာရုံ စူးစိုက်ထားလိုက်၏။ သို့သော် စကားသံက ဝေးဝေးထွေးထွေးလျက်ရှိသဖြင့် မကြီး နားမလည်လိုက်။ သူ့နာမည်ကို သတိမရှိသည့်ကြားမှ အမေ့ ထုတ်ဖော် မြည်တမ်းလျက်ရှိကြောင်း အဖေ့ကိုယ်တိုင် နားဖြင့်ဆတ်ဆတ်ကြားစေလို လှပါသည်။

မကြီးဆန္ဒ မပြည့်ဝပါ။ မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲ ညည်းတွားနေသည့် အမေ့စကားသံကလေးမှာ သဲ့သဲ့ကလေး။ စကားလုံးများ လုံးဝ မသဲကွဲ။ အမေ့ကို စိုးရိမ်စွာ ကြည့်နေမိရာက အဖေ့ကို မော့ကြည့်လိုက်မိ

ပိုးကြိုးကလေးတစ်မျှင်

ပြန်၏။ စောစောက တွေ့မြင်ခဲ့ရသည့် အဖေ့ထံမှ တည်ငြိမ်မှုကို ပျက် ပြယ်သွားကြပြီကို ရုတ်ခြည်းမြင်သိလိုက်၏။ အဖေသည် နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်ကျော် သူ့ဘဝအဖော်ဖြစ်ခဲ့သည့် အမေ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေ၏။ အဖေ့မျက်လုံးအကြည့်သည် ပူပန်ကြောင့်ကြမှုကို ထင်လင်း စွာ ဖော်ပြနေလေသည်။ အဖေက အမေ့နဖူးဆံစပ်မှ ချွေးသီးချွေးပေါက် များကို မျက်နှာသုတ်ပဝါဂကလေးဖြင့် ညင်သာစွာ သုတ်ပေးနေသည်။ အဖေ့လက်များ မသိမသာ တုန်ယင်နေကြသည်။

အမေ့ဝေဒနာ။

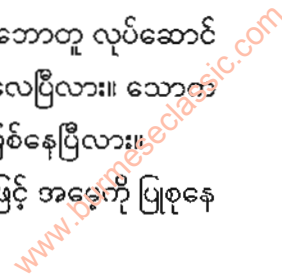
အဖေ့ အကြင်နာ အပြုအစု။

မကြီးရင်ထဲဝယ် ထူးခြားသော ခံစားမှုများ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ဖြစ် ပေါ်လာသည်။

တရားရိပ်သာဝယ် အေးချမ်းသူခအစစ်ကို ခံစားနေရပြီဖြစ်သော အဖေ့ကို မကြီးသွားရောက်တွေ့ဆုံခဲ့မိသည်။ အမေ့အဖြစ်ကို အလုံးစုံ ပြောပြခဲ့မိသည်။ အဖေ့ခြေကို ခေါင်းအပ်ကာ ဆောက်တည်ရာမရ ငိုကြွေးခဲ့မိသည်။ ဒါကလည်း ဝေဒနာခံစားရင်း သတိကင်းလွတ်နေရာ သော အမေ့အတွက် အဖေ့နာမည်ကို ကယောင်ကတမ်း တခဲ့ရာသော အမေ့အတွက် နောက်ဆုံးအချိန်သို့ ရောက်ရှိနေလေပြီလားဟု စိတ်ထင် ခဲ့ရသော အမေ့ အခြေအနေအတွက်။

အမေ့အတွက် မောင်နှမတတွေ စိတ်တူသဘောတူ လုပ်ဆောင် ခဲ့ကြမိခြင်းသည် အဖေ့တရားကို ဖျက်ဆီးရာကျနေလေပြီလား။ သောတာ ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်သို့ အဖေ့ကို ပြန်လည်ခေါ်ငင်ခဲ့မိသလို ဖြစ်နေပြီလား။

သို့ပေမယ့် အဖေ ယခုလို ပူပန်စိတ်ကြီးစွာဖြင့် အမေ့ကို ပြုစုနေ

ကြာကြာသင်း

သည်ကို မြင်ရပြန်တော့ မကြီးမှာ နှိုင်းယှဉ်ဖွယ်ရာမရှိအောင် ကြည်နူးမိ ပြန်သည်။

ခုနေများ အမေ သတိကောင်းကောင်းရလာလျှင် ဘယ်လောက် အားရှိသွားမလဲ။ ကျေနပ်သွားမလဲ။ အားရှိသွားရှာမှာ အမှန်ပါပဲ။ သူနှင့် တကွ သားသမီးများကို လျစ်လျူရှုထွက်ခွာသွားပြီဟု အမေယူဆထားခဲ့ သောအဖေ။ ယခု မိသားစုထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိနေကြောင်း အမေ သာသိလျှင် အလွန်တရာမှပင် စိတ်ချမ်းသာရာရမည်မှာ အမှန်။

အမေရယ် သတိကောင်းကောင်း ရလာပါတော့လား။ အမေ့ မျက်လုံး တောက်တောက်ကလေးတွေကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ အမေ့ ဘေးမှာ အဖေပြန်ရောက်နေပြီ။ အမေ့ကို ပြုစုနေပြီလေ။ အဖေ့မျက်လုံး အကြည့်တွေကို အမေမြင်စေချင်လိုက်တာ။ သမီး အဖေ့ကို အမေ့ဆီ ပြန်ခေါ်ခဲ့ပြီလေ။

မျက်ရည်ပေါက်ကြီး နှစ်ပေါက်သည် မကြီး ပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ့် ကျစီးဆင်းသွားသည်။

* * * *

သန်မာသော လက်နှစ်ဘက်က မကြီး၏ပခုံးများကို ဆုပ်ကိုင် လိုက်၏။

- နွေးထွေးသောလက်များ၊
- အားပေးသောလက်များ၊
- မေတ္တာပြည့်သောလက်များ၊
- အဖေ့လက်များ။
- 'သမီးကြီး'

ပိုးကြီးကလေးတစ်ဖျင်

မျက်ရည်စက်လက်နှင့်ပင် မကြီး အဖေ့ကို မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ အဖေက အသက်ရှူမှန်သွားပြန်သော အဖေ့ကိုတလှည့် မကြီးကို တလှည့် ကြည့်ပြီးမှ . . .

“လူ့လောကဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့ သမီးကြီးရယ်၊ လူရယ်လို့ ဖြစ်လာ ရင် ဒီတရားတွေဟာ ရှောင်လွှဲလို့ မရနိုင်ပါဘူး။”

မကြီးကို နှစ်သိမ့်မှုပေးနိုင်စွမ်းရှိသော အင်အားဖြည့် အပြုံးတစ်ခု ကို ဖန်တီးထားရင်း အဖေ သူ့စကားကို ဆက်၏။ ကလေးငယ်တစ်ယောက် လို သဘောပေါက်နားလည်အောင် ရှင်းပြနေသကဲ့သို့။

“တကယ်တော့ ကြုံကြိုက်လာတဲ့ ပြဿနာကို စိတ်ခိုင်ခိုင်နဲ့ ဖြေ ရှင်းနိုင်အောင် ကြိုးစားဖို့ဟာ အဓိကပဲ သမီးရဲ့ တချို့ပြဿနာကျတော့ ဖြေရှင်းလို့ရနိုင်တယ်။ တချို့ကျတော့ ဘယ်သူဝင် ဖြေရှင်းလို့မှ မရနိုင်တဲ့ ပြဿနာမျိုး၊ အဲဒါမျိုးကြုံရင် စိတ်ဓာတ်မကျရဘူး သမီးကြီး၊ ဥပမာ အခု မေမေ့အဖြစ်မျိုးမှာ သမီးတို့မောင်နှမတွေ၊ ဒီကဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေ အားလုံးကိုယ်စွမ်း၊ ဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ ဆောင်ရွက်ပေးကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုချိန်ထိ သိသိသာသာ တိုးတက်မှုမရှိလာသေးဘူး၊ ဒါကို မျှော်လင့်ချက် ကုန်ပြီလို့ မမှတ်ရဘူးသမီး၊ သမီးမေမေအသက်နဲ့ ခန္ဓာမြဲနေသေးတယ် ဆိုတာကိုက အားတက်စရာပါ။ စိတ်ကို လွှတ်မထားနဲ့ကွယ်၊ သမီး မေမေ ပြန်ကျန်းမာလာမှာပါ။ ဖေဖေသစ္စာပြုထားပါတယ်။ သမီးကြီး စိတ်ငြိမ်ငြိမ် ထားပြီး နားနားနေနေ နေပါ။ ကဲ ပြန်နားချေဦး၊ တစ်ညလုံးလည်း အိပ်ရေး ပျက်ထားတာ၊ ခဏနေ ကိုဖြိုးနဲ့ ကိုတိုးတို့လည်း ရောက်လာကြမှာပဲ၊ အိမ်ပြန်အိပ်ချေ ဟုတ်လား။”

အဖေချစ်သော သမီးမို့လားမပြောတတ်။ အဖေ့စကားကြားရ

သည်နှင့် မကြီးအားတွေ ပြန်တက်လာသည်။

“ဖေဖေ သစ္စာပြုထားပါတယ်”

“ဖေဖေ သစ္စာပြုထားပါတယ်” တဲ့။

အဖေ့သစ္စာပြုချက်ကို မကြီးသိလိုလှပါသည်။

အဖေ ဘယ်လိုများ သစ္စာပြုထားပါသနည်း။

မည်သို့သော သစ္စာကိုပင်ပြုပြု အဖေ့လိုစိတ်ဓာတ်ပြတ်သားသော၊ စကားတည်ကြည်သော၊ တရားကို လက်တွေ့ကျင့်သုံးနိုင်ရန် အားထုတ်လျက်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး၏ သစ္စာသည် စူးရှထက်မြက်လိမ့်မည်ဟု မကြီး သံသယမဲ့စွာ ယုံကြည်နေပါ၏။

မကြီးသည် အဖေ့ကို အလွန်ချစ်သောသမီးကြီး မဟုတ်ပါလား။

သူ့ပန်းနှစ်ဘက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် အဖေ့လက်များကို မကြီးအားကိုးလှစွာ ဖက်တွယ်ထားလိုက်မိ၏။ သည်မှာတင် စိတ်ဓာတ်အင်အားလျော့ပါးလျက်ရှိသော သမီးအတွက် ‘ဖခင်’ ဆိုသောအသိသည် တန်ဖိုးကြီးလှကြောင်း မကြီးခံစားလာမိ၏။ အထက်တန်းအဆင့်ပြု ကျောင်းဆရာမကြီး ‘မကြီး’ သည် အဖေ့ရှေ့ဝယ် ပျောက်ကွယ်သွားပြီ။

“အင်း ငါ့သမီးလည်း လူကြီးဖြစ်နေပေမယ့် ကလေးပဲ ရှိပါသေးလားကွယ်”

ညင်သာပျော့ပျောင်း ကြင်နာမှုလောင်းသော အဖေ့စကားသည် ထိလွယ်၊ ခိုက်လွယ်ဖြစ်နေသည့် မကြီး၏ပုံရိပ်ကို ကြည်လင်ပြတ်သားစွာ ထင်ဟပ်ပြလိုက်သည့်နည်း။

* * * *

ထူးခြားသည်ကတော့ အမှန်။

အဖေ့ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် အမေသတိကောင်းစွာ ပြန်ရလာခဲ့၏။

မကြီးကတော့ အဖေ့သစ္စာ၏တန်ခိုးကြောင့်ဟု တထစ်ချမှတ်ယူလိုက်၏။

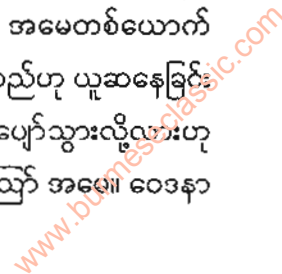
အမေ သတိရလာချိန်က အရုဏ်ကျင်းဝ အလင်းရောင်ပျပျကလေးဝင်လာချိန်။ တစ်ညလုံး အမေ့အနားမှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးဖြင့် တငုတ်တုတ်တုတ် စောင့်နေခဲ့သော မကြီးသည် အမေ့လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို အရိပ်ကြည့်နေခဲ့သဖြင့် အမေ သတိရလာကြောင်းကို ချက်ချင်းသိသည်။ အမေ လှုပ်လိုက်သည်ဟုထင်၍ ဂရုစိုက်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ မျက်လုံးကလေး မှေးစင်းစင်းဖြင့် ခါးပေါ်မှစောင်ကို ရင်ညွန့်အထိ ဆွဲတင်ရန် ကြိုးစားနေသောအဖြစ်ကို သတိထားလိုက်၏။

‘အမေ’ ဟု ဝမ်းသာလှိုက်လှစွာ ခေါ်ကြည့်လိုက်မိသောအခါ ‘သမီးလား’ ဟု ချက်ချင်းလိုလို တုံ့ပြန်လိုက်၏။ ပြီးဆက်တိုက်လိုပင် နံရံမှ မီးချောင်းကိုလှမ်းကြည့်ကာ . . .

“သမီးကလည်း အိပ်ရင် မီးပိတ်ထားမှပေါ့၊ ဘာလဲ စာဖတ်ရင်း အိပ်ပျော်သွားလို့လား”

မကြီး အမေ့မေးပုံကို ရုတ်တရက်နားမလည်။

စောင်ကိုဆွဲပြီး အမေ့ကို လုံခြုံစွာခြုံပေးနေရင်း အပြေးအလွှားစဉ်းစားလိုက်ရ၏။ ခဏကြာမှ စည်းကမ်းကြီးသော အမေတစ်ယောက် သူနှင့် မကြီးတို့အိပ်ခန်းထဲတွင် မီးချောင်းထွန်းထားသည်ဟု ယူဆနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မကြီးကို စာဖတ်ရင်း အိပ်ပျော်သွားလို့လားဟု မေးနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း နားလည်လာတော့သည်။ ဪ အဖေ။ ဝေဒနာ

ကြာကြာသင်း

သည်းစွာခံစားရင်း ဆေးရုံပေါ် ရောက်ရှိနေသည်ကို မသိရှာသေးပါလား။

“အမေ၊ ဒါမကြီးတို့အိပ်ခန်း မဟုတ်ဘူးလေ အမေရဲ့၊ အမေ အရမ်းမောပြီး သတိလစ်သွားလို့ ဆေးရုံတင်ထားရတာ အမေရဲ့”

အမေ စူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့် မကြီးကို စောင့်ခဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီး သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေပြန်သည်။ အားနည်း ဖျော့တော့သောအကြည့်၊ အသိစိတ် ဝေဝါးမှုန့်ရီသော အကြည့်။

အာဟာရဖြည့်သွင်းရန် နှာခေါင်းပေါက်အတွင်းမှ ထည့်ထားရသော ပိုက်ကလေးကို သူ စမ်းမိသွားသည့်အခါ မျက်မှောင်ကြီးကုပ်ကာ . . .

“ဘယ်နှစ်ရက် ရှိသွားပြီလဲ”

“ဆေးရုံရောက်တာ သုံးရက်ရှိသွားပြီ အမေ”

“အမေ လုံးဝမသိဘူး သမီး၊ ကိုတိုးတို့ဆီ သမီးအကြောင်း ကြားသေးသလား”

အမေက သူ့အချစ်ဆုံးသားငယ်ကို အဦးဆုံးမေးလိုက်ပါပြီ။ ဪ အမေရဲ့ ဇော။

“တယ်လီဖုန်းဆက်ခေါ်ရတာပေါ့ အမေရယ်၊ သမီးတစ်ယောက် တည်းဆိုတော့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် စိတ်ပူသွားတာကို”

စကားကို ရပ်ထားလိုက်ရ၏။ ပြောရန်မသင့်သောစကားဟု အမှတ်ရလိုက်မိ၏။

“အခု ကိုတိုးရော၊ ကိုဖြိုးပါ ရောက်နေကြပြီအမေ၊ ခဏနေလာကြလိမ့်မယ် အမေ့သားတွေ၊ ပြီးတော့လည်းလေ . . .”

အဖေ့အကြောင်း ပြောမည်ကြံပြီးမှ ပြန်ထိန်းချုပ်ထားလိုက်၏။

ပိုးကြိုးကလေးတစ်ပျဉ်

သတိပြန်လည်လာစ အမေ့ကို စိတ်လှုပ်ရှားစရာတွေ သိပ်ပြောလို့ မဖြစ်သေးဟု မကြီးကိုယုံကိုယ်ကိုယ် သတိပေးလိုက်ရ၏။ အမေ မကျန်းမာသည့်ရက်များအတွင်း မကြီးစိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်လွန်းလှသည်။ ယခုလည်း ပြောပြလိုက်ချင်လှသည့် အဖေ့အကြောင်း၊ ရင်ထဲတွင် တလိပ်လိပ်။

သူတို့ကို ဥပေက္ခာပြုသွားပြီဟု အမေယူဆခဲ့သည့် အဖေ။

စိတ်မြန် လက်မြန်ရှိလှသည့် အမေ့ကို သိမ်မွေ့ပျော့ပျောင်းစွာ ထိန်းသိမ်းပေးဇာတ်သော အဖေ။

အမေ့ ဝေဒနာကို ပြောပြရင်း ဆောက်တည်ရာမရ ငိုကြွေးခဲ့မိတော့ သမီးကို နှစ်သိမ့်ကာ သမီးခေါ်ရာသို့ လိုက်ခဲ့ရှာသော အဖေ။

ချစ်ခင်နှစ်သက်သူကို ခွဲခွာ၍ မိဘသဘောတူသည့်သူကို လက်ထပ်ခဲ့ရသည့်အကြောင်းကို စိတ်အခန့်မသင့်တိုင်း အမေက ထုတ်ဖော်ကြေညာခဲ့ခြင်းကို ခံပြင်းခဲ့ရှာသော အဖေ။

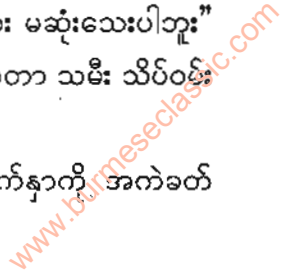
အိမ်ထောက်သက် အနှစ်သုံးဆယ်ကျော်လာသည့်တိုင် သူ့ကို မြတ်မြတ် နိုးနိုးနှင့် နားလည်မှုမရှိဟု အမေ့ကို မှတ်ချက်ချခဲ့သော အဖေ။

ထိုအဖေက ယခုတော့ ဝေဒနာရှင်အမေ့ကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှု အပြည့်နှင့် ကြင်နာစွာ ပြုစုနေကြောင်း အမေ သိစေချင်လှသည်။ အဖေ့ကို အမေနားလည်စေချင်လှသည်။

“သမီး ဘာဆက် ပြောမလို့လဲ၊ သမီးစကား မဆုံးသေးပါဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး အမေ၊ အမေ သက်သာလာတာ သမီး သိပ်ဝမ်းသာတာပဲဆိုတာ ပြောမလို့ပါ”

အမေက ပါးနပ်ထက်မြက်သူပီပီ သမီးမျက်နှာကို အကဲခတ်

လေ့လာနေသည်။ အမေ့အကြည့်မှာ စွမ်းအင်အပြည့်ရှိသည်။ အမေ့ကို ဆက်ညာရန် လွယ်ကူလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ မကြီးစကားလုံး ရွေးချယ် နေမိသည်။

သို့ပေမယ့် အမေ ထပ်မမေးတော့။

မကြီး တစ်ခုခုကို လျှို့ဝှက်ထားမှန်း အမေသိသည်။ အမေသိ ကြောင်းကို မကြီး ရိပ်မိသည်ကလည်း မမှန်။ သူသိကြောင်းကို မကြီး ရိပ်မိသည့်အဖြစ်ကိုလည်း အမေက သိပြန်သည်ပင်။ အမေပဲလေ၊ သား သမီးတွေကို ရင်၌လွယ်ပြီး နှလုံးသွေးကို မျှတခွဲဝေပေးကာ လူ့လောက သို့ ခေါ်ဆောင်ပေးခဲ့သူပေပဲ။

မကြီးမှာ အမေ့မျက်လုံးအကြည့်ကို ရင်မဆိုင်ရဲ။ အမေ မျက်စိ စုံမှိတ်ကာ ပြန်မှိတ်သွားမှ အသက်ရဲရဲ ရှူနိုင်ပါတော့မည်။ အမေ ခြေဖျား ကလေးများကို စောင်တစ်ထည်ဖြင့်ထပ်၍ ထွေးပေးလိုက်ဆဲ။ အမေ ခေါ် သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“သမီးကြီး”

ထူးခြားစွာ သိမ်မွေ့လွန်းသော အမေ့ခေါ်သံ။ အမေ့ကို နီးကပ် စွာ ငဲ့၍ ကြည့်လိုက်၏။ အမေ့နှုတ်ခမ်းပါးကလေးများက တရွရွ လှုပ်ရှား လာပြီး . . .

“ညည်းအဖေ နေကောင်းရဲ့လား၊ အမေ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြော စမ်းပါ”

မကြီးရင်ထဲ လှုပ်ခတ်သွားသည်။ မထင်မှတ်သည့် မေးခွန်းကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရသဖြင့် မကြီး ချက်ချင်း မဖြေနိုင်။

“ခုနလေးက ညည်းအဖေကို အမေ အိပ်မက်ထဲမှာ . . .”

အသံကလေး တိုးဝင်သွားသည်။ မကြီးကို ကြည့်လိုက်သော အမေ့မျက်လုံးတို့သည် ဖျော့တော့နေပြန်သည်။

“အဝတ်သစ် အစားသစ်တွေနဲ့ သူ့ဘေး ပတ်ပတ်လည်မှာ မီးတွေ ဝိုင်းလို့ ညည်းအဖေ ဘာဖြစ်နေလဲ။ အမေ့အမှန်ကို သိပါရစေ သမီး ရယ်”

အသံကလေးမှာ တိုးရုံမျှသာမက တုန်ယင်၍လည်း နေပေ သည်။ အမေ သတိရလာပုံ၊ သည်လိုမေးပုံများကို အဖေမြင်စေချင်လှ သည်။ ထိုအခါ အမေ သူ့ကို တွယ်ငြိမှုမရှိဟု ယူဆသော အဖေစိတ်တို့ အမှန်ကိုသိမြင်လာနိုင်ပေမည်။

မကြီးကို ကြည့်နေသော အမေ့အကြည့်သည် မကြီးကို ကျော် လွန်သွားသည်။ တစ်စုံတစ်ဦးကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသလို အမေ့ မျက်လုံးများ တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ရှားသွားရာမှ လက်ကနဲ အရောင်တောက် ကာ တစ်နေရာတည်းသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

မကြီး လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အဖေ။

ခြေလှမ်းမှန်မှန် လျှောက်လာသော အဖေနှင့် ကတိုက်ကရိုက် ထသွားကြုံဆိုလိုက်မိသည့် မကြီးတို့ လမ်းခုလတ်မှာပင် ဆုံမိကြပါသည်။

မကြီး ဘာဖြစ်လို့လာရသလဲ အဖေရယ်၊ အပြင်မှာ အေး က အေးပါဘာသနဲ့၊ ဟိုမှာ အမေရယ် သတိကောင်းကောင်းရနေပြီ အဖေ ရဲ့၊ ခုလေးတင် အဖေ့အကြောင်း မေးနေတာ၊ အိပ်မက် မက်လို့တဲ့”

ကြည်နူးဝမ်းသာစိတ်ကြောင့် မကြီးအသံမှာ လှိုင်းထနေသည်။ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ။

“အဖေသိတယ် သမီးကြီး”

ကြာကြာသင်း

အံ့အားမရှိသင့်ကြီးသင့်ကာ အဖေ့ကို မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။

“လေးနာရီလောက်က အဖေတရားထိုင်မှတ်နေတုန်း အာရုံထဲ မှာ သမီးမေမေပေါ်လာတယ်၊ ဒါနဲ့ အဖေ တရားထိုင်ပြီးပြီးချင်း ဒီကို ထွက်လာခဲ့တာပဲ သမီးရဲ့”

အဖေ့ မျက်နှာသည် ကြည်လင်လျက်။ အမေ့ကို စီးကြည့်လိုက် သော အဖေ့မျက်လုံးတို့သည် အကြင်နာမေတ္တာကဲလျက်။

* * * *

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

အဖေနှင့်အမေတို့ ယခုလို ပြန်လည်တွေ့ဆုံကြမည့် အချိန်ကို မကြီးစောင့်စားနေခဲ့မိသည်မှာ ကာလကြာညောင်းလှပြီဟု မကြီးထင်မှတ် မိသည်။

ယခု အဖေနှင့်အမေတို့ တွေ့ဆုံကြသည်ကို ကြည့်ရင်း မကြီး ရင်တွေ တလှိုက်လှိုက်ခုန်လာသည်။ မျက်ရည်တွေ ဝဲရစ်လာသည်။

“မင်းပြန်နေကောင်းလာတော့မှာပါ။ ကိုယ် မင်းအတွက် ရည်စူး ပြီး အမြဲမေတ္တာပို့ခဲ့တယ်၊ သစ္စာပြုခဲ့တယ်”

အမေက မယုံကြည်နိုင်သော အကြည့်ဖြင့် အဖေ့ကိုငေးမော ကြည့်ရှုနေဆဲဖြစ်သည်။

အဖေက အမေ့ခုတ်င်ဘေးတွင်ရပ်ကာ အမေ့နဖူးပေါ်သို့ လက် ဖဝါးအုပ်ကာ မျက်လွှာချထားလိုက်၏။

မကြီးသည် အဖေတတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုနေပုံကို တစ်လှည့်၊ အမေ့မျက်လုံးကလေးများကို တစ်လှည့်ကြည့်ကာ ရင်ထဲဝယ်တသိမ့်သိမ့်။

အဖေ့ကို မှန်ရီစွာကြည့်နေသော အမေ့မျက်လုံးကလေးများ

ပိုးကြီးကလေးတစ်ပျင်

သည် တဖြည်းဖြည်းကြည်လင်လာသည်။ တည်ငြိမ်လာသည်။ ဝေဒနာ အရိပ်အငွေ့တွေ တစ်စတစ်စနှင့် လွင့်ပါးပျောက်ကွယ်ကုန်သည်။

ချမ်းမြေ့မှုကို အမေ့မျက်လုံးထဲတွင် တွေ့ရှိလာရသည်။

အမေ့မျက်လုံးကလေးများသည် ညင်သာစွာ မှေးစင်းသွားသည်။

မကြီး ကောင်းစွာသိလိုက်မိပါပြီ။

အမေ သည်တောင်က ကျော်ခဲ့ပြီ။

တစ်ခုပဲ အဖေ့ကို မေးကြည့်ချင်လှပါသည်။

ဘယ်လိုသစ္စာတွေများ ပြုခဲ့လို့ပါလဲ အဖေဟု။ ။

* * * *

ကြာကြာသင်း

None of Your Business

The class bell rang loudly signalling change of subject instruction; the last session of the morning. In half an hour the morning recess would come, a very welcome time for lunch.

Nge Nge felt famished. Only with the morning break could she have her lunch with despatch. Please...let the class go, she pleaded softly.

Presently, she saw the class teacher entering the classroom. The teacher's name was Daw Pyone Pyone Lwin. Nge Nge knew her very well. Why shouldn't she, as she was seeing her every day, day in, day out. Teacher even smiled at her, accen-

tuating her natural beauty with personal charm. Among teachers in this school Nge Nge loved her most. So many times had she prayed, though vainly that teacher be her own sister.

Nge Nge gazed at teacher's every movement as she entered the classroom and walked gracefully towards the table at the head of the row of student's benches. Then she placed her cane basket on it. Then she took out the text book, one stick of chalk and a duster from her basket. In that instance, a rose which she had worn in her head dropped to the floor.

"Teacher, you have dropped your flower!"

Nge Nge exclaimed. Khin Thi Dar who was sitting in the front row shot a glance at Nge Nge as if to say that what had happened was none of her business. Nge Nge was not the kind of girl who would tolerate such taunts. She returned Khin Thi Dar stare with added scorn. Khin Thi Dar was also such a type who would not accept such repartees with her hands down. In fact she was a darling of the teachers. She was obedient, and clever to the

bargain. But in the present silent fracas she retaliated by raising her as a threat, and pulled out her tongue in triumphant rebuke. Then totally ignoring Nge Nge she engaged herself by talking with a fellow student beside her. Nge Nge writhed in anger at such a snub. She could only mutter "Mi Thi Dar, your time will come. Wait and see."

The class teacher was totally oblivious of the silent war between Nge Nge and Khin Thi Dar. She picked up the rose and fixed it in her hair with a hair clip. Then she started preparing her lessons.

"Class...today I will be teaching you the traditional riddles from your text book. Listen carefully before you answer to my questions. Hey, Ni Ni Kyaw, why are you eating? Haven't I told you that eating during lessons is not allowed? The morning session will soon be over in a moment. So stop eating will you? If you bring food into the classroom again I will confiscate all of them. Do you hear me class?"

Teacher's silvery voice and her tone was simply exemplary. How different from Mama's manner-

isms at home, when in the same kind of situation caning on the back will be the bitter result, instead of mild admonitions sweet to the ears. She clearly remembered one instance some time back when she stole and ate two bananas to relieve her gnawing hunger. How she trembled with fright at Mama's exploding anger. "Dare you steal again, Nge Nge," she kept repeating as blows rained over her continuously till the broom shattered into shreds.

"I will never do it again Mama, I will never eat again without your permission Mama."

Nge Nge pleaded tearfully even as Mama kept on beating her so mercilessly. That was the bitter lesson she learnt. Never, never would she even dreamed of stealing again, Nge Nge resolved.

Daddy seemed to be concerned about such ruthless chastisement on the poor child and might have restrained his wife which brought forth a retort. However the reply was no better than her actions.

"There's no alternative but to punish when

caught redhanded. Such bad habits must be ripped in the early stage or it will grow worse."

Nge Nge's wandering mind was focused again to the classroom. She heard the teacher posing a riddle to the class in her melodious voice. "Now, this is my riddle. Listen carefully, and those who can find the answer stand up and say so. Here goes the riddle:- When it is hit, it swirl and swirls, Dangling by a string, it cries and cries: Now my pupils can any of you solve this riddle?"

There was a loud din and bustle of arguments and discussions on the possible solutions. Nge Nge also creased her brows and thought deeply but there was no answer. The teacher saw Nge Nge and smiled endearingly at her.

"I know the answer teacher, it's a child" said Khine Khine.

"No-no dear, it's not the child. Will the child swirl round and round when she's beaten? She will certainly plead piteously and will run around the house with Mama chasing after her. Isn't it true Po Zaw?"

Teacher spoke in the same breath to another boy Po Zaw who was looking at her, "You didn't swirl around when you were beaten last time, eh?"

Po Zaw bowed his head in shame.

"Ok then, I suspect no one knows the answer to the riddle. It is a triangular-shaped slender brass gong dangled with a string through a hole at the top. I think you all will have such a brass gong at your shrine in your home. When your parents have said their prayer don't they strike the base of the triangular gong so that it swirls round and round. Do you understand now class?"

"Yes, it's true teacher," was the spontaneous roar from some students.

"Fine, Now I will pose another riddle again. In and out of the tall willow shoots sails the canoe. What is it class? Now, Kyaw Kyaw can you think out the answer?"

Nge Nge creased her brow again in deep concentration. Hurrah...., she instantly could solve the riddle. She had always seen it in the previous house. It's so easy. No problem. Oh....if only I have a chance

to answer-

However, the whole class was incredibly mute. Not even a whisper of consultation could be heard. Usually, whenever a question was posed by the teacher, some smart students eagerly raised their forefingers aloft to steal a march over one another, to have a first chance. Prominent among the lot were Khin Thi Dar, War War Shwe Zin, Nay Min Tun and Kyaw Myint Htay. All were so silent now that one could hear a pin drop.

"Oh! My my...isn't there anyone who could answer? Can't you think out such a simple answer?"

The teacher smiled as she spoke and glanced at every student. Her eyes fleetingly landed on Nge Nge's face. Nge Nge looked so expectantly at the teacher, praying so fervently that she be given a chance to speak out. Her heart pounded as she waited for the teacher's voice and her pointing finger. Oh, please give me a chance so I can hold my head proudly over Khin Thi Dar and War War Shwe Zin.

This time too, Nge Nge's wish was not ful-

filled. Teacher's eyes hovered over Kyaw Myint Htay's group.

"Here, Kyaw Myint Htay, can't you answer too?, queried the teacher.

Kyaw Myint Htay who was absent-mindedly sucking his thumb quickly withdrew it from his mouth and incoherently, "I don't know teacher." Then he sheepishly covered his mouth with his hands to camouflage the gaping hollow caused by the missing front milk-teeth.

"Ah...well then what about Maung Soe Thu from the back row?," said the teacher pointing to the young pupil. Soe Thu shook his head.

"Soe Thu, when the teacher asks you a question you must give a verbal reply. Have you forgotten my instruction? Now you stand up and reply verbally."

As Soe Thu stood up and opened his mouth something dropped out to the floor with a clatter.

"Hee...hee....hee"

Sounds of laughter burst out from the class. What happened was that when Soe Thu rose and

tried to open his mouth to speak, the preserved desiccated fruit which he was munching tumbled out much to the glee of his fellow students. Even Nge Nge who was following the scene could not control herself. She laughed out in free abandon.

"Hey youngster, why do you laugh at me. Better be careful eh?" threatened Soe Thu.

"Why do you have to shout at her? What you have done is not proper in least. And you dare blame the young girl for laughing. I warn all of you, better be careful. You all are stealthily eating snacks during the class session. I will catch you in the act one of these days. Now...now, you two boys, what the matter again. Speak to me, will you?"

The two students Aye Ko and Khin Maung Tun who were embroiled in a minor fracas were temporarily restrained.

"I find sunflower seeds in Aye Ko's possession teacher," blurted out Khin Maung Tun.

"No....no...teacher, it's not mine, it's his," retorted Aye Ko.

"Ok, stop the argument, will you? Bring me

the packet whoever it belongs. You all are so hard-headed. You should at least abide by the school discipline and maintain good manners. Do you understand?"

The teacher became well nigh exhausted. She walked towards the chair and sat down. Nge Nge sympathized with the teacher's plight. Not only had she to teach, she also had to discipline the class too. What a life!

"Now class, listen carefully. The answer to the riddle is none other than the weaving spindle. If you look at it, you will notice that the spindle resembles the shape of a small boat. In the loom there are so many strands of spinning threads, spanning the loom like willow plants, the spindle runs through the threads from one end to the other. If you have a chance to visit the weaving loom you will understand clearly the meaning of the riddle. Now class, close your texts and listen to me again. I will ask you another riddle."

Nge Nge who was closely following the teacher's session with whole hearted interest sud-

denly felt a sharp pain jabbing in her mouth.

"Oh dear...how painful!" She moaned softly as she pressed her chubby cheeks. The tooth-ache seemed to have abated a little bit. She had already lost her two upper front teeth and the new ones were already visible. Now the lower molar was giving her trouble. If the new teeth didn't grow in time, her friends will surely tease her "broken toothed girl."

Teacher's soothing voice came out again.

"Now class, here's the riddle: My bullock has a thousand humps: One who can give the correct answer will be rewarded with a new pencil."

Teacher showed the pencil held in her hand for all to see. Nge Nge stared longingly at the pencil.

"Oh! How nice would it be, if I can get the pencil. If I were to get that new one, I will use it sparingly and with care. This time I will definitely answer, come what may. I will bear the ominous stares from Khin Thi Dar and War War Shwe Zin. Isn't it a fact that teacher had declared to reward

the one who can answer correctly? It is I who know the answer already. The pencil is really a beauty. There are multi-coloured dolls painted around it. The pencil sister has given me is now short because of constant use and frequent sharpening. How lucky will I be if I can get teacher's reward."

Nge Nge mused pitifully.

"Now, now...children, why don't you answer? Thi Dar, don't you know the answer? Think deeply. The pencil is ready for the successful pupil."

Teacher's eyes hovered to her direction. This time Nge Nge mustered up courage and raised her finger.

"I know the answer to the riddle teacher. It is a bitter gourd."

She blurted out hurriedly for fear that some one might have preceded her. Her eyes were all along transfixed at the pencil in teacher's hand.

"Oh...who are you to answer? It's none of your business. Isn't it true teacher," War War Shwe Zin growled angrily as she threw an ominous stare at Nge Nge.

"It is also my business. I answer because I know it. Teacher has openly announced that whoever knows the answer can say so, and she will reward the one who comes up with the correct solution. Isn't it so, teacher!," retorted Nge Nge with no less vehemence.

"Shame to you Nge Nge, you're just..." Khin Thi Dar's sneer was cut short by the ringing of school bell signifying recess for lunch.

Teacher walked towards Nge Nge and smiling in sympathy at her eagerness asked her: "Do you really want this pencil?"

"I do teacher, because, I have answered your riddle correctly," replied Nge Nge.

"Of, course, that's true. I am asking you because I intend to give it to you. Here, take it." Saying so, teacher gave her the pencil.

Nge Nge most fondly held the pencil in her hand and turned it round and round in excitement. Oh! This red one is the apple. That yellow one is the orange...aha...these are the pine apples. What lively colours. How happy I am. So gleely was she

over her new possession that she momentarily forgot her gnawing hunger.

"Hey...Nge Nge. I am very hungry now."

She turned round and saw the sister of the house. Behind her standing sullenly was Maung Maung. Sister was attending the sixth standard and Maung Maung was in the third.

Nge Nge bent down to pick up the lunch basket near her feet. It contained a three compartmental tiffin carrier, two oranges and four pieces of candy.

"Elder sister, you need to discipline Nge Nge very strictly. She's very rude," blurted out Maung Maung.

Nge Nge cowered in fear. She could not recollect what wrong she had committed.

"She dared to answer the riddle posed by teacher of our class. Khin Thi Dar threatened that if she repeat such an act..."

"Well, try me if she can. I will retaliate blow by blow. Do you think I am afraid of her?" Nge Nge replied defiantly.

In fact Khin Thi Dar was cleverer than Nge Nge. She was loved by many friends. She could dress lavishly because her parents could well afford it. Naturally she was haughty and arrogand. But when they were to meet in a duel, Khin Thi Dar with delicate physique would never be a match for a rough and tough ruffian like Nge Nge. That's the reason why Nge Nge was not the least afraid of Khin Thi Dar.

"The riddle was posed in the classroom to the students attending the class. It is not asked especially to you. It's of no concern to you. It's actually none of your business." Maung Maung rebuked her.

"Of course that's true, Nge Nge. What does it concern you? Next time when you bring lunch for us don't come near the classrooms. Wait for us under the tree at the school-gate. Do you hear Nge Nge? Don't meddle in what's of no concern to you. If I report to Mama, you are sure to get a sound whacking?" Sister interjected.

All the happiness and satisfaction she had

enjoyed a short while ago was now dashed to pieces as she suffered remorse and dejection:

"It's of no concern to you."

"It's none of your business!" the blame echoed within her.

Tears welled up in her eyes as Nge Nge prepared lunch for Maung Maung and his sister. Her hands were trembling.

"Hey...., young girl, do you hear what I am saying?"

"Yes....Yes....sister."

"My my...just imagine. shedding tears for such trivial scolding. Ok, wipe them away, quick. It will be a very bad show if others notice it" Sister scolded with muffled voice.

"Now this prawn curry, is it two pieces only for each of us? And this pork meat balls, is it four a piece? Tell us the truth. Have you eaten it on the way in stealth?"

"No....no Maung Maung, I have never done such a thing."

"I don't believe you...Dare you swear?"

"Yes, yes...I dare, even tenfold."

Speaking thus in a choking voice she could not contain the tears that cascaded freely down her cheeks.

© © ©

Translated by BA THAN

ဘာဆိုင်လို့လဲ

ကျောင်းသားကြီးတစ်ဦးက အချိန်ပြောင်းဂလိုဏ် လှုပ်လိုက်၏။ ဒါဆို နောက် နာရီဝက်သာသာလောက်ရှိလျှင် မနက်ထမင်းစား လွတ်ပေတော့မည်။

ငယ်ငယ် ဆာလှပြီ။ ကျောင်းမြန်မြန်လွတ်မှ နံနက်စာထမင်း မြန်မြန်စားရပေမည်။ ကျောင်းရယ် လွတ်ပါတော့။

ဆုတောင်းနေဆဲ အတန်းထဲသို့ ဆရာမလေး ဝင်လာသည်။ ဆရာမလေး နာမည်က ဒေါ်ပြုံးပြုံးလွင်တဲ့။ ငယ်ငယ်သိတာပေါ့။ နေ့တိုင်း တွေ့နေရတဲ့ ဆရာမလေးပဲဟာနော်။ ဆရာမလေးက ငယ်ငယ်ကို ပြုံးပြ ခဲ့သေး၏။ ပြုံးလိုက်တော့ ပင်ကိုက လှသော ဆရာမလေး၏ မျက်နှာကလေးဘယ်လို ချစ်စရာကောင်းသွားမှန်းမသိ။ ငယ်ငယ်ကသည် ကျောင်းမှ ဆရာမတွေထဲမှာ သည်ဆရာမလေးကိုအချစ်ဆုံး။ အစ်မအရင်းသာ ဖြစ်ပါစေတော့လို့ဆုတောင်းခဲ့သည်မှာ အကြိမ်ပေါင်း

မနည်းလှပြီ။

အတန်းထဲသို့ဝင်ပြီး သူ့စားပွဲရှိရာသို့ သွားနေပုံကို ငယ်ငယ်ငေး ကြည့်နေမိသည်။ ဆရာမလေးက ကြိမ်ခြင်းကလေးကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။ ကြိမ်ခြင်းထဲမှ ဖတ်စာအုပ် တစ်အုပ်၊ မြေဖြူတစ်တောင့်နှင့်ကျောက်သင်ပုန်းဖျက်ကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ ဆရာမလေး၏ လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို ငယ်ငယ်မျက်ခြည်ပြတ်မခံ။ ထိုအခိုက် ဆရာမလေးဆံထိုးတွင် ကပ်ပန်ထားသည့် နှင်းဆီပန်းလေး ပြုတ်ကျသွား၏။

‘ဆရာမ... ပန်းပြုတ်သွားပြီ’

ငယ်ငယ်လွတ်ကနဲ ပြောလိုက်မိ၏။ အရှေ့ဆုံးတန်းတွင် ထိုင်နေသည့်ခင်သီတာက ငယ်ငယ်ကို ‘ဘာဆိုလို့လဲ’ ဟူသော မျက်နှာထားဖြင့် မျက်စောင်း ထိုးကြည့်လိုက်၏။ အိုး... ဘာရမလဲ၊ ငယ်ငယ်ပဲ။ ဒီလိုနဲ့ သူများရန်လိုတာကို ခံနေလေ့ရှိတာမှ မဟုတ်ပဲ။ ဖြတ်ဆို ပြန်မျက်စောင်း ထိုးပစ်လိုက်၏။ ဒါတင်မက မေးကို ဆတ်ကနဲ ငေါ့ကာ အရေးမစိုက်ပေါင်ဟူသော မျက်နှာပေးကိုပါ အဆစ်ထည့်လိုက်သေး၏။ ခင်သီတာကလည်းမခေ။ သူတို့အတန်းမှာ စာလည်းတော်၊ လိမ်လည်းလိမ္မာသူမို့ ဆရာတွေ၊ ဆရာမတွေ ချီးမြှောက်ထားသဖြင့် မာနခဲပေပဲ။ ပေတံထောင်ပြရင်း လျှာပါ ထုတ်ပြလိုက်၏။ ပြီးတော့ ငယ်ငယ်ကို မကြည့်တော့ဘဲ ဘေးက ကောင်မလေးနှင့် စကားပြောနေလိုက်ရာ ငယ်ငယ် ဆတ်ဆတ်ခါသွားတော့၏။ ဟိုက သူ့ကိုမကြည့်တော့ဘဲ အနိုင်နှင့် ဝိုင်းသွားသည် မဟုတ်ပါလား။ နေနှင့်ဦး မိသီတာ။ ညည်းသိမယ် ဟင်း... ။

ဆရာမလေးကတော့ ငယ်ငယ်တို့ဖြစ်နေပုံကို လုံးဝမသိရှာ။ ပြုတ်သွားသောပန်းကို ဆံညှပ်ဖြင့် ပြန်တွယ်ပြီး ကျောင်းသင်ခန်းစာကိုစရန်

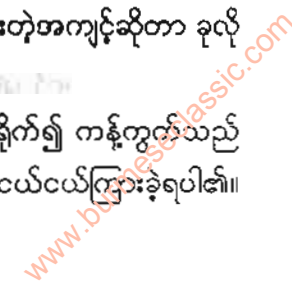
ပြင်ဆင်နေ၏။

‘ဒီနေ့တော့ ကလေးတို့ဖတ်စာအုပ်ထဲက မိရိုးဖလာ စကားထာများဆိုတာကို သင်မယ်နော်၊ ကောင်းကောင်းနားထောင်ကြနော်။ ဟေ၊ နီနီကျော်၊ ဘာဖြစ်လို့ မုန့်စားနေရတာလဲ သမီးရဲ့၊ စာသင်ချိန်မှာ မုန့်မစားရဘူးလို့ ဆရာမပြောထားတာ မေ့သွားလို့လား၊ မစားနဲ့နော်။ ခဏနေရင် ကျောင်းလွတ်တော့မှာပဲဟာ၊ နောက်ကို အတန်းထဲမုန့်ယူထားရင် ဆရာမအားလုံး ယူစားပစ်လိုက်မှာနော်၊ သိလား’

ဆရာမလေး လေသံက ခြောက်သလိုလို၊ ချောသလိုလို။ အိမ်က မေမေတို့နှင့်တော့ ကွာပါ။ မေမေကတော့ တစ်ခုခုလေး စိတ်တိုင်းမကျနှင့် တုတ်နှင့်ကျော တွေ့ပြီသာ မှတ်ရောပဲ။ မှတ်မှတ်ရရ ငယ်ငယ်တစ်ခါက ဆာလွန်း၍ ငှက်ပျော်သီးနှစ်လုံး ခိုးစားဘူးသည်။ ဘာပြောကောင်းမလဲ မေမေ ဒေါသထွက်လိုက်ပုံများ၊ မြင်ရုံနှင့် ကြောက်ဖူးတုန်ကာ သေးဖြန်းဖြန်းပါသည်။ နောက် ခိုးစားဦးမလား၊ ခိုးစားဦးမလားနှင့်မေးရင်း၊ ရိုက်ရင်း မေးလိုက်၊ ရိုက်လိုက်သည်မှာ တံမြက်စည်းတစ်ချောင်းလုံး တစ်စိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်သည်အထိ။ မစားတော့ပါဘူး မေမေရဲ့၊ မစားတော့ပါဘူးဟု နောင်တကြီးစွာနှင့် ဖြေသည်ကိုပင် မကြားတော့ထင်ပါ၏။ မှတ်မှတ်ရရ တစ်ခါပါပဲ။ နောက်နောင်များတော့ ငယ်ငယ်တို့ ကိုယ်ထံ လက်ရောက် ခိုးစားဖို့ဝေးရော၊ စိတ်ကူးထဲမှာပင် မခိုးမိတော့ပေ။

‘မရိုက်လို့မဖြစ်ဘူး အဖေကြီးရဲ့၊ မကောင်းတဲ့အကျင့်ဆိုတာ ခုလို ငယ်တုန်းကတည်းက အရေးခွဲခွာချထားမှ’

ဖေဖေက တံမြက်စည်း ကျိုးသည်အထိ ရိုက်၍ ကန့်ကွက်သည် ထင်ပါ၏။ မေမေက ထိုအတိုင်းပြန်ပြောသည်ကို ငယ်ငယ်ကြားခဲ့ရပါ၏။

‘ကဲ . . . မေးမယ်နော်၊ သိတဲ့လူတွေကြာ။ ‘ရိုက်တော့ ချာချာလည်၊ ကြီးကိုဆွဲ၍ ငိုရှာသည်’ တဲ့။ အဲဒါ . . . ဘာလဲ၊ ကလေးတို့ သိကြလား’

အတန်းထဲတွင် တွတ်တွတ်တွတ်တွတ်နှင့် ညံသွားတော့သည်။ တယောက်နှင့်တယောက် အဖြေညှိနေကြသည်။ ငယ်ငယ်လည်း ဘာများ ပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။ မျက်မှောင်ကလေးကုပ်ပြီး စဉ်းစားနေသည့် ငယ်ငယ်ကိုမြင်သော် ဆရာမကလေးက ကြင်နာစွာ ပြုံးပြပြန်သည်။

‘သိပြီ ဆရာမ၊ အဲဒါ . . . ကလေး’

‘အို . . . မဟုတ်သေးဘူး ခိုင်ခိုင်၊ အရိုက်ခံရတိုင်း ကလေးမဟုတ် ပါဘူး သမီးရဲ့၊ ကလေးက သူ့ကိုရိုက်ရင် ချာချာလည်နေပါမလားကွယ့်။ အမေရေကြောက်ပါပြီ၊ နောက်မလုပ်တော့ပါဘူးဆိုပြီး အိမ်ပတ်ပြေးတတ်တာ မဟုတ်လားကွယ့်။ နေ့ ဖိုးဇော် မင်းတနေ့က အရိုက်ခံရတုန်းက ချာချာလည်မနေဘူးဟုတ်လား’

ဖိုးဇော်က ပါးစပ်ပေါက်နားသို့ ရောက်လုဆဲဆဲ ဖြစ်နေသည့် နှပ်ချေးများကို နှာခေါင်းထဲ ပြန်ရှုံ့သွင်းလိုက်ရင်း ရှက်နေသည်။

‘ကဲ . . . ကဲ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး ထင်တယ်နော့။ ဒါဖြင့် ဆရာမ ပြောပြမယ်။ ရိုက်တော့ချာချာလည်၊ ကြီးကိုဆွဲ၍ ငိုရှာသည်ဆိုတာ ကြေးစည်ကို ပြောတာကွယ့်၊ ကလေးတို့အိမ်မှာ ကြေးစည်ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ဖေဖေတွေ မေမေတွေ ဘုရားရှိခိုးရင် ကြေးစည်တီးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ချာလည်ချာလည်နဲ့၊ ကြီးကလေးကိုလည်း တွဲလောင်းလေးဆွဲလို့ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် ဆရာမ၊ ဟုတ်တယ်’

သုံးလေးယောက်က ပြိုင်တူအော်လိုက်ကြ၏။

‘ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဖြင့် နောက်တခုမေးမယ်။ ‘ကျွန်ုပ်ကြိုကျွန်ုပ်ပစ်ကြားလောင်းကလေးနဲ့ သွား’ တဲ့၊ အဲဒါ . . . ဘာလဲကွယ်၊ ကျော်ကျော် ဖြေပါအုံး’

ဖြတ်ကနဲ စဉ်းစားလိုက်၏။ ငယ်ငယ်ချက်ချင်း အဖြေရသည်။ ဒါများ အလွယ်ကလေး။ ငယ်ငယ်တို့ အရင်အိမ်တုန်းက အမြဲတွေ့နေခဲ့ရတာပဲ။ သိတာပေါ့၊ သိပ်သိတာပေါ့၊ ဘာများခက်လို့လဲ။

တစ်တန်းလုံးကတော့ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တီးတိုးတိုင်ပင်သံပင် မကြားရ။ ငြိမ်ချက်သားကောင်းလှသည်။ အခါတိုင်းကျောင်းစာမေးလျှင် လက်ညှိုးတထောင်ထောင်နှင့် ဦးအောင်ဖြေလိုက်ရမှ ကျေနပ်လေ့ရှိသူ ခင်သီတာတို့၊ ဝါဝါရွှေစင်တို့လည်း ငြိမ်။ နေမင်းထွန်းတို့ ကျော်မြင့်ဌေးတို့လည်း ငြိမ်။ တတန်းလုံးတွင် ဖိုးဇော်၏ နှပ်ချေးရှုံ့သံ တရှုံ့ရှုံ့ကိုသာ ကြားနေရသည်။

‘ဟော့တော်၊ ကလေးတွေ တစ်ယောက်မှ မသိဘူးလားကွယ့်။ နည်းနည်းလေးမှ စဉ်းစားလို့ မရတော့ဘူးလားကွယ်’

ဆရာမလေးက ရယ်သံကလေးဖြင့်ပြောရင်း စိတ်ပါဝင်စားခြင်း ကြီးစွာဖြင့် နှုတ်ခမ်းကလေး တလှုပ်လှုပ်၊ ကိုယ်ဟန်ကလေးတကြွကြွဖြစ်နေသည့် ငယ်ငယ်မျက်နှာကလေးအပေါ်သို့ မျက်စိရောက်လာ၏။ ငယ်ငယ်ကတော့ သူ့ကိုများလက်ညှိုးထိုးမေးလိုက်တော့မည်လားဟု ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် မျှော်လင့်နေမိသည်။ မေးစမ်းပါဆရာမရယ်။ ငယ်ငယ်ကို မေးလိုက်စမ်းပါ။ ငယ်ငယ်လေ ဖြေချင်လွန်းလို့ပါ။ ဒါမှလေ အမြဲတမ်း စာရသူဆိုပြီး မာနတက်နေတဲ့ခင်သီတာတို့၊ ဝါဝါရွှေစင်တို့ကို ငယ်ငယ်အနိုင်ရမှာသိလား။ ငယ်ငယ်ကိုများ မေးလိုက်ရင်လေ တခါတည်း

အပြတ်ဖြေချပစ်လိုက်မှာ။

သည်တစ်ခါလည်း ငယ်ငယ်ဆုတောင်း မပြည့်ပြန်။ ဆရာမလေးက ကျော်မြင့်ဌေးတို့ အုပ်စုဆီသို့ စိတ်ရောက်သွားပြန်သည်။

‘ကဲ . . . ကဲ ကျော်မြင့်ဌေးကော မဖြေနိုင်ဘူးလားကွယ်’

ကျော်မြင့်ဌေးက လက်မစုပ်နေရာက ကမန်းကတန်းဖြုတ်ပစ်ပြီး

‘မသိဘူး ဆရာမ’ ဟု မပီမသဖြေလိုက်၏။ ပြီး . . . ရှေ့သွားလေးကျိုးနေသည်ကို ကပျာကယံလက်ဖြင့်အုပ်ထားလိုက်၏။

‘ဒါဖြင့် နောက်ခုံက မောင်စိုးသူကော’

စိုးသူက အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်၏။

‘ဆရာမ မေးရင် ပါးစပ်က ဖြေရမယ်လို့ ပြောထားတယ်လေ။

ကဲ . . . ထ၊ ပါးစပ်နဲ့ ကောင်းကောင်းဖြေ’

‘ဂျလောက် ဂျလောက်’

‘အဟိ . . . ဟိ . . . ဟိ’

‘ခစ် . . . ခစ် . . . ခစ်’

တတန်းလုံး ရယ်သံလွှမ်းသွားတော့၏။ မရယ်ပဲ နေနိုင်ကြရိုးလား။ စိုးသူက ဆရာမစကားကိုနာခံပြီး နှုတ်မှဖြေရန် ကြိုးစားလိုက်ရာ ပါးစပ်ထဲမှ ဆီးငန်စေ့များထွက်ကျလာသောကြောင့်ပင်တည်း။

‘အဟစ် . . . ဟစ် . . . ဟစ်’

ငယ်ငယ်ကလည်း ရယ်ချင်စိတ်ကို မမျှော်သိပ်နိုင်။ စိတ်ရှိလက်ရှိပင် ရယ်ချပစ်လိုက်မိ၏။

‘ဟဲ့ ကောင်မလေး နင်က ဘာလို့ရယ်နေရတာလဲ၊ သို့မဟုတ် ဟင်း’

စိုးသူက ငယ်ငယ်ကို လှမ်းကြိမ်းလိုက်၏။

‘အောင်မယ် မောင်စိုးသူရယ်၊ မင်းလုပ်ပုံမဟုတ်တာတော့ မပြောဘူး၊ ရယ်တဲ့လူ အပြစ်တင်နေရတယ်လို့။ အေးနော်၊ မင်းတို့တွေ ကြပ်ကြပ်သတိထား။ အတန်းထဲမှာ မုန့်ချည်းခိုးစားနေကြတာ။ နေဦး၊ တစ်နေ့မှ အမိကိုဖမ်းဦးမယ်။ ဟဲ့ . . . ဟဲ့ ကောင်လေးနှစ်ယောက် ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ’

လူဟယ်၊ တွန်းဟယ် ဖြစ်နေကြသည့်အေးကိုနှင့် ခင်မောင်ထွန်းတို့ တန့်သွား၏။

‘အေးကိုဆီမှာ နေကြာစေ့တွေ ခင်ဗျ’

‘မဟုတ်ဘူးဗျ . . . သူ့ဟာတွေ’

တိုင်သံတောသံကို ပြိုင်တူပင် ကြားလိုက်ရ၏။

‘ကဲ . . . ယူခဲ့စမ်း၊ ဘယ်သူ့ဟာဖြစ်ဖြစ်။ မင်းတို့က သိပ်ပြောရတာပဲကွယ်။ ကလေးတွေ လိမ်လိမ်မာမာနေကြစမ်းဟယ်’

ငယ်ငယ်ကတော့ ဆရာမလေးကို သနားသွားမိပြန်သည်။ ဟုတ်ပါရဲ့။ စာလည်း သင်ပေးရ၊ ပြောလည်း ပြောရသေး၊ တကယ့်ကို မောနေမှာပဲ။ ကြည့်ပါဦး။ ခုပဲ မောသွားဟန်ဖြင့် မတ်တတ်ရပ်နေရာက သူ့ကလေးထိုင်တွင် အသာအယာဝင်ထိုင်လိုက်ပါပြီ။

‘နားထောင်ကြနော်၊ ကျုပ်ကြိုကျုပ်ကြား လောင်းကလေးနဲ့ သွားဆိုတာ တခြားဟာမဟုတ်ဘူးကလေးတို့ရဲ့။ ယက်ကန်းရက်တဲ့အခါ ထည့်ပြီး အသုံးချရတဲ့ လွန်းကို ခေါ်တာ။ စာအုပ်ထဲကို ကြည့်လိုက်ကြစမ်း၊ တွေ့လား၊ သူ့ပုံက လှေကလေးလိုပဲလေ။ ယက်ကန်းယက်တဲ့အခါ ချည်မျှင်တွေကြားမှာ သူက ဟိုဘက်သည်ဘက် လူးလာခတ်နေတာကွယ်။ ယက်ကန်းစင်ကို ကလေးတို့ မျက်မြင်တွေ့ရရင် ပိုသိလာလိမ့်မယ်’

နော်။ ကဲ... ဟာအုပ်တွေ ပြန်ပိတ်လိုက်အုံး၊ နောက်တစ်ခုမေးမယ်
ဆရာမလေး၏စကားကို စိတ်ဝင်စားနေမိသည့် ငယ်ငယ်ကို
တစ်စုံတစ်ခုသော ဝေဒနာက လှုပ်နှိုးပစ်လိုက်၏။

‘အား... ကျွတ်... ကျွတ်၊ နာလိုက်တာ’

ပါဖောင်းဖောင်းကလေးကိုလက်ဖြင့် ဖိထားလိုက်မိ၏။ ထိုအခါ
သွားကိုက်ဝေဒနာက သက်သာသွားသလိုလို။ သည်လအတွင်းမှာကို
ငယ်ငယ်သွားတွေ့ ကျိုးတာ နှစ်ချောင်းရှိခဲ့ပြီ။ အပေါ်က သွားတွေ ကျိုး
ပြုတ်ထွက်ကုန်ပြီး အောက်ကသွားလေးတွေပင် ပြုတ်ပြုတ်ပေါ်လာ
ပါပြီ။ သည်တစ်ချောင်း ကျိုးထွက်သွားလျှင်ကော သူ့နေရာမှာ အသစ်တစ်
ချောင်း ပေါက်လာပါဦးမလားမသိ။ မပေါက်ခဲ့လျှင်တော့ သူ့များတွေက
‘သွားကျိုး... သွားကျိုး’ နှင့် စကားတော့မှာပဲ။

‘ဖြေလေကလေးတွေ ‘ငါ့နွားတကောင်ဘို့တထောင်’ တဲ့၊ စဉ်းစား
နော်၊ ဒီတခါမှန်အောင် ဖြေနိုင်တဲ့လူကို ဆရာမက ခဲတံတစ်ချောင်း ဆု
ချမယ်’

ဆရာမလေးလက်ထဲက ခဲတံလေးကို ငယ်ငယ်မက်မောနှစ်သက်
စွာ လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ငယ်ငယ်လိုချင်လိုက်တာနော်။ ခဲတံအသစ်
ကလေးသာရရင် ငယ်ငယ်ရိုရိုသေသေ သိမ်းထားမှာပါ။ ဆရာမပေးတဲ့
ဆုကို ငယ်ငယ်သိပ်လိုချင်တာပဲ။ ဒီတခါတော့ ငယ်ငယ်ဖြေလိုက်တော့
မယ်။ ခင်သီတာတို့၊ ဝါဝါရွှေစင်တို့ မျက်စောင်းထိုးလည်း ခံလိုက်တော့
မယ်။ ငယ်ငယ်က အဖြေကို သိတာပဲနော် ဆရာမရယ်။ အဖြေမှန်တဲ့
လူကို ဆရာမက ဆုချမယ်လို့ ပြောထားတာပဲ။ မဟုတ်ဘူးလားနော်။
ဒါမှ ခဲတံ အသစ်ကလေး ရမှာမဟုတ်လား။ ခဲတံလေးကလဲ လှလိုက်တာ။

ဆေးရောင်စုံ အရုပ်ကလေးတွေ ခြယ်ထားတာ သိပ်လှတာပဲ။ ဟိုတစ်ခါ
မမပေးထားတဲ့ ခဲတံလေးက တိုတိုလေးပဲရှိတော့တာ။ ရေးလို့တောင်
သိပ်မကောင်းတော့ဘူး။ ဆရာမ ခဲတံလေး ရရင်တော့ ပွတာပဲ။

‘ကလေးတွေ... ကလေးတွေ... ဖြေကြလေကွယ်။ သမီး
သီတာမဖြေနိုင်ဘူးလား၊ စဉ်းစားပါဦးကွယ်။ ငါ့နွားတစ်ကောင်
ဘို့တစ်ထောင်တဲ့၊ သိရင်ပြောကြ။ ဒီမှာ ဆုကအဆင်သင့်ရှိတယ်’

ဆရာမလေး မျက်လုံးသူ့ဆီရောက်လာပြန်တော့ ငယ်ငယ်ရုတ်
ခြည်းအားရှိသွားသည်။ ဖြတ်ဆို လက်ညှိုးလေးထောင်လိုက်ပြီး...
‘သိတယ် ဆရာမ၊ သိတယ်။ အဲဒါ... ကြက်ဟင်းခါးသီး’

တသုတ်တရက်ဖြေလိုက်မိ၏။ သူ့ထက်သူများ ဦးသွားမှာစိုးရိမ်
လွန်းသဖြင့် မြန်မြန်ကြီး ဖြေလိုက်မိ၏။ ပြီးတော့ မျက်လုံးက ခဲတံကလေး
ဆီမှာ။

‘အို... သူနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ဆရာမ၊ သူနဲ့ မဆိုင်ဘူးနော်။

သွား နင်ဖြေစရာ မလိုဘူး’

ဝါဝါရွှေစင်က သူ့ခုံမှ ဖြတ်ဆိုထကာ ငယ်ငယ်ကိုလှမ်းရန်တွေ့
လိုက်၏။

‘ဆိုင်တယ်၊ ဆိုင်တယ်။ ငါသိလို့ ငါဖြေတာ၊ ဆရာမက သိတဲ့လူ
ဖြေတဲ့၊ မှန်တဲ့လူကို ခဲတံပေးမယ် ပြောထားတာနော် ဆရာမ... နော်’

‘အိုး... ရှက်လဲ မရှက်ဘူး၊ သူကဖြင့်...’

ခင်သီတာက မဲ့ကာရွဲ့ကာပြော၍ မဆုံးသေး။ ကျောင်းဆင်း
ခေါင်းလောင်းသံကြားလိုက်ရသည်။

ဆရာမလေးက ငယ်ငယ်ဆီ လျှောက်လာကာ ကြင်နာပြုံး

ဖြင့် . . .

‘သမီးက ဒီခဲတံလိုချင်လို့လားကွယ့်’

‘ငယ်ငယ်မှန်အောင် ဖြေနိုင်တဲ့ဟာပဲ’

‘အေးပါကွယ် . . . ဟုတ်ပါတယ်။ ဆရာမကလဲ ပေးမလို့ မေးတာပါ။ ကဲ . . . ရော့ ယူလိုက်တော့နော်’

ခဲတံကို မက်မက်မောမောကိုင်ကာ ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန်ကြည့်နေမိသည်။ ဟာ . . . ဒီနီနီလေးက ပန်းသီးလေးတွေ၊ ဒီဝါဝါတွေက လိမ္မော်သီးလေးတွေ၊ ဒါလေးတွေက စပျစ်သီး၊ ဒါလေးတွေက နာနတ်သီး။ အရောင်လေးတွေက စုံနေတာပဲ၊ ပျော်လိုက်တာနော်။ ပျော်လွန်း၍ စောစောက ထမင်းဆာခဲ့သည်ကိုပင် မေ့နေတော့၏။

‘ဟဲ့ . . . ငယ်ငယ်၊ ငါထမင်းဆာလှပြီဟ’

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မမ။ မမနောက်မှာ ရှုသိုးသိုးနှင့် ရပ်နေသူကမောင်မောင်။ မမက ခြောက်တန်း။ မောင်မောင်က သုံးတန်း။

ငယ်ငယ်က သူ့ခြေရင်းတွင် ချထားသည့် ခြင်းတောင်းကို အသာမယူလိုက်၏။ ခြင်းထဲမှာ သုံးဆင့်ချိုင့်တစ်ခု၊ လိမ္မော်သီးနှစ်လုံး၊ သကြားလုံး လေးလုံး။

‘မမ ငယ်ငယ်ကို ဆုံးမထားအုံး၊ သူ အားကြီးမိုက်ရိုင်းတယ်’

ငယ်ငယ် ကြောက်သွားသည်။ မောင်မောင် ဘာဖြစ်လို့ သည်လို့ တိုင်မှန်း တွေးမရတော့။

‘သူမောင်မောင်တို့ ဆရာမက မေးတာတွေကို ဝင်ဝင်ဖြေတယ်၊ ခင်သီတာကလေး သူ နောက်တခါ ဒီလို ဝင်ဖြေရင်’

‘အောင်မယ် သူကများ၊ ရိုက်ရဲရိုက်ကြည့်ပါလား၊ ငါကလည်း

ပြန်တွယ်ပစ်မှာပေါ့။ ဟင်း . . . သူ့ကိုများ ငါကကြောက်လိမ့်မယ် မှတ်နေလား’

တကယ်လည်း မကြောက်ပါ။ ခင်သီတာက ငယ်ငယ်ထက်ပို၍ စာတော်သည်။ လူချစ်လူခင် များသည်။ အဝတ်အစားသစ် ပေါသည်။ နှုတ်စွာသည်ထားဦး။ တကယ်တမ်းလက်တွေ့ တွယ်ကြ၊ ချကြစတမ်းဆို လျှင်တော့ ငယ်ငယ်လို ကျောက်ဒိုးကလေးလို အကြမ်းပတမ်း ခံနိုင်သူကို ခင်သီတာလို ပျော့ပျော့နွဲ့နွဲ့ လှလှပပကလေး နေသူက ဘယ်မှာ နိုင်နိုင် ပါ့မလဲ။ ထို့ကြောင့် ငယ်ငယ် ခင်သီတာကို နည်းနည်းကလေးမျှ မကြောက်။

‘ငါတို့ အတန်းထဲမှာ စာမေးတာ၊ နင့်ကို မေးတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ’

‘ဟုတ်သားပဲ၊ ငယ်ငယ်ကလည်း နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ နောက်ကို ထမင်းလာပို့ရင် စာသင်ခန်းတွေနားမလာနဲ့၊ ကျောင်းပေါက်ဝက သစ်ပင်အောက်မှာ စောင့်နေ၊ ကြားလား။ မဆိုင်တဲ့နေရာ ဝင်ဝင်မရှုပ်စမ်းနဲ့။ မေမေတိုင်လိုက်ရင် နင်အရိုက်ခံရမှာ။ နားလည်လား’

စောစောက ရှိနှင့်သည့်ပျော်ရွှင်မှုတွေ၊ ကြည်နူးမှုတွေ၊ မာန်တွေ အစား ငယ်ငယ်ရင်ထဲသို့ အားငယ်မှုတွေ၊ ဝမ်းနည်းမှုတွေ တိုးဝင်လာသည်။

‘ဘာဆိုင်လို့လဲ’ တဲ့။

‘ဘာဆိုင်လို့လဲ’ တဲ့။

ချက်ချင်းပင် မျက်ရည်တွေ ဝေ့လာသည်။ မောင်မောင်တို့ အတွက် ထမင်းပြင်ပေးနေသည့် ငယ်ငယ်လက်ကလေးတွေ တုန်လာသည်။

'ဟဲ့ ကောင်မလေး၊ ငါပြောတာ ကြားလား'

'ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ မမ'

'အမယ်လေး၊ ဒီလောက်ကလေးပြောတာနဲ့ မျက်ရည်က ကျရ ပြန်ပြီ။ ကတည်း... အဖြစ်သည်းနေလိုက်တာ။ တိတ်စမ်း လူမြင် မကောင်း သူမြင် မကောင်း'

မမက ကြိတ်မာန်၏။

'ပုစွန်ထုပ်က တစ်ယောက်နှစ်ကောင်ထဲလား၊ ဝက်သားလုံးက ကော တစ်ယောက်လေးလုံးထဲလား။ မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ လမ်းမှာ နင်ခိုးစား ခဲ့သေးလား'

'ဟင့်အင်း... မစားပါဘူး မောင်မောင်ရယ်'

'ယုံပေါင်... ကျိန်ပြောရဲလား'

'ရဲ့ပျို... ဆယ်ခါပြန် ကျိန်ရဲသေး'

ငိုသံပါလေးနှင့် ညည်းညူရင်း မျက်ရည်တွေက ငယ်ငယ်ပါးပြင် ပေါ်သို့ အလိုက်ကန်းဆိုး မသိတတ်စွာ လိမ့်ဆင်းကျလာပြန်တော့ ၏။ ။

* * * *

The Soft Golden Buds

It was their turn.

"Well!"

"Yes?"

"Oh, tell me the name please!"

"Khin Mg Than."

"Ridiculous! I'm not asking your name, I want to know the patient's name."

"Sorry! Her name is Ma Aye Hla."

"Age?"

"Her age?"

"That's right. Why must I ask your name? I ask the pregnant woman's age."

"I'm sorry. Yes, she's 19."

"First baby?"

"Oh, no, she's the eldest in her family."

"How ridiculous!" exclaimed the nurse, groaning and smiling.

The three old ladies beside them couldn't help laughing. The old lady of age about 40 seemed to be quite experienced, explained.

"She's asking whether this pregnancy is the very first one or not."

Then only, poor Khin Mg Than understood well.

"Yes, yes, this is our very first baby." replied Khin Mg Than happily, not able to hide his great joy. His face seemed to be saying, "Is there anyone like me, very strong in the whole wide world?"

Beside him, Ma Aye Hla flushed, feeling shy.

"Where do you live?"

"South Okalapa."

"The exact address, please!"

Khin Mg Than answered.

The old and young pregnant women smiled as they looked at Khin Mg Than who was replying

the nurse's questions. Khin Mg Than did not notice as he was in his own surge of emotion.

"Her husband's name?"

"Khin Mg Than."

This time, Khin Mg Than answered quite proudly with his head up in the air.

"How many months?"

Khin Mg Than couldn't answer at once. He scratched his head and looked at his wife. Ma Aye Hla was holding her head down. He was bewildered, betwixt and between.

"Don't you know that? Then do you know the last date?"

"What?"

Khin Mg Than was in great trouble although he could answer every question very well the nurse had asked him.

He couldn't quite get what the nurse wanted to ask. How could he know what to answer? He looked blank and foolish.

So, all the pregnant women near them laughed aloud. He was confused, without understanding

anything. Ma Aye Hla whispered him in his ears.

Listening attentively, Khin Mg Than had a broad smile. Ma Aye Hla twisted his arm, he left them, after making an unhidden laugh.

"Good! now only, we've our freedom, well; tell me your last date of menstruation."

Then only, there was an open discussion among women to women.

Anyway, Khin Mg Than gazed at his wife as he was sitting quietly on the near bench.

As he was looking at his wife, he noticed so many old and young pregnant women and he was very much amazed.

"Oh! my goodness! what a big crowd of pregnant women!" he exclaimed silently.

He had never been in his life to be in contact with such a big big crowd of pregnant women. Some of them seemed to be very young, that they did not come of age, but their belly bulged, some of them were Khin Mg Than's mother's age, with their big belly; generally there were mothers with three or four children, a mother had one in her belly and

one in her bosom, a mother with one in her belly and two holding their mother's hand and walking along with her.

Like him, there was hardly anyone who loved and cared about the wife dearly. When he noticed that he understood the reason why Ma Aye Hla made him go away.

"Oh! no, it's nothing to be ashamed, one has to take one's own duty, it's as simple as that."

He encouraged himself as he felt a bit shy.

Thinking like that, he looked at his wife, who was also looking at him at the same time.

"What's going on? What does she want? Aye Hla isn't smart, she doesn't know how to deal with the others, I think I'd go to her."

As he was thinking about his wife, a man came and sat beside him. Groaning heavily, with an exhausted feeling, that man was noticed immediately by Khin Mg Than.

"You also confine for delivery?"

The man with weak rings around his eyes, and red eyes asked him suddenly. His voice seemed

to be very weak too.

Khin Mg Than shook his head and said, "We're here to have our new admission for my wife's pregnancy, it's our first baby." He believed his voice was full of strength and enthusiasm.

"Yes? poor women! Please take care of her, my wife'd been waiting for delivery since yesterday afternoon and not yet giving birth, I was waiting the whole night, this morning, I signed to agree for operation as they asked me to; I'm praying for my wife to give birth quickly, I left three children at home, the eldest daughter is 10."

His voice shakened Khin Mg Than. Will his wife have the same difficulty? He thought about Ma Aye Hla, who was holding a white paper and going from one room to the other. What's she doing?

"Thank God, the eldest daughter can cook rice, just now, I'd bought some curry from Okala food shop and sent home; my wife inside did not ask anything since yesterday dinner, she seemed to be in great trouble."

His face shrank as if his wife's pain had in-

fecting him.

"Oh! That's our big mistake, my wife's not really healthy, there was abortion before this time, we shouldn't have this baby! oh! it's my own fault."

The man blamed himself, holding his head down, Khin Mg Than didn't know whether he'd cry or not, he felt uneasy. Which sort of man would admit that such case was his fault? He did not fit in the norm.

"What do you do?"

The man gazed at Khin Mg Than and asked him. Khin Mg Than did not know what to answer.

"I want to know your job."

"Me? I'm a trishaw man."

"Not really different! I drive hino bus."

Not taking a glance, the man continued.

"To be honest, we shouldn't let our wives give birth more than 2 or 3, I'm telling you as my own brother. You know; only those who are rich, those who can nurture their children very well should bring up many children, now, it's just the opposite; look at the houses of ours, you'll see so many children;

look at the rich men's houses, there're only 2 or 3 children, life's always like that."

At that moment, a nurse in red longyi appeared at the door of the delivery room and called out.

"Is Ko San Mg here? Ko San Mg!"

That man stood up hurriedly.

"A baby girl is born, both are fine, bring 3 longyis, please!"

Ko San Mg waved him and left in a hurry.

Like Ko San Mg, Khin Mg Than felt very easy. With a sudden good will, he wished a very special prayer.

"May all the pregnant women give birth safely and easily!"

Ma Aye Hla called him at the same time.

"What's the matter, Ma Aye Hla?"

"Oh! no more what's; I want donation money, do you have two hundreds kyats?"

"Yes, of course,"

He was left alone among the pregnant women when Ma Aye Hla went away with two hundred kyats

note into the crowd of pregnant women.

He couldn't decide whether to wait there or to sit back at the bench.

"So, this is not to be ashamed, married woman would give birth, you've pregnancy with your husband, no pregnancy with the other woman's husband, come here."

That was a very very loud voice. It was overheard all the surrounding and very noisy, too. Why was that all about?

Everybody together with Khin Mg Than turned round simultaneously to see where that voice came from.

A woman with curly hair in ragged clothes came in shouting, scolding and berating, she pushed a girl about 20 from the trishaw. The girl was wearing an old dress but it was neat and tidy. The girl was graceful and had modesty, but she couldn't hide her anxiety and confused feeling.

"Look! There'd been a lot of women, that's why I told you to go early, now, we're late as you'd to prepare tiffin box for your husband, come; come

quickly?"

The girl had to give money to the trishaw man quickly. She was pulled forcibly.

New tokens were given at the same time and they walked towards the table.

The old woman held the girl's arm tightly and pushed hard into the first comers.

"Well; nurse, now only I've the chance to look after my grandchild, look at her, your sister's feeling shy, I've to call her by force, will you please test her and give some tonic, too."

She said heartily what she wanted to say as if she didn't see anyone in the whole world.

The nurse looked up at her and smiled.

"Here, you've come again? Old Daw Chit Su, is it sure this time?"

"Ah, well, well, it's very much quite sure this time, see? I'm the one who gave birth 8 children, tell her, my daughter; you know only to get married!"

"Well, Daw Chit Su, we'll ask her, will you please sit on that bench for a while?"

"She knew nothing at all, nurse! now, I'm doubtful about her, and so we're here, ask me only if you've something to know."

"Well, then, what about this problem?"

The nurse asked her assistant nurse behind her, and she continued, "Oh! how horrible! there're so many pregnancy cases today and this old woman is one nuisance; is it true what your mother said? Your poor old mother is crazy to have a grandchild every month."

She asked the girl.

"Yes, of course, I told her only this morning, that it's only 3 or 4 days past menstruation period so she made me go to the hospital by force."

The girl answered slowly.

"So, it's the big trouble, how would we test that, Daw Chit Su wouldn't be satisfied if we let them go home without having a thorough test, well; Khin Mya Mya, let her go into that room and do something to satisfy them."

The nurse at the table winked at the assistant nurse and solved the problem of mother and

child.

"See? It's lucky we came here today, how amazing it is that my daughter doesn't know whether she's pregnant or not, a real crazy girl, she is!"

"Ah, why does she say like that?"

The other nurse remarked with a smile.

The old woman talked very loudly with open heart and she went home, holding her daughter's hand.

Then, there was a loud noise among the women. There was something going on suddenly.

"Emergency case, be quick!"

"The amniotic sac is opened; get straight into the delivery room."

Well-experienced and skilful nurses carried on their duty smartly and quickly.

Being a pregnant woman's husband for the first time in his life, Khin Mg Than felt really very excited.

© © ©

Translated by Aye Aye Pyone

မလေးငုံ မှန်ရွှေစံကယ်

သူတို့အလှည့်သို့ ရောက်လာပေပြီ။

'ကဲ ပြော'

'ဗျာ'

'နာမည်ပြောလို့ ပြောတာရှင့်'

'ခင်မောင်သန်း'

'ဪ ခက်လိုက်တာ၊ ရှင့်နာမည်မေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။

သူ့နာမည် မေးတာပါ'

'မသိလို့ပါဗျာ သူ့နာမည်က မအေးလှ'

'အသက်'

'သူ့အသက်လား'

'ဒါပေါ့ရှင့်၊ ရှင့်အသက် ဘာလို့မေးရမှာလဲ၊ မွေးရမယ့်သူအသက်

မေးတာပေါ့'

ကြာကြာသင်း

'မပြောစာတ်ပေါင်ဗျာ၊ အင်း သူ့အသက် ဆယ့်ကိုး'
'သားဦးလား'
'မဟုတ်ဘူးဗျ၊ သူက သူတို့မောင်နှမတွေထဲမှာ အကြီးဆုံး'
'ခတ်လိုက်တာနော်' ဟု ညည်းရင်း ထုဘီနီဝတ်ဆရာမကလေး

ပြုံးတော့သည်။

ဘေးမှ မိန်းမကြီးသုံးလေးယောက်လည်း တခွီခွီ၊ မနေနိုင်သည့် အတွေ့အကြုံရှိပေါင်းများလှပြီ ဖြစ်ပုံပေါ်သည့် အသက်လေးဆယ်ခန့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ကြားဝင်ကာ-

'အခု ဗိုက်လာအပ်တာ ပထမဆုံးကလေးလားလို့ မေးနေတာ ကွယ့်'

သည်တော့မှ ကိုခင်မောင်သန်း နားလည်ရှာပါတော့၏။

'ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒါကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပထမဦးဆုံးကလေး' ဖြေလိုက်ပုံမှာ ဝမ်းသာအားရ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ အမြူးနေပုံကို ဖုံးဖိမရ။ ခင်မောင်သန်း၏ မျက်နှာထားကြီးမှာ ဇမ္ဗူမှာတလူ၊ ငါလို စွမ်းတဲ့သူ ရှိသေးရဲ့လားဟု ဘဝင်ခိုက်နေပုံပင်။

သူ့ဘေးမှ မအေးလှခမျာမှာမှ မျက်နှာကလေးနီနီဖြင့် ရှက်စိတ် လွှမ်းသလိုလို၊ ရင်ထဲဖိုသလိုလို။

'ဘယ်မှာနေသလဲ'
'တောင်ဥက္ကလာ'
'နေရပ်လိပ်စာ အတိအကျပြောပါရှင့်'
ခင်မောင်သန်း ရေရွတ်ပြရပြန်၏။

ဘေးမှဗိုက်ကြီးတွေ တတော့တော့ဖြင့် နားစွင့်နေကြသည့်

ပထမနှင့် ပုန်ငွေနှစ်ကယ်

မိန်းမကြီးငယ်တို့မှာ ဆရာမကလေးကမေးတိုင်း ဒိုင်ခံဖြေကြားနေသည့် ခင်မောင်သန်းကိုကြည့်ကာ ပြုံးစေ့စေ့။ ခင်မောင်သန်းကမူ သူ့ဇောနှင့်သူမို့ မည့်သူမျှသတိမထားမိ။

'ယောက်ျားနာမည်'
'ခင်မောင်သန်း'

သည်တစ်ချို့တော့ ခင်မောင်သန်း ခေါင်းကိုမော့၊ ရင်ကိုကော့၍ ကျော့ကျော့ကြီး ဖြေပစ်လိုက်၏။

'အခု -ဘယ်နှလရှိပြီလဲ'

ခင်မောင်သန်း ရုတ်တရက်မဖြေနိုင်။ ခေါင်ကုတ်လိုက်၏။ သူ့ မိန်းမမျက်နှာကိုကြည့်လိုက်တော့သည်။ မအေးလှက ခေါင်းငုံ့နေသဖြင့် သူ့မှာခွကျသွားတော့၏။

'မသိဘူးလား၊ ဒါဖြင့် နောက်ဆုံးလာတဲ့ရက်ကိုမှတ်မိလား'
'ဗျာ'

ဆရာမမေးတိုင်း သွက်သွက်လက်လက်ကြီး ဖြေနိုင်ခဲ့သည့် ခင်မောင်သန်းတစ်ယောက် ချောက်ပေါက်ကြီး တိုးပါလေပြီ။ ဆရာမ ဘာကိုမေးမှန်း လုံးဝမသိတော့သဖြင့် ဘာကိုဖြေရမှန်း သူ့အဘယ်သို့ သိနိုင်ပါမည်နည်း။

ခင်မောင်သန်း အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွား၏။

သူ့ဖြစ်ပုံကြောင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကိုယ်ဝန်ဆောင်များသည် တခိုးခိုး တခစ်ခစ် အသံထွက်အောင် ရယ်ကြတော့သည်။

ဘာကိုမှနားမလည်နိုင်ဘဲ အူချာချာကလေး ဖြစ်သွားသည့် သူ့ကို မအေးလှက အသာလက်တို့၍ တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်သည်။ နှစ်ကိုယ်

ကြားသာရုံကလေး လေသံသာသာမျှသာ။

နားစိုက်ထောင်နေရာက ခင်မောင်သန်း ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီး ဖြစ်လာသည်။ စကားဆုံးသည့်အခါ မအေးလှက သူ့လက်မောင်းကို အသာကျိတ်လိမ်လိုက်တော့မှ အဟီးဟု မအောင့်နိုင်မှအည်းနိုင်ဘဲ တစ်ချက်ကျေနပ်စွာ ရယ်သံပြုရင်း မိန်းမတွေကြားမှတိုးထွက်သွားပါတော့၏။

‘ကောင်းတယ်၊ ဒါမှ တို့မိန်းမသားချင်း လွက်လွက်လပ်လပ်ကဲပြော၊ နောက်ဆုံးရာသီ’

သည်တော့မှ မိန်းမတွေ၏ကိစ္စကို မိန်းမတွေ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးနိုင်ကြပါတော့၏။

သို့တိုင် ခင်မောင်သန်းတစ်ယောက် မလှမ်းမကမ်းရှိ ခုံတန်းလျားကလေးပေါ်တွင် ကုပ်ကုပ်ကလေးထိုင်ရင်း သူ့မိန်းမရှိရာသို့ လည်တဆန့်ဆန့်။

သူ့မိန်းမကို လှမ်းလှမ်းကြည့်နေရာက သူ့မိန်းမတစ်ဦးတွင် အံ့ကျပ်ဖြတ်ခဲနေသည့် ဗိုက်ကြီးတွေ တင်တင်နှင့်မိန်းမကြီးငယ်များကို သတိပြုမိလာလေရာ ခင်မောင်သန်းမှာ အံ့သြခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်မိတော့သည်။

‘အလိုလေးဗျာ၊ များလိုက်တဲ့ ဗိုက်ကြီးသည်တွေပါလား’

ထိုကဲ့သို့ပင် စိတ်ထဲမှကျိတ်၍ သြချမိလေသည်။

သူတစ်သက်တွင် သည်မျှ များပြားသော ဗိုက်ကြီးသည်များကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ အစုလိုက် အပြုံလိုက် မကြုံကြိုက်ခဲ့ရဖူးပေ။ အချို့မိန်းကလေးများမှာ အရွယ်မှရောက်ပါလေစတုပင် ထင်ရလောက်အောင် ငယ်ရွယ်လွန်းလှသည်။ သို့ရာတွင် ဗိုက်ကလေးတွေက စူလို့။ တစ်ချို့

ကျတော့ ခင်မောင်သန်း၏ အမေအရွယ်များ။ သူတို့ကလည်း ငွားငွားစွင့်စွင့်ပူလို့။ များသောအားဖြင့် ဗိုက်ကတစ်ဦးက၊ ရင်ခွင်မှာပိုက်လျက်တစ်ယောက်၊ လမ်းတတောက်တောက်လျှောက်ကာ မအေ့လက်ဆွဲလိုက်လာသူက နှစ်ယောက်စသည်ဖြင့် သားသမီးသုံးလေးယောက်၏ မိခင်တို့ကများသည်။

သူ့လိုဇနီးသည်ကို အရေးတယူ အလေးမူပြီး ချစ်ကြင်နာစွာ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကြပ် လိုက်ပို့သူကတော့ မရှိသလောက်ရှားသည်။ ဒါကို ခင်မောင်သန်း သတိပြုလိုက်မိတော့မှ မအေးလှသူ့ကိုအပြင်သို့ ပထုတ်လိုက်သည့် အကြောင်းရင်းကို သဘောပေါက်ပါတော့၏။

‘အလိုဗျာ၊ ဒါရက်စရာမှ မဟုတ်ပါဘဲ၊ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ယူတာပဲ အဆန်းလုပ်လို့’

နည်းနည်းရှက်သလိုလို ဖြစ်လာသည့် သူ့ကိုယ်သူ အားပေးလိုက်၏။

ထိုအတွေးနှင့်အတူ မအေးလှဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်မိပြန်ရာ မအေးလှ သူ့ဆီမျက်လုံးရောက်နေခိုက်နှင့် ကြုံကြိုက်သွား၏။

‘ဘာများလဲ မသိဘူး၊ ဘာလိုချင်လို့ပါလိမ့်၊ အေးလှက လည်လည်ဝယ်ဝယ်ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြောတတ်ဆိုတတ် ရှိတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အနားသွားလိုက်ဦးမှ ထင်တယ်’

သူ့မိန်းမထံ အာရုံရောက်သွားသဖြင့် နေရာမှ ဖင်တကြွကြွဖြစ်နေဆဲ သူ့နံဘေးသို့ လူတစ်ယောက် ကပ်ထိုင်လာသည်။ ဟူးခနဲ သက်ပြင်းချသံ။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သော ပုံစံတို့ကြောင့် ထိုသူ့ကို ခင်မောင်သန်း ချက်ချင်းသတိထားမိသွား၏။

‘ခင်ဗျားနုရော မီးနေ လာစောင့်တာပဲလား’

မျက်ကွင်း ညိုညို၊ မျက်လုံးနီနီဖြင့် ထိုလူက ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်၏။ သူ့အသံသည် အားလျော့ဖျော့တော့နေသည်။

ခင်မောင်သန်း ခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး . . .

‘ဗိုက် လာအပ်တာဗျ၊ သားဦး’

သူ့အသံကတော့ အားပြည့်တက်ကြွနေလိမ့်မည်ဟု သူယုံကြည် ပြီးသားပင်။

‘အေးဗျာ၊ မိန်းမများ သနားစရာ၊ ဂရုစိုက်ပါဗျာ။ ကျုပ်မိန်းမ ဗိုက်နာနေတာ မနေ့ နေ့လယ်ကတည်းက ခုထိ မမွေးသေးဘူး၊ ကျုပ်လည်း တစ်ညလုံးလာစောင့်နေတာ၊ မနက်ကတော့ ခွဲစိတ်မွေးဖို့ သဘောတူ ကြောင်း လက်မှတ်လာထိုးခိုင်းလို့ ထိုးပေးလိုက်ရတယ်၊ မြန်မြန်မွေးပါစေ လို့ ဆုတောင်းနေရတယ်ဗျာ၊ အိမ်မှာ ကလေးသုံးယောက် ဒီအတိုင်း ထားခဲ့ရတာ၊ အဲကြီးဆုံးသမီးက ဆယ်နှစ်ရှိသေးတာ’

ထိုလူ့အသံက ခင်မောင်သန်းကို တုန်လှုပ်သွားစေ၏။ သူ့မိန်းမ ကော သည်လို ဒုက္ခမျိုး ကြုံနေရဦးမှာလား။ စာရွက်ဖြူကလေးတစ်ခုကို ဝှက် ဟိုအခန်းသွား၊ သည်အခန်းသွားလုပ်နေသည့် မအေးလှဆီ ပြန်အာ ရုံရောက်သွား၏။ ဘာတွေများလုပ်နေရတာပါလိမ့်။

‘သမီးအကြီးက ထမင်းကလေးဘာကလေး ချက်တတ်နေလို့ တော်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ခုနက ဥက္ကလာထမင်းဆိုင်ကနေ ဟင်းတစ် ခွက်ဝယ်ပြီး ကမန်းကတန်းသွားပို့ ပေးလိုက်ရတယ်၊ အထဲက မိန်းမက တော့ မနေ့ညနေစာစားပြီးကတည်းက ဘာမှမမှာတော့ဘူးဗျို၊ အတော် ဒုက္ခရောက်နေရှာဟန် တူတယ်’

ပြောရင်းဆိုရင်းအတွင်းမှ သူ့မိန်းမ၏ ဝေဒနာ သူ့ဆီကို ကူးစက် လာဘိသကဲ့သို့ မျက်နှာကြီး ရှုံ့နေသည်။

‘ကျုပ်တို့ကိုက မှားသွားတာဗျ၊ တကယ်ဆို မိန်းမက သိပ်အား ကောင်းတော့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကလေးအရင်တစ်ယောက်လည်း ပျက်ကျ ဖူးပြီးပြီ၊ ဒီကလေးကို ကျုပ်တို့ မယူသင့်ဘူးဗျ၊ အင်း ကျုပ်အပြစ်ပါပဲဗျာ’

မျက်နှာကြီးအောက်ချကာ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်လိုက်ပုံကြောင့် ခင်မောင်သန်း ရယ်ချင်သလိုလို၊ ရုတ်တရက် ထူပူရိုန်းဖိန်း၍ မျက်နှာတွင် သွေးတက်လာသလို ခံစားမိလိုက်၏။ အဘယ်ယောက်ျားသည် ဤကဲ့သို့ သောအပြစ်ကို ‘ကျုပ် အပြစ်ပါပဲ’ ဟု ခပ်ရဲရဲ ဝန်ခံပါလိမ့်မည်နည်း။ အလွန်ခွကျသော အဖြစ်ပါကလား။

‘ခင်ဗျား ဘာလုပ်သလဲ’

ခင်မောင်သန်းကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် ထိုလူက ရုတ်တရက် မေး လိုက်၏။ ခင်မောင်သန်းကြောင်နေသဖြင့် . . .

‘ဘယ်မှာ အလုပ်လုပ်သလဲလို့ မေးတာပါ’

‘ကျွန်တော်လား၊ ဆိုက်ကားနင်းတယ်’

‘အင်း သိပ်တော့မထူးပါဘူး၊ ကျုပ်က ဟီးနီးကားမောင်းတယ်’ သူ့အကြည့်ကို ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ရင်း . . .

‘တကယ်တော့ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ သားသမီးနှစ်ယောက် သုံးယောက်အပြင် ပိုမမွေးသင့်ဘူးဗျ၊ ဒါ ညီလိုအစ်ကိုလို ခင်လို့ပြောတာ နော်။ ပိုက်ဆံရှိတဲ့လူတွေ၊ ကလေးတွေကို ကောင်းကောင်းပြုစုနိုင်တဲ့ လူတွေ၊ အဲသလို လူတွေကမှ ကလေးတွေ အများကြီးမွေးသင့်တာ၊ ခု တော့ ပြောင်းပြန်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့လိုလူတွေရဲ့ အိမ်တွေကို လိုက်ကြည့်

ကလေးများတာချည်းပဲ၊ ပိုက်ဆံရှိတဲ့၊ ရာထူးကြီးတဲ့ လူတွေအိမ်ကိုလိုက်
ကြည့် နှစ်ယောက်သုံးယောက်အပြင် ပိုမရှိဘူး၊ ဖြစ်နေတာက အဲသလို
ထိုလူပါးစပ်တဟဟဖြင့် စကားဆက်မည်ကြံနေဆဲ မီးနေလူနာ
များထားရာ သံတံခါးဝတွင် ထဘီနီဝတ် ဆရာမတစ်ဦးပေါ်လာကာ. . .

‘ကိုစန်းမောင်ရှိသလား၊ ကိုစန်းမောင်’

ထိုလူ ကသုတ်ကယက်ထသွားသည်။

‘မိန်းကလေးမွေးတယ်၊ နေကောင်းတယ်၊ ထဘီသုံးထည် လာပို့

ပါ’

ထိုအသံသည် ခင်မောင်သန်းထိုင်နေရာသို့ ဝေ့ထွက်လာ၏။
ကိုစန်းမောင်ဆိုသူက သူ့ကို အဝေးမှာပင် လက်ဝါးထောင်ပြပြီး သုတ်
သုတ်သုတ်သုတ်ဖြင့် ထွက်သွားလေ၏။

ကိုစန်းမောင်ကဲ့သို့ပင် ခင်မောင်သန်းသည် စိတ်လက်ပေါ့ပါး
သွား၏။

ရုတ်တရက်ပေါ်ပေါက်လာသော စိတ်စေတနာဖြင့် ထူးခြားသော
ဆုတစ်ဆုကို သူတောင်းလိုက်မိ၏။

‘ဗိုက်ကြီးသည်တွေအားလုံး ချောချောမောမော လွယ်လွယ်ကူကူ
မွေးနိုင်ပါစေဗျာ’

သူ့ဆုတောင်းသံအဆုံးနှင့် မအေးလှ သူ့ကို လက်ယပ်အခေါ်
တစ်ချိန်တည်း ကျသွား၏။

‘ဘာတဲ့တုံး အေးလှ၊ ဘာတဲ့တုံး’

‘အို ဘာတဲ့ရမှာတုံး၊ ဒီမှာ အလှူငွေထည့်ချင်လို့ ပိုက်ဆံနှစ်ရာ
လောက်တောင်းမလို့ပါ’

‘ပါတယ် ပါတယ်’

မအေးလှက နှစ်ရာတန်တစ်ရွက်ဆွဲယူပြီး ဗိုက်ကြီးသည်တွေ
အုပ်ထဲ ပြန်ဝင်သွားတော့ သူ့မှာ မိန်းမတွေကြားထဲ ထီးထီးမားမားကြီး
ကျန်ရစ်ရပြန်၏။ သည်မှာပဲ ရပ်စောင့်နေရမည်လား၊ စောစောကခုမှာပဲ
ပြန်သွားထိုင်နေရမည်လား ဆုံးဖြတ်မရဖြစ်နေဆဲ. . .

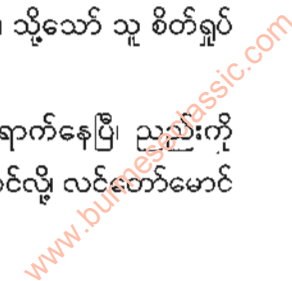
‘ဟဲ့ ဒါရုတ်စရာကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ လင်ယူရင် သားမွေးမှာပဲ၊ ကိုယ့်
လင်နဲ့ကိုယ်ဗိုက်ကြီးတာ ဘယ်သူ့လင်မှခိုးပြီး ဗိုက်ကြီးတာ မဟုတ်ဘူး၊
လာစမ်း’

အလွန်တရာမှ ကျယ်လောင်စူးရှလှသောအသံ။ ပတ်ဝန်းကျင်
တစ်ခုလုံးကို လျှံထွက်သွားသည်သာမက စီစီညံ့၍ပင် သွားစေပါ၏။
ဘယ့်နှယ်ပါလိမ့်။

ခင်မောင်သန်းတို့အားလုံး အသံလာရာသို့ တိုင်ပင်မထားဘဲ
လျက်နှင့် ချာကနဲကြည့်လိုက်မိကြ၏။

တွန့်လိမ်ကောက်ကျွေးနေသောဆံပင်တိုတစ်ထွာလောက်နှင့်
နှမ်းကြောစုတ်ပြတ်နေသော အဝတ်အစားများနှင့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်။
ပြောရင်း ဆိုရင်း၊ အော်ရင်း ငေါက်ရင်း ဆိုက်ကားပေါ်မှ သူ့ဆွဲခေါ်နေ
သူမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်ကောင်မလေးတစ်ယောက်။ ကောင်မလေး
ကမူ အဝတ်အစားများက ဟောင်းနေသော်လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်
ဆင်ထားသည်။ မျက်နှာကလည်း ဣန္ဒြေလေးနှင့်။ သို့သော် သူ စိတ်ရှုပ်
ထွေးနေပုံကို ဖုံးကွယ်မထားနိုင်ပေ။

‘ကြည့်စမ်း လူတွေတောင် အများကြီးရောက်နေပြီ၊ ညည်းကို
အမေ ဒါကြောင့်ပြောတာ၊ စောစောသွားကြရအောင်လို့ လင်တော်မောင်

ကို ထမင်းဘူးထည့်ပေးရ၊ ပြုစုရနဲ့ နောက်ကျသွားပြီ၊ လာ လာ မြန်မြန် ကောင်မလေးမှာ ဆိုက်ကားခကိုပင် ဖြောင့်ဖြောင့်မပေးရ။ ဇွတ် တရွတ်ကြီးခေါ်နေသည်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် လက်မှတ်သစ်ထုတ်ပေးရာ စားပွဲဆီသို့ သူတို့ ဦးတည်လျှောက်လာကြ၏။

မိန်းမကြီးက ကောင်မကလေးလက်မောင်းကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ကာ ရောက်နှင့်သူများကြားမှ ခပ်ကြမ်းကြမ်း တိုးဝင်လိုက်၏။

‘ကဲ ဆရာမရေ၊ ကျုပ်တော့ မြေးချီရတော့မယ်တော့၊ ဒီမှာလေ၊ ဆရာမ ညီမကရှက်လို့တဲ့၊ ဇွတ်ခေါ်ခဲ့ရတာ၊ စမ်းသပ်ကြည့်ပြီး အားဆေး လေးဘာလေးလဲ ပေးပါဦး’

တစ်လောကလုံး ဘယ်သူမှမမြင်တော့သလို သူပြောလိုရာ အား ပါးတရ ပြောချလိုက်၏။

ဆရာမက သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး ပြုံးသွားကာ . . .

‘ဟော ဒေါ်ချစ်စုကြီး လာပြန်ပြီလား၊ ဒီတစ်ခါကော သေချာလို့ လား’

‘အောင်မယ်လေး၊ သေချာလိုက်တာမှ သိပ်သေချာတာပေါ့၊ ကလေးရှစ်ယောက် မွေးလာတဲ့ကောင်မကြီးပါ၊ ဟဲ့ ပြောလိုက်လေသမီး၊ ညည်းတို့နော် ဟင်း . . . လင်ယူဖို့ပဲနားလည်တယ်၊ ဒီပြင်ဟာတော့’

‘ကဲပါ ဒေါ်ချစ်စုကြီးကလဲ ကျွန်မတို့မေးပါမယ်၊ ဟိုတန်းလျားမှာ သွားထိုင်နေနော် ခဏ’

‘ဒီကောင်မက ဘာမှနားလည်တာမဟုတ်ဘူး ဆရာမရဲ့၊ အခု တောင် ကျုပ်က သူ့အရိပ်အကဲကြည့်ပြီး မသင်္ကာလို့ ခေါ်လာရတာ၊

မေးစရာရှိ ကျုပ်ကိုမေး’

‘ကဲ ဟေ့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဒီပြဿနာ’

ဆရာမကလေး သူ့နောက်မှ အကူဆရာမကလေးကို လှည့်မေး လိုက်၏။ ပြီး တစ်ဆက်တည်း ‘ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒီကနေ့ ဗိုက်အပ်တဲ့လူနာတွေ များပါတယ်ဆိုမှ ဒီမိန်းမကြီးက တလုပ်၊ ညည်းအမေပြောတာဟုတ်ရဲ့ လား ညီမရေ၊ သူ့ခမျာ လတိုင်း မြေးရှူးရှူးရတာမောလို့’ ဟု ကောင်မ ကလေးကို မော့မေးလိုက်ပြန်၏။

‘မနက်က အမေကမေးလို့ ကျွန်မ ရက်ကျော်လာတာ သုံးလေး ရက်ရှိပြီလို့ ပြောလိုက်မိတယ် ဆရာမရယ်၊ အဲဒီကတည်းက ဆေးရုံကို အတင်းခေါ်တာပါပဲ’

ကောင်မကလေးက ခပ်တိုးတိုးဖြေသည်။

‘အင်း အဲဒါမှဒုက္ခ၊ ရက်ပိုင်းလောက်ကလေးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်စမ်း လို့ရမလဲ၊ ဒီတိုင်းပြန်လွှတ်လိုက်လို့ကလည်း ဒေါ်ချစ်စုက ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကဲ ခင်မြမြရေ၊ ဟိုဘက်ခန်းထဲခေါ်သွား၊ ကျေနပ်အောင် ကြည့်လုပ်ပေး လိုက်ကွာ’

စားပွဲထိုင်ရသည့် ဆရာမကလေးက သူ့အကူ ဆရာမလေးကို မျက်စိမှိတ်ပြ မျက်စပစ်ပြနှင့် သင်္ကေတပေါင်းစုံစွက်ကာ ထိုသားအမိ နှစ်ယောက် ပြဿနာကို ရှင်းပေးလိုက်သည်။

‘တွေ့လား၊ ငါလာပို့မိပေလို့ ဗိုက်ကြီးလို့ ကြီးမှန်းမသိ၊ အံ့ပျံတော် ဘာကိုမှ သိတတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ အရှူးမ’

‘အံ့မာ သူကများ ပြောရတယ်လို့ရှိသေး’

ကျန်ရစ်သူဆရာမကလေးက ရယ်သံတစ်ဝက်ဖြင့် မှတ်ချက်ချ

ကြာကြာသင်း

လိုက်၏။ မိန်းမကြီးကတော့ အာဘောင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် ပွက်လော
ရိုက်အောင်ပြောရင်း သူ့သမီးကို လက်ဆွဲကာ ဖျတ်ကယ်လက်ကယ် လိုက်
ပါသွားလေပြီ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဗိုက်ကြီးသည်အုပ်စုထဲမှ ဆူဆူညံညံအသံများ
ကို ကြားလိုက်ရ၏။ လူတွေ ရုတ်ရုတ်သည်းသည်းဖြစ်ကုန်ကြ၏။

‘ဗိုက်နာလို့တဲ့ဟေ့၊ မြန်မြန်ဟေ့ မြန်မြန်’

‘ရေမြှော့စောင်ပေါက်နေပြီ၊ မွေးခန်းထဲကို ဒါရိုက်ဟေ့’

အတွေ့အကြုံ များလှပြီဖြစ်သည့် ဆရာမကလေးများသည်
သွက်လက်ကျွမ်းကျင်စွာဖြင့်။

တစ်သက်တွင် သည်တစ်ခါသာ ဗိုက်ကြီးသည်၏ လင်ယောက်ျား
ဖြစ်ရှာဖူးသေးသော ခင်မောင်သန်းကမူ အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားနေမိပါလေ
သည်။ ။

* * * *

ကြာကြာသင်း

The Funny Egoist

Her son got off the bus as soon as he said, "Let's get off, mom!" Nyein Thar was not able to be quick like her son. She was slow in action as she had trouble in her knee.

Nyein Thar had headache and a dizzy feeling in her head as they got off the bus.

"If I have enough money, I won't buy diamond earrings, instead, I'll buy only a car."

As she groaned the same and usual words, the young son held her arm and knowingly said, "Do you feel dizzy, dear mom?"

"Yes, I don't feel well whenever I take this

kind of crowded cars." She replied. Her son said, "You'll have your dream come true in one year, mom; what kind of car do you like? Publica or? I'll buy for you."

Since he'd been too crazy to be a sailor, he pointed at all the cars running in front of the house and said, "Do you like that car?" "That one is good to drive." "I won't be able to buy the latest one at the first time." He never seemed to feel tired.

Anyway, because of those kind words, Nyein Thar was pleased, satisfied and feel quite happy.

So, Nyein Thar had been to so many places concerned with the job of the seaman.

Nyein Thar accompanied her son when he said that some testimonials from "Mental Health Hospital" were needed.

"Mom, is your friend doctor waiting for us?"

"Oh, yes quite sure; he admires me and he's one of my audience, he reads my books, he himself writes some articles."

She answered boastfully. Sometimes, she had to answer her own son very gravely in that way, as

they all seemed to have the habit of thinking high of their officer father. They needed to know that their mother also had some ability.

There was a small shed at the gate door. They had to inquire there. Looking at the son's age and body structure, they asked directly, "Do you come to have a test to be a sailor?" Nyein Thar said in the positive and they looked at some testimonials and told to sign. Then they directed where to go. Nyein Thar felt embarrassed for that was not the place where normal people had their treatments.

Then, they heard the sound of the footsteps behind them. Turning round, they saw a man of about 30 with some papers in his hand.

"Where are you going, madam?"

"To Ayeyarwady Hall."

With an inquiry look, he asked them again.

"Whom do you want to see, madam?"

Thinking there were such strict rules and regulations Nyein Thar told him the name of the doctor they had appointed.

"Oh, yes, yes, there the doctor is! Walk along this way, at the corner, you'll find some stairs, you go upstairs, you can tell my name there if the door is not open, after going upstairs, you go to the right, then there are another stairs, go upstairs again."

Nyein Thar was thinking doubtfully as there were no stairs when the gate-keeper directed them.

"Go upstairs, at the end of the stairs, there you'll be in Tawadeintha, an abode of celestial beings, okay?"

"Oh! My goodness! He was a mentally-illed man." Nyein Thar was amazed and said to herself. Nyein Thar, held her son's arm as she was so frightened.

Oh! My God! why was he left alone like that! Thank goodness! He treated us quite friendly; how much we'd be in trouble if he was in his bad mood, Nyein Thar thought.

"Well, well, go on now; excuse me, I've to attend a meeting."

So saying, he bid farewell with a broad smile.

They nodded simultaneously. They both sighed as he went away. Laughing, young son said,

"Why didn't we notice, before, mom? Such a ragged man couldn't be a public service personnel of the hospital, and he's wearing tattered and torn slippers and dirty shirt."

With her heart bouncing, Nyein Thar held her son's arm and walked ahead. They did not know where to go in the main building. It was alright when a girl in front of an office asked, "Who do you want to see?"

They didn't answer at once, but looked at the girl carefully. With neat and tidy duty-coat and with her graceful smile, Nyein Thar was sure she was a doctor on duty.

"Oh! To Ayeyarwady Hall, please!"

"Oh! it's over there madam; the building we can see from here."

The building was labelled "Ayeyarwady" in very distinct and big words. They did not see it as they were trembling. The building was obstructed with high brick wall.

As they observed carefully, there were about 15 men wearing the same uniform of white shirt and white longyi. Some were sitting, some were standing, and they all were the mentally-illed patients.

Then a man in white dress smiled broadly at Nyein Thar. Did he know me? Did I also know him? No, it was out of question. They all were mentally-illed patients, they'd smile, they'd cry as they wish. Nyein Thar turned round with a stern face. They were not dare to go inside the building. It was alright as the doctor came out and said,

"It takes only a while to take psycho test, about half an hour, so you can wait for the answer. It takes about 2 weeks for narcotic drug test, come, I'll guide you."

"There you see? how he pays me respect." with such a face, Nyein Thar looked at her son and followed the doctor.

On the way, they met the person that they met at the gate. He was smiling as usual. He had no papers in his hand. This time, without paying

heed to Nyein Thar and son, he said straight to the doctor.

"I've attended the meeting, sir, if there's something necessary to sign, will you please send it in?"

"O kay, sir, thank you!"

Everything went well between them. Nyein Thar couldn't able to manage herself, she asked,

"Do you leave them like that?"

"Whom? madam?"

"Oh! those mentally-illed patients!"

"No, the mentally-illed patients are not left like that they're kept safely in the building."

"No, no, I mean that man..."

"Oh, Mg Thaug? he's fine, he'll go back home in a week."

"No, he isn't, sir." Nyein Thar wanted to say, but it wasn't fair to argue with the doctor.

"Just now, he directed us to Tarwadeintha." Would doctor believe if she said like that? Nyein Thar considered deeply.

"Mg Thaug is suffering from the disease of

being conceited, he was harsh and violent at first, he shouted and ordered everyone he saw. Now, he's modest and well, he can run errands, too. Just now, he's told to deliver the typed papers; if there's something to be done, he'll do anything if he's told to attend the meeting, he'll be Okay slowly. Well, madam, just wait here, I've told sayagyi. Excuse me, I've some work to do."

Nyein Thar and her young son were directed to the room where some boys of her son's age were sitting. They all were crazy about becoming seamen. After waiting for about 10 minutes, a tall, good-looking man with fair complexion, entered hurriedly, Nyein Thar thought he was the doctor who was in charge of the patients of mental illness. The doctor sat at the table. Looking up Nyein Thar,

"Applying for the sailor?"

"Yes, sir!"

"Well, then, what about the testimonials?"

The young son showed him some papers from the file.

"Well, you've to answer some questions; will you please wait outside, madam?"

Nyein Thar had to get out of the room. There were 3 persons on the bench outside. They were husband and wife of about 40 and their daughter about 14. The girl had beautiful eyes, fair complexion and she wore lipstick too but her eyes seemed not to be normal, She was known at once to be a mentally-illed patient as she was restless. She sat between her father and mother, and she was coaxed quietly by her parents.

"You're a good girl, sit calmly, will you, daughter? We'll buy you a beautiful longyi on our way back home, ok! The doctor will love you only if you keep quiet."

"No, I can't keep quiet, those girls over there are very sharp, they think they're very pretty, I'll serve them right."

She threatened although there was no one there. The parents lost composure. Nyein Thar was sympathetic and felt sorry for the girl.

"What happened?" Nyein Thar was about to

be inquisitive but she didn't have a chance to ask as her son came out of the room.

"You pass the tests son?"

"I don't know it yet, mom; I've to go to the out patient room and see the lady doctor there to have her signature."

Her son held a small piece of paper carefully. The out-patient room was about 200 yards far from the hospital. It was a lonely building under the hot sun. The waiting-room was crowded. Nyein Thar had to wait from outside.

"Well, do you pass, my son?"

"It's Okay, mom, the lady doctor told a boy that he's a liar, his answers are full of lies, I wonder how they know that he tells lies."

"Of course, they know, dear; because they're skilled practitioners, have we finished now? Let's go, it's about 11 o'clock, and I'm hungry."

"Just a minute, mom, I need some seals in the office and the medical superintendent of the hospital has to sign, it'll be finished by then."

The young son was enthusiastic as it was

the job he was interested in. Nyein Thar couldn't help it, she had to finish it up. They both came back into the compound hurriedly.

"Hi, sayamagyi, do you come here to take a test?"

A man greeted as they were about to reach the main building. He was wearing kachin longyi and white shirt quite smartly.

"I was looking at you and I thought you look like my sayamagyi, is this your son, sayamagyi?"

Nyein Thar remarked he'd have been quite familiar with her as he was talking friendly and respectfully.

But she couldn't make out where, what town, which get-together party they'd been together for Nyein Thar had so many literary talks and discussions in so many towns and factories.

"Yes, I'm here for my son who's having medical check-up, he's crazy to be a sailor, that's why I've to come along with him."

"Yes, of course, sayamagyi, we all are crazy with one kind or the other, does he have his medical

check-up?"

He asked with a smile.

"Yes, it's about to be finished after having the seal and the medical superintendent's signature."

"Is that so? Come along, I'll guide you, sayamagyi."

Nyein Thar felt uneasy as he was guiding her hurriedly. Who was he? She couldn't remember even his name.

The young son asked, "Who's he, mom?"

"Oh; he's one of my audience son."

She replied proudly and quite satisfactorily.

Because of him, they'd been directly to the room where they had seal and to the medical superintendent's room. Nyein Thar was busy thinking hard where she'd met him, who he was, as they followed after him. When everything was finished, he was waiting for them from the corner of the room.

"Well, we've finished, thank you very much indeed."

"It isn't finished only with thanks."

"Yes?"

Nyein Thar looked up in amazement. Shaking his one knee, he stared at Nyein Thar.

"What about tips if you thank me?"

Mother and child looked at each other, he was different as they met him before, his voice had changed, too. Nyein Thar was totally bewildered by his sudden change of mood.

"I've helped you, you don't want to give tips, do you?"

He stepped forward, spreaded out his hand and asked for tips.

Nyein Thar and young son knew his own real opinion at last. She took out some notes from her handbag and gave him. Without satisfaction, he took it immediately and said,

"What? only this? No one can buy tea with this little amount of money even from the staff canteen, you know? Give me enough money with good will."

"Oh; he was a little bit smarter than we

were,"

Nyein Thar thought and she had her hand automatically into her hand-bag. She didn't know whether it was five hundred kyats note or two hundred kyats note, she pulled it out and gave it to him.

Just then, a middled-aged man appeared before them.

"Oh, brother, why are you asking again like that? Why can't you sit still? You're a very bad boy, I don't have to go to the toilet properly, come, come, the doctor's calling. I'm sorry big sister, see, he's not feeling well, he's under treatment. Come my brother, come."

After saluting so many times again and again, he followed the man who came to call him. Then only Nyein Thar could breathe well.

The young son turned to Nyein Thar and smiled.

"How is that, mom? You said he's one of your audience, didn't you?"

So saying, he laughed heartily.

"Ha ha ha....."

Nyein Thar did not know whether she would grimace or smile.

© © ©

Translated by Aye Aye Pyone

ယဉ်ယဉ်ကလေး

သားငယ်ကတော့ “ဆင်းမယ် အမေ” ဟုပြောပြီး ကားပေါ်မှ တိုးဝှေ့ဆင်းသွားလေပြီ။ ငြိမ်းသာကတော့ သူ့လောက် မသွက်နိုင်။ နာနေ သည့်ဒူးကို ညှာကာ ခပ်ထိန်းထိန်း ဆင်းရသည်။

သားအမိနှစ်ယောက် ကားပေါ်မှ အောက်ရောက်တော့ ငြိမ်းသာ ခေါင်းတွေမူးနောက်နေလေပြီ။

“အမေသာ ပိုက်ဆံရှိရင်လေ စိန်နားကပ် ဝယ်မပန်ပါဘူး၊ ကား လေးတစ်စီးလောက်ကိုပဲ ဝယ်စီးမယ်”

ပြောမြဲစကားကို ညည်းပြောလေး ပြောမိတော့ သားငယ်က ငြိမ်းသာလက်မောင်းကို လှမ်းတွဲကာ “အမေခေါင်းမူးပြီလား” ဟု သိသိ မှတ်မှတ်မေး၏။

“အေး ဒီကားတွေစီးရင် အမေနေလို့ မကောင်းတော့ဘူး”
ဟုဖြေတော့ သူက...

“နောက်မှာနှစ်နှစ်လောက်ဆိုရင် အမေကားစီးရပါပြီ အမေရ ဆန်နီကြိုက်သလား၊ ပတ်ဗလီကာကြိုက်သလား အမေကြည့်ထားလေ၊ သားဝယ်ခဲ့မယ်”

အပြောကဖြင့် မစားရ ဝခမန်း၊ သူသင်္ဘောသားရူးရူးကတည်းက အိမ်ရှေ့ကဖြတ်သွားသည့် ကားမှန်သမျှ လက်ညှိုးထိုးပြကာ “အဲဒါမျိုး ကြိုက်သလား” “ဒီကားက စီးလို့ကောင်းတယ်” “ဆလွန်းကတော့ ပထမ တစ်ခေါက်မှာ ဝယ်နိုင်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး” နှင့် သူ့မှာ ပြလိုက်ရ ပြောလိုက်ရ တာမောလို့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမေဖြစ်သူ ငြိမ်းသာကတော့ ထိုအပြောကလေး တွေနှင့်ပင် ကျေနပ်လှပါပြီ။ ပီတိဖြစ်လှပါပြီ။ ကြည်နူးလှပါပြီ။

သည်လိုနှင့်ပင် သားငယ် သင်္ဘောသားအလုပ်နှင့်ပတ်သက် သည့်နေရာတော်တော်များကို ငြိမ်းသာ ရောက်ခဲ့ရပါပြီ။ သည်ကနေ တော့ စိတ်ရောဂါအထူးကုဆေးရုံမှ ထောက်ခံစာများ ယူရမည်ဟု ပြော သဖြင့် သူ့နောက်သို့ မအေးကြီးပါခဲ့ရပါပြီ။

“အမေ၊ အမေအသိဆရာဝန်က စောင့်မှာတဲ့လား”

“ဟဲ့ စောင့်မှာပေါ့ သားရဲ့၊ သူက အမေ့ကို လေးစားတဲ့လူပဲ၊ အမေ့စာဖတ်ပရိသတ်လေ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဆောင်းပါးတွေဘာ တွေရေးတယ်”

မကြားတကြားလေး ဖြေလိုက်မိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ကိုယ့်သားပေမယ့် သည်လိုခပ်တည်တည်ဖြေရ၏။ သူတို့က သူတို့အဖေ အရာရှိကြီးကိုသာ အထင်ကြီးတတ်ကြသည့် အကျင့်ရှိကြသည့်။ မအေ့မှာ လည်း အစွမ်းအစရှိကြောင်း သူတို့သိဖို့ လိုသေးသည်လေ။

သံတံခါးတပ်ထားသော ဂိတ်ဝတွင် အစောင့်ရုံတစ်ရုံရှိသည်။ ထိုနေရာတွင် စုံစမ်းရသည်။ သူတို့က သားငယ်အရွယ်၊ သားငယ်ပုံစံကို ကြည့်ပြီး သင်္ဘောသားစစ်ဆေးဖို့လားဟု ဒဏ်ခနဲမေးသည်။ ဟုတ်မှန် ကြောင်းပြောတော့ စာရွက်စာတမ်းအချို့ကို ယူကြည့်ပြီး လက်မှတ်ထိုး ခိုင်းသည်။

ပြီးတော့ သွားရမည့်နေရာကို လမ်းညွှန်သည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း တစ်မျိုးကြီး။ သည်နေရာက သာမန်ပုံမှန်စိတ်ရှိသူတွေကို ကုသသည့် နေရာ မဟုတ်ဘဲ။

ထိုစဉ် ဖလပ်ဖလပ်နှင့် နောက်မှလိုက်လာသော ခြေသံကိုကြား လိုက်ရ၏။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စာရွက်အချို့ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထား သည့်အသက်သုံးဆယ်ခန့် လူရွယ်တစ်ယောက်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ခင်ဗျ”

“ဧရာဝတီဆောင်ကိုပါ”

အဖြေကိုကြားတော့ သူက ငြိမ်းသာတို့ သားအမိကို အကဲခတ် လိုက်ရင်း. . .

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲ ခင်ဗျာ”

ဟု ထပ်မေးသည်။

ဪ. . . သည်လိုဆိုတော့လည်း ကြပ်ကြပ်မတ်မတ်စည်း စနစ်တကျရှိပေသားပဲဟု ကျေနပ်ကာ ချိန်းဆိုထားသည့် ဆရာအမည်ကို ပြောပြလိုက်၏။

“ဪ. . . ဪ ရှိပါတယ်၊ ဆရာရောက်နေပါပြီခင်ဗျ၊ ဟောဒီလမ်းအတိုင်းသွားခင်ဗျ၊ ရှေ့အကွေ့ရောက်တော့ အပေါ်ထပ်

တက်တဲ့လှေကားတွေ့လိမ့်မယ်၊ အဲဒီမှာ တံခါးမဖွင့်ပေးရင် ကျွန်တော့ နာမည်သာပြောလိုက်၊ အဲဒီလှေကားအတိုင်း တက်သွား၊ လှေကားဆုံး တော့ ညာဘက်တွေ့၊ နောက်ထပ် လှေကားတစ်စင်း တွေ့လိမ့်ဦးမယ်၊ ဆက်သာတက်သွား”

ဂိတ်ဝက ညွှန်ပြလိုက်စဉ်က သည်လှေကားတွေအကြောင်း မပါ ပါဘူးဟု တွေ့တွေ့ဝေဝေ စဉ်းစားနေမိဆဲ ထိုလူကဆက်၏။

“ဆုံးတဲ့အထိသာ တက်သွား၊ လှေကားလည်းဆုံးရော ခင်ဗျားတို့ လည်း တာဝတိံသာရောက်ရောပဲ၊ ဟုတ်ပြီလား”

အလို၊ ဘုရား၊ ဘုရား၊ ဒီလူက စိတ်ကို အစိုးမရသူပဲ။ တုန်လှုပ် ချောက်ချားစွာဖြင့် သားငယ်၏ လက်မောင်းကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင် ထားလိုက်မိ၏။

ဪ... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရပေလေ။ သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလိုလွတ် ထားရတာပါလိမ့်။ တော်ပါသေးရဲ့ သူက စိတ်ကောင်းဝင်ပြီး ရည်ရည်မွန် မွန်ပြောဆိုဆက်ဆံလို့။ စိတ်ရှိုင်းဝင်တဲ့ အချိန်များသာဆို အခက်။

“ကဲ... ကဲ သွားကြတော့နော်၊ ကျွန်တော်လည်း အစည်းအဝေး တက်စရာလေး ရှိသေးလို့ ခွင့်ပြုပါဦး”

သူက ခပ်ပြုံးပြုံးကြီး နှုတ်ဆက်သည်။

သားအမိနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ထားသလိုပင် ကသုတ်ကရတ် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိကြသည်။ သူထွက်သွားမှ သားအမိနှစ်ယောက် ဟင်းချမိကြတော့သည်။ သားငယ်က ရယ်မောရင်း...

“သားတို့က သတိမထားမိကြလို့ပါ အမေရဲ့၊ ဒီလောက်စုတ်ပြတ် နေတဲ့လူက ဒီဆေးရုံက ဝန်ထမ်းဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ဖိနပ်ကလည်း နောက်

မြီးပြတ်၊ ရှုပ်အင်္ကျီကလည်း မည်းညစ်လို့”

ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လျက်နှင့်ပင် သားငယ်လက်မောင်းကို အမှီပြု ကာ ရှေ့ဆက်လျှောက်ခဲ့၏။ အဆောက်အအုံကြီးထဲ ရောက်တော့ ဘယ် ဘက်ဆက်သွားရမှန်းမသိဘဲ အူကြောင်ကြောင် ရပ်နေမိကြ၏။ တော် သေးသည်။ ရုံးခန်းတစ်ခုရှေ့မှ အမျိုးသမီးကလေးတစ်ယောက်က လှမ်း မေးမြန်းလိုက်၍ . . .

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်ပါသလဲ”

ရုတ်တရက် မဖြေဖြစ်သေးဘဲ ထိုအမျိုးသမီးကို အကဲခတ်ကြည့် လိုက်ရသေးသည်။ သပ်ရပ်အချိုးကျသော ဂျူတီကုတ်အဖြူနှင့်မျက်နှာ ထားကြည်ကြည်၊ အပြုံးလှလှနှင့်မို့ တာဝန်ကျ ဆရာဝန်မလေးပဲဟု စိတ် ချသွား၏။

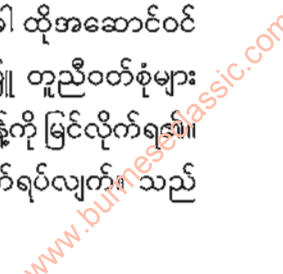
“ဟိုလေ... ဧရာဝတီဆောင်”

“ဪ... အဲဒီဘယ်ဘက်က အဆောင်ပဲလေ၊ ဟိုမှာလေ၊ ဒီကကြည့်ရင် မြင်နေရတဲ့ အဆောင်ပေါ့”

ဧရာဝတီဆောင်ဟု ရေးထားသည့် စာလုံးကြီးတွေမှာ အုတ်နံရံ တွင်ထင်းနေ၏။ နည်းတဲ့စာလုံးကြီးတွေ မဟုတ်။ သားအမိနှစ်ယောက် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေကြ၍ မမြင်။ ထိုအဆောင်မှာ အုတ်တံတိုင်း မြင့်မြင့်ကြီး ကာရံထားသည်။

သေသေချာချာ ထပ်လှေလာလိုက်သောအခါ ထိုအဆောင်ဝင် ပေါက်၏ သံတံခါးမကြီးအနီးတွင် အင်္ကျီဖြူ၊ ပုဆိုးဖြူ တူညီဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ယောက်ျားဆယ့်လေးငါးယောက်ခန့်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

အချို့ကား ထိုင်လျက်၊ အချို့ကား မတ်တတ်ရပ်လျက်။ သည်

ဆေးရုံမှ လူနာတွေပါလား။

ထိုစဉ် ဝတ်စုံဖြူနှင့် လူတစ်ယောက်က ငြိမ်းသာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ အားပါးတရ ပြုံးပြလိုက်လေသည်။ သူ ငါ့ကိုသိလို့လား။ သူ့ကို ရော ငါသိလို့လား။ အို မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သူတို့က စိတ်ရောဂါသည်တွေပဲ ဥစ္စာ။ ရယ်ချင်ရယ်၊ ငိုချင်ငို စိတ်ထင်သလို ပြုကြမှာပေါ့။ အကြည့်ကိုလွဲ၍ မျက်နှာထားကို တင်းထားလိုက်မိသည်။

အဆောင်ထဲသို့ ဝင်ရန် ခြေလှမ်းများကား ပို၍ တွန့်ဆုတ်နေလေပြီ။ တော်ပေသေးသည်။ ချိန်းဆိုထားသည့် ဆရာက အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့၍။

“ဆိုက်ကို စစ်တာကတော့ ခဏပါ။ အလွန်ဆုံး နာရီဝက်ပေါ့။ အစ်မတို့ စောင့်ယူသွားလို့ရပါတယ်။ မူးယစ်ဆေးဝါးစစ်တာကတော့ နှစ်ပတ်လောက် ကြာမယ်ခင်ဗျ။ လာကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ အမေ့ကို ဘယ်လောက်လေးလေးစားစား ရှိတယ်ဆိုတာ” ဟူသော မျက်နှာပေးဖြင့် သားငယ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ဆရာဦးဆောင်ရာသို့ လိုက်ခဲ့၏။

လမ်းတွင် အဝင်ဝကတွေ့ခဲ့သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှင့် ထပ်ဆုံသည်။ သူ့မျက်နှာကား ပြုံးမြဲ။ သူ့လက်ထဲက စာရွက်တွေ မရှိတော့။ သူ့တစ်ချို့တွင်မူ သူက ငြိမ်းသာတို့ကို လုံးဝအရေးမလုပ်တော့ဘဲ ဆရာကိုသာ ဦးတည်ပြောလာသည်။

“ကျွန်တော် အစည်းအဝေးဆင်းခဲ့ပြီဆရာ၊ လက်မှတ်ထိုးစရာ ရှိရင် အခန်းထဲ ပို့လိုက်နော်”

“အေး... အေး၊ အခန်းထဲကစောင့်နေ ဟုတ်လား”

“အိုကေ ဆရာ၊ ကျေးဇူးပဲ”

သူတို့အချင်းချင်းကတော့ ဟုတ်လို့ပင်။ ငြိမ်းသာကတော့ ရင်ထဲတွင် ပြည့်တက်လာသည့် မေးခွန်းကို အားနာရမှန်း မတွေးမိဘဲ မေးချလိုက်မိ၏။

“သူတို့ကို ဒီလိုပဲ လွှတ်ထားတာပဲလားဆရာ”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ အစ်မ”

“ဟို... စိတ်မကောင်းတဲ့ လူတွေကိုလေ”

“စိတ်မမှန်တဲ့လူတွေကို လွှတ်မထားပါဘူး အစ်မရဲ့၊ အဆောင်ထဲမှာပဲ ထားပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ခုနက လူ”

“ဪ... မောင်သောင်းလား၊ သူ့နေကောင်းနေပါပြီ၊ ဒီတစ်ပတ်ထဲမှာပဲ ဆေးရုံက ဆင်းတော့မှာပါ”

“ဟင့်အင်း မကောင်းသေးပါဘူး ဆရာ” ဟု ဆရာနှင့်ဖက်ပြိုင်ငြင်းရမှာလည်း အခက်။

“ခုနကတင် ကျွန်မတို့ကို တာဝတိံသာ နတ်လမ်းညွှန်လိုက်သေးတယ်” ဟု ပြောလျှင်ကော ဆရာက ယုံပါ့မလား။

“မောင်သောင်းက ဘဝင်မြင့်တဲ့ရောဂါဖြစ်နေတာ အစ်မရေ၊ လာတုန်းက တအားကြမ်းတာပဲ၊ တွေ့သမျှလူကို ဟိန်းဟောက်ပြီး ခိုင်းနေတော့တာ၊ ခုတော့ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နဲ့ လူကောင်းဖြစ်နေပါပြီ။ ဟိုနားဒီနားတောင် ခိုင်းလို့ရနေပါပြီ။ ခုနက လက်နှိပ်စက်ရိုက်ပြီးသား စာရွက်တွေ အပိုခိုင်းလိုက်တာလေ၊ ခိုင်းစရာရှိရင် အစည်းအဝေးတက်ချေလို့သာ ပြောခိုင်းလိုက်၊ အကုန်လုပ်ပေးတော့တာ၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့တော့ ပုံမှန်ပြန်

ဖြစ်သွားမှာပါ။ ကဲ (အစ်မတို့ ဒီအခန်းထဲက စောင့်၊ ကျွန်တော် ဆရာကြီး ကိုလည်း ပြောပြပြီးသားပါ။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး။ အလုပ်နည်းနည်း ရှိသေးလို့”

သားတို့အရွယ် ကလေးများထိုင်နေသည့် အခန်းထဲသို့ ပို့ခဲ့၏။ ထိုကလေးများကလည်း သားငယ်လိုပဲ သင်္ဘောသားရူး ရူးနေကြသူများ ပင်ဖြစ်ကြောင်း သူတို့ပြောစကားအရ သိရသည်။ ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာ သောအခါ အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဥပမိရုပ်ကောင်းကောင်းဆရာ ကြီးတစ်ဦး သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်နှင့် ဝင်လာသည်။

ဒါ စိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန်ကြီး နေမှာပဲဟု အကဲခတ်ကြည့်နေ စဉ် ဆရာကြီးက စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ပြီးသူကလည်း ငြိမ်းသာတို့ ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ကာ . . .

“သင်္ဘောသားလျှောက်ဖို့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

“ဒါဆို အထောက်အထားတွေ”

သားငယ်က သူ့ဖိုင်တွဲအတွင်းမှာ စာရွက်အချို့ကို သွက်သွက် လက်လက်ဖြုတ်ပြလိုက်၏။

“ဟုတ်ပြီ ဒါဆို မေးခွန်းလေးတွေ ပြေရမယ်နော်၊ ဆရာမက ခဏလေးအပြင်မှာ စောင့်နေပါလား”

ငြိမ်းသာမှာ ခြေလှမ်းခပ်တွန့်တွန့်နှင့်ပင် အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ရ၏။ အပြင်ခုံတန်းလျားပေါ်တွင် လူသုံးယောက်ရောက်နေပြီ။

အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင်ရှိ လင်မယားနှစ်ယောက်နှင့် သူတို့ သမီးပျိုပေါက်လေး။ ကလေးမလေးက အသက်ဆယ့်လေးနှစ်ခန့်ရှိပြီ။

မျက်လုံးလှလှ၊ မျက်ခုံးကောင်းကောင်း၊ နှုတ်ခမ်းနီနီ ကလေးနှင့်။ ကလေး ၏ မျက်လုံးက အကြည့်မမှန်။ လူကလည်း ဂနာမငြိမ်သောကြောင့် စိတ် ဝေဒနာရှင်မှန်း ချက်ချင်းသိလိုက်ရ၏။

ဖအေနှင့် မအေက သူ့ကို ကြားညှပ်ထားပြီး တိုးတိုး တိုးတိုး ချော့မော့နေကြသည်။

“သမီးက သိပ်လိမ္မာတာပဲနော်၊ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်ဟုတ်လား”

“အပြန်ကျ ဈေးဝင်ပြီး လုံချည်လှလှလေး ဝယ်ပေးမယ်လေ၊ ငြိမ်ငြိမ်နေမှ ဆရာကြီးက ချစ်မှာ သမီးရဲ့”

“ငြိမ်ငြိမ်နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဟိုကောင်မတွေက သိပ်လူပါးဝတာ၊ သူတို့ကိုယ် သူတို့ သိပ်လှတယ်လို့ ထင်ကြတာ၊ သိမယ်၊ ညည်းတို့တော့ လား”

ဘယ်သူမှလည်း မရှိပါဘဲနှင့် သူက လှမ်းကြိမ်းနေလိုက်သေး သည်။ မိဘနှစ်ပါးခမျာ မျက်စိမျက်နှာပျက်လို့၊ ငြိမ်းသာလည်း သားသမီး ချင်းစာနာကာ သနားသွားမိသည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲဟင်”

ဟု စပ်စုတော့မည့်ဆဲဆဲ အခန်းတွင်းမှ သားငယ်ပြန်ထွက်လာ၍ မမေးဖြစ်တော့။

“အောင်ရဲ့လား၊ သားငယ်”

“မသိသေးဘူး အမေရဲ့၊ အပြင်လူနာ ဆေးကုခန်းက ဆရာဝန်မ ကြီးဆီ သွားပြရဦးမှာ အဲဒီက လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်မှာ”

လက်တစ်ဝါးခန့်ရှိ စာရွက်လေးကိုသာ သားက တစ်စုံတစ်ခုကိုင် ရင်း ပြော၏။ အပြင်ဆေးကုခန်းက ဆေးရုံနှင့် ကိုက်နှစ်ရာခန့်ဝေးသည်။

ကြာကြာသင်း

နေပူကြကြကြီးထဲမှာ အဆောင်ထီးထည်းကလေး။ အဆောင်၏ ဧည့်ခန်းတွင် လူတွေအပြည့်။ ငြိမ်းသာလည်း အပြင်မှပင် ရပ်စောင့်ကျန်ရစ်သည်။

“ဘာတဲ့တုန်း အောင်သတဲ့လား”

“အိုကေပဲ အမေ ဟိုကောင် တစ်ကောင်ကိုတော့ မင်းက သိပ် လိမ်တတ်တာပဲ၊ လိမ်ဖြေထားတာတွေ အများကြီးပဲလို့ ဆရာဝန်မကြီးက ပြောတယ်။ လိမ်မှန်းသူတို့ ဘယ်လိုသိသလဲ မသိဘူးနော်”

“သိတာပေါ့သားရယ်၊ သူတို့က ပညာရှင်တွေပဲဟာ၊ ကဲ ဒါပြီး ရောလား၊ သွားစို့၊ ဆယ့်တစ်နာရီလည်း ထိုးတော့မယ်၊ အမေထမင်းဆာ လှပြီ”

“ခဏလေးပါ အမေရ၊ အထဲက ရုံးခန်းထဲမှာ တံဆိပ်နှိပ်ရဦး မယ်။ ပြီးတော့ ဆေးရုံအုပ်ကြီး လက်မှတ်ထိုးပေးရဦးမယ်။ ဒါဆိုပြီးရော”

သားငယ်ကတော့ သူစိတ်ဝင်စားရာ လုပ်ရ၍ အားတက်သရော၊ မတတ်နိုင်တော့ ပြီးပြတ်အောင်တော့ လုပ်ရပေတော့မည်။ သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်နှင့် ဝင်းထဲပြန်ဝင်ခဲ့ကြပြန်သည်။ အင်း၊ ဥစ္စာရင်လို ဥစ္စာရင်ခဲ ပေါ့လေ။

“ဟော... ဆရာမကြီး၊ ဆေးစစ်လာတာလား”

ပင်မ အဆောင်အအုံ ရောက်ခါနီးတွင် လူတစ်ယောက်က လာ နှုတ်ဆက်သည်။ သူက ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် ကချင်ပုဆိုးကို သပ်သပ် ရပ်ရပ်ဖြူဖြူစင်စင် ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ဆံပင်အလယ်ခွဲနှင့် မျက်နှာထားက တည်တည်ကြည်ကြည်။ မျက်မှန်ကတော့ ခပ်ထူထူပင်။

“ဝင်လာကတည်းက ဆရာမကြီးနဲ့ တူပါတယ်လို့ ကြည့်နေတာ။

ယဉ်ယဉ်ကလေး

ဒါ ဆရာမကြီးသားလား”

လေးလေးစားစား ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောပုံထောက်တော့ ကိုယ်နှင့် အကျွမ်းတဝင်ရှိခဲ့သူပေပဲဟု ငြိမ်းသာ ကောက်ချက်ချလိုက်၏။

သို့သော် ဘယ်မြို့၊ ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်မိတ်ဆုံစားပွဲမှာ တွေ့ခဲ့ကြ ဖူးသလဲဟု စဉ်းစားမရ။ ကိုယ်ကလည်း နယ်တွေ၊ မြို့တွေ၊ စက်ရုံတွေ အတော်များများမှာ စာပေဟောပြောပွဲတွေ၊ ဆွေးနွေးပွဲတွေ နှဲ့ခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်လား။

“ဟုတ်တယ်၊ သားကို ဆေးလာစစ်တာပါ။ သူက သင်္ဘောသားရူး ရူးနေတာလေ။ ဒါနဲ့ လိုက်လာရတာ”

“ဪ... ဆရာမကြီးနွယ်၊ လူဆိုတာ တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုး တော့ရူးနေတတ်ကြတဲ့ လူတွေချည်းပါပဲ။ အခု ဆေးစစ်ပြီးပြီလား”

သူက အပြုံးတစ်ဝက်ဖြင့်မေး၏။

“အင်း... ပြီးသလောက်ပါပဲ၊ ရုံးတံဆိပ်နှိပ်၊ ဆေးရုံအုပ်ကြီး လက်မှတ်ထိုးပြီးရင် ပြီးပါပြီ”

“ဟုတ်လား ခင်ဗျ၊ ဒါဆို ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ လာလာ ဆရာမကြီး”

သူက ပျာပျာသလဲ လိုက်ပို့ပေးလေလေ၊ ငြိမ်းသာမှာ သူ့ကို အားနာလေလေ၊ နာမည်လေးကိုတောင်၊ မမှတ်မိတာ အားနာစရာပဲ။ ဘယ်သူများပါလိမ့်။

သားငယ်ကလည်း “သူဘယ်သူလဲ အမေ” ဟု ကပ်မေးသည်။ “အမေစာဖတ်ပရိသတ် တစ်ယောက်ပေါ့သားရယ်” ဟု ခပ်မြိန်မြိန်ဖြေ လိုက်ရသည်မှာ အရသာရှိလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

သူ့ကျေးဇူးကြောင့် ရုံးတံဆိပ်နှိပ်ပေးသည့် အခန်းကိုရော၊ ဆေးရုံ အုပ်ကြီး၊ အခန်းကိုပါ တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်သွားခဲ့၏။ ငြိမ်းသာမှာ တော့ သူဦးဆောင်ခေါ်ရာနောက်မှ လိုက်သွားရင်း သူဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်မှာ ဆုံခဲ့ရတာလဲနှင့် အတွေးတွေရှုပ်နေခဲ့ရသည်။

အားလုံး ကိစ္စဝိစ္စတွေပြီး၍ ပြန်ထွက်လာတော့ အခန်းထောင့်တွင် သူရပ်စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ကဲ အားလုံးပြီးပါပြီ၊ ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်နော်”

“ကျေးဇူးတင်ရုံနဲ့တော့ ဘယ်ပြီးမလဲဗျ”

“ဟင် . . .”

တအံ့တဩ မော့ကြည့်လိုက်၏။ သူက ဣတစ်ဘက်ကို နှိပ်လျက် ငြိမ်းသာကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ရင် လက်ဖက်ရည်ဖိုးလေးတော့ ပေးခဲ့မှပေါ့”

သားအမိနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကွက်၊ ကြည့်ကွက်၊ ဘယ်လိုလဲ တွေ့စကပုံစံနဲ့ တခြားစီပါလား။ လေသံကြီးကလည်း ပြောင်းနေပြီ။

“လိုက်တော့ပို့ရပြီး လက်ဖက်ရည်ဖိုးကျတော့ မပေးချင်ဘူးလား”

ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးလာပြီး သူ့လက်ဝါးဖြန့်တောင်း၏။ ဝါးစုပ်ကလည်း လေကလေး တချွန်ချွန်။

ကျောချမှ ဓားပြမှန်း သိကြလေပြီ။ လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံထုတ်ကာ ကပျာကရာ လှမ်းပေးလိုက်၏။ ဆတ်ခနဲ လှမ်းယူလိုက်ပြီး သူ့က မကျေမနပ် စကားဆို၏။

“ဘာလဲ ဒါပဲလား။ ဒီပိုက်ဆံလောက်နဲ့ ရုံးက သက်သာဆိုင်မှာ

တောင် လက်ဖက်ရည် ဝယ်သောက်လို့ မရဘူးဗျ။ လုံလုံလောက်လောက် ဖြစ်အောင် စေတနာလေးနဲ့ ပေးခဲ့ပါ”

အလို သူကပဲ တစ်မူးသာနေပြန်ပါပကော။ ရင်ထဲတုန်လာကာ လက်က ပိုက်ဆံအိတ်ဆီအလိုလိုရောက်သွား၏။ ငါးရာတန်လား နှစ်ရာတန်လားမသိ။ လက်ထဲပါလာရာ ဆွဲထုတ်ပေးလိုက်ရ၏။

ထိုစဉ် သက်လတ်ပိုင်း လူရွယ်တစ်ဦး ရောက်လာပြီးခေါ်သည်။

“ဟာ . . . ဟာ၊ ဟေ့ ညီလေး၊ မင်းကွာ တောင်းနေပြန်ပြီလား။

ထိုင်နေပါဆိုမှကွာ၊ အတော်ခက်တဲ့ကောင်၊ အိမ်သာတောင် ဖြောင့်ဖြောင့် မတက်ရဘူး၊ လာ လာ၊ ဟိုမှာ ဆရာကြီးခေါ်နေပြီ၊ တောင်းပန်ပါတယ် အစ်မကြီးရယ်၊ သူက နည်းနည်းနေမကောင်းလို့ ဆေးစားနေရတဲ့သူပါ လာ ညီလေး လာ”

သူက ငြိမ်းသာတို့ကို ဆလံအထပ်ထပ်ပေးပြီး လာခေါ်သူနောက်သို့ ကြည်ကြည်သာသာ ပြန်လိုက်သွားတော့မှ ငြိမ်းသာ အသက်ဖြောင့်အောင် ရှူဖြစ်ပါတော့သည်။

သားငယ်က ပြုံးဖြူဖြူနှင့် ငြိမ်းသာကို လှည့်ကြည့်ပြောလိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲ အမေရဲ့၊ အမေ့စာဖတ်ပရိသတ်ဆို၊ အဟတ်ဟတ်”

ပြောရင်းက သူက သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။

ငြိမ်းသာမှာတော့ ပြုံးရမလို၊ မဲ့ရမလို။

* * * *

Her Infinite Pride and Joy

The ward where Mi Nyein Thar lived in was a lively place of common people who were always busy and active.

Almost all the people living in that ward were Myanmar, they had the spirit of Myanmar; helping one another when one was in need and paying respect to the elders. Naturally, some women were very inquisitive and they had keen interest in other people. Since their houses and quarters were very close to one another they could definitely know about their neighbour's innermost affairs. And also there were many spreaders of gossip too.

"Well, did you know that the youngest daughter of the old clerk eloped last night with that medical student from the two-storeyed house. Ah, yes, the boy's parents refused to permit their marriage of-course."

"Hey, that poor Ngwe Maung who delivers water bottles is now in the hospital. Let's collect some money to give him. OK."

That kind of good intention words could also be heard in the ward.

Actually, there were much ill talks than the pleasant ones. But Mi Nyein Thar thanked her neighbours because she could get many interesting informations from them. Mi Nyein Thar never prevented them from visiting her house, but her quiet husband didn't approve that and he went on grumbling and remarked,

"You women are very inquisitive and talkative. What a wonder!"

Anyhow, Mi Nyein Thar was happy to live in the ward. Oh! how amusing it was to see the children playing happily during the night when the Moon

shone brightly. How amazing it was to see the damsels exchanging their clothes to wear when there were ceremonies to attend.

Sometimes indecent words came out from some houses when there was a family quarrel. But to her surprise Mi Nyein Thar found out that the two families got together again after two or three days, helping one another with all their hearts.

© © ©

It wasn't strange that Ma Hla Yin's family shifted to their ward. But the happening was somewhat peculiar.

Everytime when families shifted to their ward, they came by big trucks or by some small cars carrying their household things in accordance with their status. When they had properly set up after three or four days, they invited the neighbours to be well acquainted with them.

It was totally different when Ma Hla Yin shifted to their ward. They arrived not in the day time but in the late dark night. That was what Daw Mi; who lived next to their room in the same quar-

ter, said. Nobody saw their arrival but within an hour, all of them including Mi Nyein Thar knew that the new-comers had already shifted to their ward because of the very loud voice.

"I must say, I must say. If not, you shouldn't drink too much alcohol."

Wow! What a shrew she was. Mi Nyein Thar remarked. Her voice was very loud and full of anger. Mi Nyein Thar was astonished to hear such an extraordinary voice. The voice took her interest. From where did it come from? She wanted to find out.

"You stupid ass, don't you see I've been working and working very hard from day till night and still you spent your money worthlessly drinking alcohol. Though you're my husband I have never seen a penny of yours, you clumsy fellow. Shut up and get away from my son. How dare you touch my son!"

"What? My name is Hla Yin, the one and only Hla Yin, you understand? Hmm...., you think I would stick to you. No, absolutely no. Get divorce soon, I don't care. I have my son, remember that. Get out

now, get out. Oh! Don't cry my son, you've got your mother."

"Well, her name was Ma Hla Yin, I've never heard that name in the ward before," Mi Nyein Thar thought. The woman was so rude and impolite. What would she look like? May be she was from low class; an indecent one. That concluded Mi Nyein Thar's interest.

"What a loud noise she made. I've lost my attention reading the book."

The short-tempered one appeared before Mi Nyein Thar who then was knitting a sweater for him.

"Well hubby, it seemed to be the new-comers, I'll inquire the neighbours tomorrow. The loud voice is very remarkable indeed."

"Hey, I say shut up now. I've told you to get out of my room. Don't touch my son, you alone get out now."

The woman was very sharp. No noise was heard from her husband. May be he was murmuring.

"Shut up soon. Don't talk rubbish. You'd better sleep in peace after you've drunk. But never touch my son. Come my son, come to me, Your father is not normal now. He has no concern for us. You should die now you big drunkard. I've no attachment to you, I've got my dear son to rely upon."

After the long thundering shouts, silence overcame with peace in the ward.

At that time the clock struck eleven.

"Hmm...! Peace at last. Although she is a hen-pecked wife she has a strong love for her son. Isn't it hubby?"

"Oh! No, it's horrible. Actually speaking I don't want to be a hen-pecked husband, you know."

Her husband's comment made Mi Nyein Thar smile.

© © ©

Their ward woke up with the early morning sunshine the next day.

It was a lively morning.

When Mi Nyein Thar woke up, her first thought was of Ma Hla Yin; the shrew woman. It

creeped into her mind urging her to enquire about Ma Hla Yin.

The house of Mi Nyein Thar was at the end of the street. Whenever Mi Nyein Thar went shopping, she had to pass many houses to get to the market. Today also she had to go shopping passing many houses as usual. She tried to find out which one was the house of the shrew but without success.

Uninterestingly, she had to cook in the kitchen, and her interest was only on that woman. When the children had gone to school and their father to his office Mi Nyein Thar immediately left all the domestic work and went out to get the information from the neighbours.

She was informed to her surprise that the strangers were staying next to Daw Mi's quarter which was far away from her house.

"Look! Here come Daw Ni. Hello Ma Mi, I'm just coming to your house to enquire about the newcomers. What happened last night?"

"Well, it's a long story. I hadn't even finished saying my prayers last night. Oh! she is really a

rude one. She fought like a tiger to protect her son."

Daw Mi informed her with a gesture of disgusting remark.

"I think they are of low class without any status. When I peeped through a hole, I saw only a small hand-bag and a dirty mosquito net. The utensils are not many too."

"What sort of people are they Daw Mi?"

"I haven't seen their faces yet. When I got up this morning, their room was already locked. They must have gone to work very early."

That insisted them to meet again in the evening. At about half-past five in the evening, after dinner, Mi Nyein Thar went to Daw Mi's house. The other three inquisitive ones welcomed her heartily. But the room of the new-comers was still under lock and key.

They patiently waited for the shrew one to come. After waiting for about half an hour they noticed a lame woman carrying a child on her waist and a basket on her head came into their street.

Nobody thought she was Ma Hla Yin only when she came up and stood in front of the room which was locked.

She put down the basket and still carrying her son, she unlocked the door. After that she tenderly put down her son on the floor. Mi Nyein Thar noticed that the boy was about six years old who shouldn't be carried on the waist anymore. And thus they all acknowledged how much the poor woman loved her son.

"Have you finished your dinner?"

She greeted them with a smile. Oh! my god, she was really the one who trembled their ward with her voice. They were confirmed by her voice.

"Ah, yes. We've finished. Aren't you coming back from work?"

"Yes, yes. I'm a fish-monger and my husband is working at a bar. Excuse me, I've to prepare dinner now. Well my son, don't go outside, Ok!"

"Yes, mother."

She went into the house unsteadily.

Her little son was very obedient. He sat there

quietly and took a glance at them. That was why his mother loved him so dearly. Mi Nyein Thar acknowledged that.

"Son, there's a packet of rice in the basket, you please check it."

The high pitch tone was heard again. The little boy looked into the nearby basket and answered positively.

"Ok then son, I'll come and take it."

"Never mind mother, it is my pleasure."

The boy replied decently, picked out the packet of rice and began to move.

To their astonishment, they observed that the child was unable to walk for he was a polio.

"Oh! My goodness."

Mi Nyein Thar exclaimed without pretence.

As the child couldn't walk, he made an abnormal movement. He made his motion inch by inch using his hands and hip.

At that moment, Mi Nyein Thar's heart echoed with the loud noise of Ma Hla Yin the previous night.

"Get divorce soon, I really don't care. I've my son, remember that. Get out now, get out. I've got my son to rely upon."

© © ©

Translated by Kyu Kyu Thin

သားမာန်

မိငြိမ်းသာတို့နေသည့် ရပ်ကွက်ကလေးမှာ အလွန်မြန်မာဆန်သော ရပ်ကွက်ကလေးဖြစ်ပေသည်။

မြန်မာဆန်သော ရပ်ကွက်လေးဖြစ်သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် ခေါင်မိုးချင်း ထိစပ်နေအောင် ဆောက်လုပ်ထားရသော ကြောင့်လည်းကောင်း၊ တစ်အိမ်၏အကြောင်းကို တစ်အိမ်က မကြားချင် မမြင်ချင် မသိချင်အဆုံး။ အကယ်၍ မကြားလိုက်၊ မမြင်လိုက်၊ မသိလိုက်ရပါကလည်း ပူစရာမရှိ။ ထိုထိုသော အကြောင်းခြင်းရာ အရပ်ရပ်ကို အိမ်တိုင်ရာရောက်ဖောက်သည် သတင်းပေးမည့်သူများက အရန်သင့်။

“ကြားလိုက်သေးလား၊ စာရေးကြီးရဲ့ သမီးလေးလေ၊ အဝယ်ဆုံး မလေးပေါ့။ နှစ်ထပ်အိမ်က ကောင်လေးပေါ့၊ အဲဒါ ကောင်လေးဘက်က ငြင်းလွတ်လိုက်လို့ ကောင်မလေးခမျာ” ဟု သူများအတွင်းရေး

စပ်စပ်စုစုပြော ဇာတ်သူများ ရှိသလို။

“ရေပို့တဲ့ ငွေမောင်းလေ၊ ဆေးရုံတက်နေရတယ်တဲ့။ ကျွန်မတို့ စုပြီး ကူငွေထည့်ရအောင်လား”

သည်လို စေတနာဝန်ထမ်း သူများအကျိုး ကြီးပမ်းသူများလည်း ရှိပေသည်။

သို့သော် များသောအားဖြင့် ကောင်းသတင်းထက်မကောင်း သတင်းကို ကြားရသည်က ပိုများပေသည်။ လူတွေ ဆိုသည်ကလည်း ကောင်းသတင်းထက် မကောင်းသတင်းကို ချဲ့ထွင်ဖြန့်ဝေခြင်းကို ပိုမို အာတွေ့ကြသည် ထင်ပါ၏။

မိငြိမ်းသာကမူ သည်ရပ်ကွက် သတင်းထောက်တွေကို ကျေးဇူး တင်ရပါသည်။ သူတို့တွေ အိမ်တိုင်ရာရောက် ပြောကြားကြ၍သာ သတင်းစုံကို သိရှိနေရခြင်း မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့် သူတို့ အဝင်အ ထွက်လုပ်ကြခြင်းကို မဟန့်တားမိ။ စကားကြောရှည်သည်ကို မကြိုက် သော သူများအတွင်းရေး စပ်စုတတ်သည်ကို မုန်းသော မိငြိမ်းသာ၏ ခင်ပွန်း ဦးစိတ်တိုကြီးကသာ မျက်နှာကြီး သုန်သုန်မှုန်မှုန်ဖြင့် ညည်းတတ် ပါသည်။

“မင်းတို့ မိန်းမတွေ သဘာဝကိုကကွာ ထွေလီ ကာလီတွေပြော လည်း ပြောနိုင်ကြပါပေရဲ့” တဲ့။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ သည်ရပ်ကွက်ကလေးတွင် နေရသည်ကို မိငြိမ်းသာပျော်ပါသည်။ ကျောင်းပိတ်ညများ၊ လသာညများတွင် ကလေး များ ပျော်ပါးဆူညံစွာ ကစားတတ်ကြပါသည်ကလည်း ရွှင်မြူးစရာ၊ အလှူ အတန်းပွဲနေပွဲထိုင် သွားစရာရှိ၍ အပျိုကလေးများ တစ်ယောက်အဝတ်

အစားတစ်ယောက်ငှားဝတ်ကြသည်ကလည်း ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ။

တခါတရံတစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် အဆင်မပြေလျှင် တစ်ရပ်ကွက် လုံး နားမခံသာအောင် ကလော်တုတ်သည့်အခါ ‘ဖေဟဲ့ . . . ငါဟဲ့’ အသံ သည် တစ်ရပ်ကွက်လုံးညံ့ကာဘဝင်ထိပင် ပျံလေတော့သည်။ သို့တစေ နာရေးကိစ္စပေါ်ပေါက်ခဲ့လျှင် ဘဝင်ပျံအောင် အဆဲခံခဲ့ရသည်ကို ကျန် တစ်အိမ်က မေ့ပစ်ကာ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကူညီတတ်စမြဲသာ။

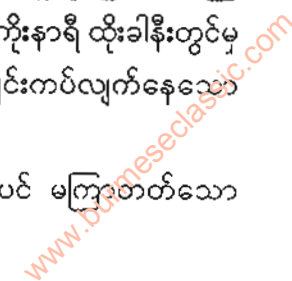
* * * *

သည်လိုရပ်ကွက်အတွင်းသို့ မလှယဉ်တို့ မိသားစုပြောင်းလာ လာခြင်း သိကြသည်မှာ အံ့ဩစရာ မဟုတ်သော်လည်း သိကြရုံကမူ ဆန်းသည်။

အခါတိုင်း မိငြိမ်းသာတို့ ရပ်ကွက်ထဲသို့ အပြင်လူများပြောင်း လာလျှင် သူတို့၏ စီးပွားရေး အခြေအနေအလိုက် ကားကြီးကားငယ်ငှား ကာ ပြောင်းလာကြသူက များသည်။ ပြောင်းလာပြီး လေးငါးရက်ခန့်ကြာ လျှင် ငွေကြေးတတ်နိုင်သူ ဆိုပါက သူ့အိမ် ပတ်ဝန်းကျင်မှ အိမ်များကို ဆွမ်းကျွေးဖိတ်ကြားကာ အတူတကွ တရားနာယူရင်း မိတ်ဆွေဖွဲ့လေ့ရှိ ၏။

မလှယဉ်တို့ မိသားစုကမူ ထိုသို့မဟုတ်။ သူတို့ပြောင်းလာကြ သည်မှာလည်း နေအချိန်မဟုတ်၊ ညကြီးမင်းကြီး ကိုးနာရီ ထိုးခါနီးတွင်မှ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်ဟု သူတို့နှင့် အခန်းချင်းကပ်လျက်နေသော ဒေါ်မိက နောက်မှပြောပြ၍ သိကြရသည်။

မလှယဉ်တို့ပြောင်းလာပြီး တစ်နာရီခန့်ပင် မကြာဝတ်သော

အချိန်တွင်ပင် မလှယဉ်တို့ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း မိငြိမ်းသာတို့ သိကြရလေပြီ။

“ပြောရမှာပဲ၊ ပြောရမှာပဲ၊ မပြောစေချင်ရင် ဒီအရည်တွေ သောက်မလာနဲ့ပေါ့”

ခုနစ်သံချိုတင်၍ ပြောလိုက်သော အသံသည် ထူးခြားစွာ အောင်မြင်လွန်းလှပေသည်။ မိန်းမထဲတွင် အလွန်ရှားပါးသော အသံမို့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်လုံး ပီပီသသကြီး ကြားနေရသည်။ ကြားလေ့ ကြားထ မဟုတ်သော အသံကြောင့်မိငြိမ်းသာတို့ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ဘယ် အိမ်ကများပါလိမ့်။ သိပ်တော့ ဝေးဝေးက ဖြစ်ဟန်မတူ။

“ဒီကဖြင့် လုပ်လိုက် ကိုင်လိုက် ရှာလိုက် ဖွေလိုက်ရတာ၊ လင်သာ ရှိတာ၊ လင့်လုပ်စာ တစ်ပြားစားရသေးလားဟင်၊ နင်ရှာတာ နင်သောက် တာနဲ့ ကုန်တာမဟုတ်လား၊ တိရစ္ဆာန်မျိုးရဲ့။ နင့်ပါးစပ်ပိတ်ထား၊ ငါ့သား ကို လာမထိနဲ့”

“ဘာဟေ့၊ လှယဉ်တဲ့ သိလား၊ တစ်ယဉ်တည်းရှိတယ်၊ နားလည် လား၊ နင့်လိုကောင်မျိုးများ မက်လွန်းလို့ မှတ်မနေနဲ့၊ ကွာတယ်၊ ဆယ်ခါ ကွာတယ်၊ ငါ့သားနဲ့ ငါလုပ်ကိုင်စားမယ်၊ ကွာ ကွာ၊ အခုကွာ၊ ဆင်းသွား၊ မငိုနဲ့သားလေး၊ အမေရှိတယ်”

အလို၊ လှယဉ်ဆိုပါလား။ သည်နာမည်မျိုး တစ်ခါမှ ရပ်ကွက်ထဲ မှာ မကြားဖူးပါဘူး။ အာဂ မိန်းမပါလား၊ စံချိန်တင်လောက်သည့်အသံ နှင့် လိုက်အောင်စိတ်ကြမ်းလူကြမ်းရှိမည့် ထိုမိန်းမပုံစံကို မှန်းကြည့်နေ မိသည်။

“ဘယ်လိုမိန်းမလည်းကွာ၊ အာကျယ်လိုက်တာ၊ စာဖတ်လို့ကို

မရတော့ဘူး”

ဦးစိတ်တိုကြီးက စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကိုင်ရင်း မိငြိမ်းသာ သိုးမွေး ထိုးနေရာသို့ ရောက်လာ၏။

“လူသစ်လား မသိဘူး၊ မနက်ကျမှ မေးကြည့်ရဦးမယ်၊ အသံ ကတော့ ရှာမှ ရှားပဲနော်”

“ဟေ့ စကားရှည်မနေနဲ့လို့ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောပြီးပြီလဲ၊ မနေချင် ရင်ဆင်းသွား၊ ငါ့သားလေး မခေါ်နဲ့၊ နင်တယောက်တည်း ဆင်းသွား။ ငါ့သားနဲ့ပဲ ငါနေမယ်”

မိန်းမက အပြတ်ကောလေပြီ။ ယောက်ျားဖြစ်သူ အသံကိုကား တစွန်းတစမျှ မကြားရ။ တစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစဖြင့် မိန်းမကို တအိအိရိနေ သည်ထင်၏။

“နင်မူးတိုင်း လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ အရည်တွေသောက်လာပြီး အေးအေးသေနေ၊ ငါ့သားတော့ မထိနဲ့နော်၊ ဟင်း လှယဉ်အကြောင်း သိတယ်မဟုတ်လား၊ ဟဲ့ သားလေးလား၊ နင့်အဖေက တိရစ္ဆာန်စိတ်ပေါက် နေတာ၊ လူစိတ်ရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူး၊ နင် အန်ဖတ်ဆို့သေမှ အေးမှာ၊ ငါ့သားပဲ ငါအားကိုးတယ်”

အသံကုန်ဟစ်လိုက်ရသဖြင့် မောပန်းသွားဟန် တူပေသည်။ လေသံတဖြည်းဖြည်းပျော့ကာ အားလျော့သွားလေပြီ။ သူ့ယောက်ျား လည်း အိပ်မောကျသွားပြီ ထင်သည်။ နောက်ထပ် ဘာသံမျှ ဆက်မကြား ရတော့ချေ။

သည်တော့မှပဲ ရပ်ကွက်ကလေးသည် တိတ်ဆိတ်သွားကာ နုရီ မြည်သံ ဆယ့်တစ်ချက် တိတိကို ပီပီသသ ကြားရ ပေတော့သည်။

ကြာကြာသင်း

“အင်း ခုမှဖဲ နားအေးတော့တယ်။ ယောက်ျားကို နိုင်သလောက် သူ့သားသူတော့ တော်တော်အားကိုးတဲ့ မိန်းမပဲနော်”

“ဟာကွာ၊ ဒီလောက်အာကြမ်းပြီး စကားကြောရှည်တဲ့မိန်းမရဲ့ ယောက်ျားတော့ မဖြစ်ချင်ပါဘူးကွာ”

ဦးစိတ်တိုကြီး၏ ညည်းပုံကြောင့် မိငြိမ်းသာ ပြုံးမိတော့သည်။

* * * *

နံနက်ခင်းနေခြည်နုနှင့်အတူ မိငြိမ်းသာတို့၏ ရပ်ကွက်ကလေး နီးထလှုပ်ရှားလာသည်။

အိပ်ရာကအထ ခေါင်းထဲဖြတ်ကနဲ ရောက်လာသည်က မဒေါသကြီး မလှယဉ်အကြောင်း။

မိငြိမ်းသာတို့အိမ်သည် လမ်း၏ တစ်ဘက်ထိပ်ကွေ့ရောက်ခါနီးတွင် ရှိသမို့ ဈေးသွားလျှင် လမ်း၏ ဟိုဘက်ထိပ်အထိ ဖြတ်လျှောက်ရသည်။ မိငြိမ်းသာသည် မလှယဉ် ဘယ်အိမ်ကပါလိမ့်ဟု ဈေးအသွားတွင် လည်း လေ့လာသည်။ ဈေးအပြန်တွင်လည်း အကဲခတ်သည်။ သို့သော် မျက်နှာစိမ်း မဒေါသကြီးတစ်ယောက်၏ အရိပ်အရောင်ကိုမျှ မမြင်ရပါချေ။ ထို့ကြောင့် ကလေးတွေ ကျောင်းအမီ ထမင်းချိုင့်ထည့်ပေးရန် ထမင်းဟင်းသာ ချက်နေရသည်။ စိတ်က မဖြောင့်။ ကလေးတွေလည်း ကျောင်းသွား၊ ဦးစိတ်တိုကြီးလည်း ရုံးသွားသည်နှင့် အဝတ်လျှော်စရာများကိုပင် မလျှော်အားသေးပဲ ရပ်ကွက်သတင်းထောက်ကြီး ဒေါ်စပ်စု အိမ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်စနည်းနာ ထွက်မိတော့၏။ ‘ဒေါ်မိတို့ တဘက်ခန်းကို ပြောင်းလာတာတဲ့’ ဟူသော သတင်းကို ကြားတော့ မိငြိမ်းသာ အံ့ဩရပြန်သည်။ ဒေါ်မိတို့ အိမ်သည် မိငြိမ်းသာတို့အိမ်နှင့် ဆယ်အိမ်ကျော်မျှ

သားမာန်

ကွာဝေးသည်ကိုး။

“ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း လာ မမိ၊ ကျုပ်တောင် တော်တို့အိမ် လာမလို့၊ ညက ဘာဖြစ်ကြတာတဲ့”

“မပြောပါနဲ့တော့ မစပ်စုရယ်၊ ကျွန်မဖြင့် ပုတီးပတ်တောင် ပြည့်အောင် မစိပ်လိုက်ရပါဘူးရှင်၊ တကတည်း သောင်းကျန်းလိုက်ပုံများ၊ မိန်းမကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်မှ အားမနာ တိုင်းကျော်ပြည်ကျော် ဟစ်လိုက်ပုံများ”

ဒေါ်မိက ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် မွဲကာရွဲကာပြောမှ မလှယဉ်တို့ လင်မယား၏ အသွင်မှာ ပို၍ ထင်ရှားလာလေသည်။

“အောက်တန်းစားတွေနဲ့ တူပါရဲ့ရှင်၊ သူတို့ဘက်ခန်း ကျွန်မထရံပေါက်ဖြူကြည့်တော့ ဘာပစ္စည်းမှလဲ များများစားစား မတွေ့ပါဘူး၊ သံသေတ္တာလေးတစ်လုံးနဲ့ ခြင်ထောင်စုတ်ကလေးတစ်လုံး မြင်ပါတယ်၊ အိုးခွက်ပန်းကန်လဲ အနည်းအကျဉ်းပါတာပါ၊ လက်လုပ်လက်စားတွေ နေမှာပါရှင်”

“ရုပ်ပုံတွေကကော ဘယ်လိုပုံစံတွေလဲဟင်”

မိငြိမ်းသာပါ ဒေါ်စပ်စုဂိုဏ်းထဲ ဝင်သွားလေပြီ။

“ရုပ်ပုံတွေတော့ မမြင်ရသေးဘူးတော့၊ မနက်က ကျွန်မ နီးတော့ သူတို့အခန်း သော့ခတ်ထားပြီးပြီ၊ အစောကြီး အလုပ်သွားကြတယ်နဲ့ တူပါတယ်”

သည်စကားကြောင့် မိငြိမ်းသာတို့ ညနေစောင်းအချိန်ကို စိတ်ဇောကြီးစွာ မျှော်ရပြန်ပါသည်။ ညနေစောင်း ငါးနာရီခွဲခန့် မိသားစု ထမင်းစားသောက်အပြီး စာအုပ်ငှားရန် အကြောင်းပြု၍ ထွက်ခဲ့ရသည်။

ဒေါ်မိတို့ကလည်း ဖျိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုသည်။ ဒေါ်မိတို့တဟု ဆိုရခြင်းမှာ အခြားသော သတင်းစုံစမ်းသူ သုံးဦးပါ ရောက်နှင့်နေသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်မိ တစ်ဘက်ခန်း တံခါးပေါက်မှ သော့ခလောက်လေးကမူ မိငြိမ်းသာတို့ကို လှောင်နေသလိုလို။

မိငြိမ်းသာတို့ စကားစမြည်ပြောဆိုရင်း စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် စောင့်စားနေမိကြသည်။ နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ခြေတစ်ဘက်လိမ် တိမ်လိမ် တိမ်ဖြင့် မည်းမည်းကပ်ကပ် ပုပုညှက်ညှက်မိန်းမတစ်ယောက်လမ်းထဲ ဝင်လာသည်။ သူသည် တောင်းတစ်လုံးကို ရွက်ကာ ကလေးတစ်ယောက်ကို ခါးတစ်ခွင်ချီကာ ပင်ပန်းကြီးစွာ ရောက်လာသည်။ သူ့ကို မလှယဉ်ဟု မည်သူမျှ မထင်ကြ။ သူသည် တစ်ဘက်ခန်းတံခါးပေါက်တွင် ရပ်လာတော့မှ မိငြိမ်းသာတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြတော့သည်။ သူသည် သူ့သားကလေးကို အတော်ကြီးပင် ချစ်ဟန်တူသည်။ တကယ်တော့ ထိုကလေးသည် ခါးတစ်ခွင် ချီပိုးနေရမည့် အရွယ်မဟုတ်တော့။ အသက် ခြောက်နှစ်ခန့်လောက်ပင်ရှိနေပြီထင်၏။ သူသည် သူ့သားကလေးကို အောက်သို့ယုယစွာချကာ တံခါးသော့ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီး သူ့ကို ကြည့်နေကြသူများကို နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ဟဲ ဟဲ စားပြီးကြပြီလား”

အသံကိုကြားလိုက်တော့ သေချာသွား၏။

“ဟင်၊ အင်း၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ပြီးပါပြီ၊ အလုပ်က ပြန်လာတာလား” သူက တံခါးကို တွန်းဖွင့်ရင်းဖြေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ကျွန်မက ငါးရောင်းပါတယ်၊ ကျွန်မယောက်ျားကတော့ ခေါက်ဆွဲဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်ပါတယ်၊ ကျွန်မထမင်းချက်လိုက်

ဦးမယ်၊ ဟဲ့ သားလေး၊ အိမ်အောက်မဆင်းနဲ့နော်သား” ပြောပြောဆိုဆို ခြေကလေး လိမ်တိမ်လိမ်တိမ်ဖြင့် ဝင်သွားတော့၏။

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ”

ကလေးက လိမ္မာပုံရသည်။ သူ့အမေ ချထားရစ်ခဲ့သည့် နေရာမှာပင် ထိုင်ကာ မိငြိမ်းသာတို့ ဘက်ခန်းသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့အမေက ချစ်ရှာ အားကိုးရှာတာပဲဟု မိငြိမ်းတွေးနေဆဲ . . .

“သားရေ၊ တောင်းထဲမှာ ဆန်ထုပ်ကလေး ပါခဲ့ရဲ့လား၊ ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး”

ခုနစ်သံချီသည် အိမ်ရှေ့သို့ လျှံထွက်လာသည်။ သားလေးက သူ့လက်တကမ်းမှာပင်ရှိသည့် တောင်းထဲသို့ ဓမ္မနောက်ကြည့်လိုက်ပြီး “ရှိတယ် အမေ” ဟု ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“အေးအေး ရှိရင် ပြီးရော၊ အမေလာယူမယ် သား”

“သား ယူခဲ့ပါမယ် အမေ”

ကလေးက ရည်မှန်စွာ ပြောပြီး ဆန်ထုပ်ကလေးကို မထုတ်ယူလိုက်၏။

“ဟင်”

မိငြိမ်းသာတို့အားလုံး ဟန်မျှပင် မဆောင်နိုင်ပဲ ပါးစပ်အဟောင်း သားနှင့် ကလေးငယ်၏ လှုပ်ရှားမှုကို ကြင်နာစွာ ငေးမောကြည့်နေမိတော့သည်။

ဆန်ထုပ်ကလေးကိုယူ၍ သူ့အမေဆီသို့ သွားပို့သော ကလေး

ကြာကြာသင်း

ငယ်သည် သန်သန်မှာမာ မဟုတ်ရှာပါကလား။ သူသည် ခြေထောက်
ကလေးများဖြင့် လမ်းမခံလျှောက်နိုင်ရှာ။ ဖင်ကလေးကို တရွတ်တိုက်၍
သာ နောက်ဘေးဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ ထွက်သွားရှာလေသည်။

မိငြိမ်းသာ၏ နားထဲတွင်ကား

“နင့်လိုကောင်မျိုး ဆယ်ခါကွာတယ် သိလား၊ ငါ့သားနဲ့ ငါ လုပ်
ကိုင်စားမယ်၊ ငါ့သားပဲ ငါအားကိုးတယ်၊ ကွာ အခုကွာ” ဟု သားမာန်
တက်ကာ ကြိမ်းဝါးခဲ့သည့် မလှယဉ်၏ စကားများကိုသာ ကြားယောင်
နေမိပါတော့သည်။

* * * *

ကြာကြာသင်း

To The Second Place

It was Thar Gyi's twentieth birthday.

Nyein Thar was paying attention to Thar Gyi's room. But it was so silent. She softly walked to the door which was half opened and glanced round the room.

Thar Gyi was at his table.

A red pen was in his hand.

He was looking at the pen carefully.

Thar Gyi's face could not be seen because she was looking at him from behind his back.

But Thar Gyi seemed to be thinking about something. It was sure that his attention was on

the red pen. He hadn't got this kind of pen before. Nyein Thar gave him two pens and both of them were black.

"Thar Nge, where is your father going?"

She asked her younger son raising her voice.

"He is going for a walk, Mother. You've asked me for three times."

Her younger son replied impatiently. She knew that she had asked him for three times. However, she wanted her elder son to hear this question. She asked her younger son repeatedly because she wanted to let her elder son know that his father had gone out.

"You are funny, mother. You are too forgetful like an old woman. I have just told you that father hasn't come back."

The younger son was teasing her. But she couldn't smile.

She heard the sound of the drawer opening in Thar Gyi's room. He must have kept the pen. "Whose present is it? Is Thar Gyi going to come to her? She thought herself."

However, Thar Gyi didn't come to her.

© © ©

"I can't breathe, mother."

As soon as Thar Gyi said this, Nyein Thar couldn't breathe, too. She couldn't stand up, carrying her son on her shoulder. Thar Gyi was breathing heavily.

"Saya -ma-lay is going to come and inject you, son. It won't be painful. It will be like being bitten by an ant. Then, you will be better. Don't worry about it, son." She was carefully explaining it to her son who was only three years old.

"I know, May May. I have been injected. Is it Amino? I will be better if I am injected this drug. You should go out if you don't dare to see it, May May." Her son told her as he was a grown-up son.

She smiled and said, "Never mind, I will stay with you."

"Don't worry, mother. I will not struggle," Thar Gyi said clearly. She felt sympathy for her son. Her son was very clever and brave although he was very young. He didn't struggle when he was given

injection. The nurse also felt sympathy for him because he said to his mother, breathing heavily, "Turn the other side, mother, don't look."

Thar Gyi was very firm.

When Thar Gyi was three and a half years old, she planned to send him to the nursery home.

"My son, I'll wait for you outside. Don't cry. Write everything which the teacher teaches you. Don't be afraid of the teacher."

Thar Gyi didn't cry loudly like the other children. He sat on his chair silently and took out his slate.

He criticized the other children who cried at school and said to Nyein Thar, "They are too naughty. They will not be educated."

On the fourth day after sending him to the nursery home he said to Nyein Thar, "Don't come along with me, mother. You can write novels at home because you aren't allowed to go into my classroom. I will not cry like other boys."

Although Thar Gyi said firmly Nyein Thar was worried about him. While Thar Gyi was at his school

Nyein Thar was feeling bored at home. Thus, she went to his nursery home and peeped at her son. But her son didn't know anything. He enjoyed, reciting poems and playing with his friends. As for Nyein Thar, she couldn't write anything although she did not have to do anything for her son. She told her husband that she was very bored when her son had gone to school.

© © ©

Thar Gyi was looking at Nyein Thar with wide eyes. Thar Nge was hiding in the bed-room quietly.

"Why do you ride the bicycle? It will be trouble if you are knocked down by car. I have told you not to learn riding bicycle."

Nyein Thar beat Thar Gyi, shouting angrily. Thar Gyi was standing in front of Nyein Thar, folding his arms and gritting his teeth. Tears were in his eyes.

Thar Gyi struggled when the stick fell right on him. Nyein Thar was very sad when she saw weals on her son's legs.

"I will listen to you, mother. Please don't beat

me. I am painful." Thar Gyi appealed to her. Nyein Thar pulled her son into her bosom, crying and said, "My son, are you painful? I beat you because I am worried. Don't do what I have prohibited."

"Don't cry, mother." he said, sobbing and wiping her tears.

At that time Thar Gyi was ten years old.

© © ©

"It is my mistake, mother,"

"Oh! Tell me what you have happened."

"I got the third position in the second test."

"How bad you are!"

"Yes, mother. Kay Thi Khine is the first. My total marks are four marks less than hers."

"Oh! You are shameful. A girl is cleverer than you."

"I will try hard in the final examination. Don't buy me a bicycle if I am not cleverer than them."

"Do you remember what I have told you? It is the method of reward and punishment, isn't it?" He nodded sadly.

"What should I do, my son?"

"You should not give me money to go to the cinema. I will not watch any film this month. It will be punishment for me."

Thar Gyi who likes to watch films punished himself. He didn't take the money which she gave him monthly. He didn't watch any film and studied hard to get more marks than the girls.

At that time, Thar Gyi was in the Seventh Standard.

© © ©

Thar Gyi seemed to be looking for the weak points of his rival, bouncing the ping pong softly. His appearance was like a real sportsman.

"How is my trick of playing, mother?"

"You must play slowly and steadily. Don't play hurriedly. It will be good if your father comes back today."

"Oh! I will play carefully, mother."

Thar Gyi said to her enthusiastically.

Nyein Thar was satisfied with her son's playing.

"I'm sure to get the second prize, mother."

"Yes, son. It depends on your practice."

Thar Gyi was happy, hanging his medal on Nyein Thar's neck.

"Your father will give you a prize when he comes back."

"You must give me a prize too, mother."

"Yes, I will give you what you want, my son."

"Jeans trousers."

He became a teenager.....

© © ©

Nyein Thar never forgets Thar Gyi's sixteenth birthday.

Nyein Thar got up at five o'clock, offered flowers and water to Buddha and then went to the market to buy materials for cooking coconut noodles which Thar Gyi likes very much. When she was cutting the chicken into cubes, Thar Gyi came to her. He softly told her to come along with him for a while. Nyein Thar followed him and Thar Gyi gave her a seat when she was in his room.

"Please sit down here, mother. I want to pay obeisance to you."

"Oh! It is too strange."

Nyein Thar was gazing at her son, with great pleasure.

"You gave a birth to me sixteen years ago, mother. So I am going to pay obeisance to you."

"Please do when your father comes back. He is going for a walk."

"No, I want to pay obeisance to you only."

"Oh! What have you said, my son? Your father is a benefactor, too."

Thar Gyi explained about his view when Nyein Thar told him shortly.

"I understand my father's gratitude. I love my father. But I want to pay obeisance to my mother very much. Please don't tell Phay Phay about it."

Nyein Thar gazed at her son who was bowing to her for three times. She was so excited and forgot to wish him.

Then, she said, "May you be healthy, educated and may you fulfill everything you want."

Thar Gyi was very pleased and smiled sweetly. His face became bright.

JR J

Kyu Kyu Thin

His father didn't know anything. Nyein Thar was very pleased because her son loved her more than his father.

© © ©

Seventeenth Birthday....

Eighteenth Birthday....

Nineteenth Birthday....

Nyein Thar was paid obeisance by Thar Gyi on these birthdays. But his father didn't know anything. Nyein Thar was in great pleasure. She loved her son who respected her more than his father. She was proud to be the mother of this son.

© © ©

Nyein Thar had decided to advise her son for his marriage on his twentieth birthday. She expected her son's birthday willingly. She wanted her son to know what he should do and what he should avoid for his marriage. It is her duty to guide her son what kind of girl should be loved. Moreover, she wanted to tell him openly that he had a chance to choose his lover.

© © ©

To The Second Place

JPP

It was the twentieth birthday of Thar Gyi.

She got up at five o'clock and said her prayer. Her niece said to Nyein Thar, "Ko Ko told me that he was going to the pagoda."

"Ah! It is strange. He has been mature. He has already got an idea to go to the pagoda."

Thar Gyi came back when she was preparing coconut-milk. He didn't come to Nyein Thar but went straight into his room. Nyein Thar couldn't concentrate to cook coconut noodles.

She thought that he might have been waiting for the time that his father was not at home. So she asked her younger son for three times where his father has gone. She indirectly tried to let him know that his father was going outside.

© © ©

She listened to the movement of her son anxiously. Until his father had come back, Thar Gyi didn't come to Nyein Thar. He came out from his room when Thar Nge called him to have cocnut noodles together.

He happily spoke and ate much. Then, he

touched his brother's head softly and said to him, "Don't tune in the cassette loudly. I am going to sleep."

Nyein Thar didn't understand his manner. Later, she went to his room and peeped at him. Her son was sleeping soundly.

She did something which she never does. She opened Thar Gyi's drawer slowly.

A red pen.

Then....

A blue paper.

A sentence on this paper.

"Ni's present for Ko Ko's birthday."

Thar Gyi did not invite Nyein Thar to pay obeisance to her until it was time to go to bed.

Nyein Thar couldn't sleep that night, rolling left and right in bed recalling the night at the maternity ward in the Central Women Hospital, struggling to give birth to her son, Thar Gyi, twenty years ago.

Translated by MMT

ဒုတိယနေရာသို့

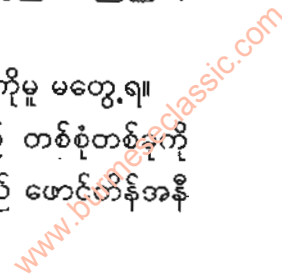
သည်ကနေသားကြီး၏ အနှစ်နှစ်ဆယ်မြောက်မွေးနေ့။
သားကြီးအခန်းမှ အသံဗလံကို နားစွင့်လိုက်မိ၏။ တိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်၍ နေလိုက်သည်မှာ မည်သူမျှမရှိတော့သလို။ တစ်ခြမ်းပွင့်နေ
သည့် အခန်းတံခါးဝသို့ ခပ်ဖွဖွကလေးလျှောက်သွားပြီး အတွင်းမှ အရိပ်
အခြည်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်မိ၏။

သားကြီးက သူ့စားပွဲမှာ။

သားကြီးလက်ထဲမှာ ဖောင်တိန်အနီရောင်ကလေး တစ်ချောင်း။
ဖောင်တိန်ကို သားကြီးက ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် လှည့်ပတ်ကြည့်နေ

သည်။

နောက်ဘက်မှ မြင်ကွင်းမို့ သားကြီးမျက်နှာကိုမူ မတွေ့ရ။
သို့ပေမယ့် ကြည့်ရသည်မှာ သားကြီးသည် တစ်စုံတစ်ခုကို
အလေးအနက် စဉ်းစားနေသည့်ပုံ။ သူ၏ အာရုံသည် ဖောင်တိန်အနီ

ကလေးပေါ်ဝယ် လုံးဝခံရောက်ရှိနေကြောင်း သိသာလှ၏။ သည်ဖောင်တိန် မျိုး သားကြီးတွင် ယခင်ကမရှိ။ သားကြီးကို ငြိမ်းသာ ဝယ်ပေးထားသည့် ဖောင်တိန်က နှစ်ချောင်စလုံးအနက်။

“ဟဲ့ သားငယ်... မင်းဖေဖေ ဘယ်ထွက်သွားလဲ”

တမင်ပင် အသံကိုမြှင့်၍ မေးလိုက်၏။

“လမ်းလျှောက်ထွက်သွားပါတယ်ဆို အမေကလဲ၊ မေးတာ သုံးခါ ရှိနေပြီ”

သားငယ်က စိတ်တိုသံဖြင့်ဖြေ၏။ ငြိမ်းသာလည်း သုံးခါရှိမှန်း သိပြီးသားပါ။ သို့သော် သားကြီးကြားအောင်၊ တနည်းအားဖြင့်ဆိုရသော် သူ့ဖေဖေ အပြင်ထွက်သွားကြောင်း သားကြီးသိသွားအောင် တမင်သက် သက် ထပ်ကာထပ်ကာ မေးနေသည့်ဟာပဲ။

“အမေက တကယ်ရယ်ရတယ်၊ အဘွားကြီးကျနေတာပဲ၊ မေ့ တတ်လိုက်တာလွန်လို့၊ အဖေ ပြန်မရောက်သေးပါဘူးလို့ ခုနလေးကတင် တစ်ခါထပ်ပြောသေးတဲ့ဟာ”

လူပျိုပေါက်သားငယ်က မအေကို စနေသည်။

ငြိမ်းသာမပြုံးဖြစ်။ သားကြီးအခန်းထဲမှ အံ့ဆွဲဖွင့်သံဆိုသို့ အာရုံ ရောက်သွား၏။

ဖောင်တိန်ကလေး သိမ်းလိုက်ပြီထင်တယ်။ ဘယ်သူ့ လက် ဆောင်ပါလိမ့်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သားကြီး သူ့အခန်းထဲမှာထွက်လာ ၍ ငြိမ်းသာဆီ ရောက်လာတော့မည်လားဟု စိတ်စောနေမိ၏။

သို့သော် သားကြီးက သူ့အခန်းထဲမှထွက်မလာ။

* * * *

“အသက်ရှူလို့ မရဘူးမေမေ”

သားကြီးက သည်လိုပြောကာရှိသေး။ ငြိမ်းသာရင်ထဲ မွန်းကျပ် သွားသည်။ သားကိုထမ်းထားလျက်က ဖူးညွတ်ခွေလာသည်။ သားကြီး၏ အသက်ရှူသံသည် ချဲ့သံတစ်ခွီးခွားကြားတွင် အားပျော့စွာပေါ်ထွက်နေ သည်။

“ဆရာမလေး ခုပဲလာဆေးထိုးပေးလိမ့်မယ်နော်သား၊ ဘာမှ မနာ ဘူးနော်၊ ပုရွက်ဆိတ် ကိုက်သလောက်ကလေးပဲ၊ သား ချက်ချင်းသက် သာသွားမှာ၊ မရုန်းရဘူးနော်၊ သားက လိမ္မာတယ်နော်”

သုံးနှစ်အရွယ် ကလေးလေးကို နားဝင်အောင် ချော့ရသည်။

“သားသိပါတယ်မေမေ၊ ကရင်တစ်ခါကလဲ ထိုးဖူးသားပဲ၊ အမိင် နို့မဟုတ်လား၊ သားဒီဆေးထိုးမှ သက်သာမယ့်ဟာ ထိုးရမှာပေါ့၊ မေမေ မကြည့်ရဲရင် အပြင်ထွက်နေလေ”

မခိုပြုံးပြုံးလိုက်မိ၏။ သူကပဲ တစ်ပြန်စီး မအေကို နှစ်သိမ့်နေ ရှာသေး၏။ သူ နှစ်နှစ်ကျော်တုန်းက လှေကားမှ လိမ့်ကျ၍ နဖူးတွင် သုံးချက်ချုပ်ခဲ့ရစဉ်က ငြိမ်းသာမျက်လုံးတွေ ပြာ၍သတိလစ်လဲကျလု မတတ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကို ရည်ညွှန်းလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သားက အလွန်အ မှတ်သညာကောင်းသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးသွားရယ်၊ မေမေ သားနားမှာပဲ နေမှာပါ”

“ရပါတယ် မေမေရဲ့၊ သားမရုန်းပါဘူး”

သားက ပြတ်သားစွာပင်ပြောခဲ့၏။ အရွယ်နှင့်မလိုက် စကား တတ်သောသားကြီးကို ကရုဏာဝေဖြာလှစွာ မချည့်လှစွာဖြင့် ရင်ဝယ်ပွေ ထားရာမှ ခုတင်ပေါ်သို့ ချပေးလိုက်ရ၏။ သားကြီးသည် သူ့စကားအတိုင်း

ကြာကြာသင်း

အကြောဆေးသွင်းသည်ကို မျက်နှာတစ်ချက်မရွံ့ဘဲ အလိုက်သင့်ခံခဲ့ရှာ၏။ ဆရာမလေးတွေက ကလေးကို သနားမဆုံးကြ။ သားကပင် မအေးကို “မေမေ ဟိုဘက်လှည့်နေလေ” ဟု မောနေသည့်ကြားမှ ပြောခဲ့သေး၏။ သားက ဤသို့ပြတ်သားသည်။

* * * *

သားကြီး အသက်သုံးနှစ်ခွဲတွင် မူကြို နေ့ကလေးထိန်းကျောင်း ပို့ရန် စီစဉ်ခဲ့၏။

“သားရေ မေမေကလေး အခန်းအပြင်က စောင့်နေမှာနော်၊ မငိုရဘူးနော်၊ စာတွေသင်မှ သားစာတတ်မှာသိလား၊ ဆရာမ ရေးခိုင်းတာ ရေးနော်၊ ကျွန်တော်က အေ၊ ဘီ၊ စီ၊ ဒီ တတ်ပြီးသားလို့လဲပြော၊ မကြောက်နဲ့နော်၊ အီးပါချင်ရင်လဲပြောရတယ်နော်၊ မရှက်ရဘူးသိလား”

သိလားပေါင်းများစွာ၊ နော်ပေါင်းများစွာထပ်ကာ သားကိုနား သွင်းတော့သားက ငြိမ်နားထောင်နေခဲ့၏။ မူကြိုပို့တော့ သူများကလေး တွေလို အော်ဟစ်မငို၊ တကျည်ကျည်မလုပ်။ သူ့အတွက်ပေးထားသည့် ခုံကလေးမှာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်သွားထိုင်ပြီး ကျောင်သင်ပုန်းကလေးကို ထုတ်နေရှာသည်။

ကလေး အတော်များများက အမေတကာ အော်ဟစ်ငိုလို့ရှုန်း ကန်ထွက်ပြေးကြသည်ကိုပင် သူ့က အိမ်ရောက်တော့ “သိပ်ဆိုးတဲ့ကောင် လေးတွေနော် မေမေ၊ သူတို့ စာတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု လူကြီးကလေး လို မှတ်ချက်ချခဲ့သေး၏။ နှစ်ရက်သုံးရက်ခန့်လိုက်ပြီး လေးရက်မြောက် နေ့တွင် သားကြီးက ငြိမ်းသာကို ပြောသည်။

“မေမေ သားကို လိုက်မစောင့်နဲ့တော့၊ အိမ်ပြန်ပြီး ဝတ္ထုရေးနေ

ဒုတိယနေရာသို့

ပေါ့နော်၊ သားကိုလိုက်စောင့်လည်း မေမေ အထဲဝင်ရတာမှမဟုတ်တာ၊ သားက သူများကောင်လေးတွေကို မငိုပါဘူး၊ မေမေ တွေ့သားပဲ”

သားကြီးက ပြတ်သားစွာပြောခဲ့သော်လည်း မပြတ်သားနိုင်သူက ငြိမ်းသာ။ သားကြီး မူကြိုတက်နေစဉ် တစ်နေ့လုံးရင်ထဲတွင်ဟာကာ ပျင်း ခြောက်ခြောက်ကြီး ဖြစ်နေခဲ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် သား၏ကျောင်းသို့ သတိရ တိုင်းသွားကာ ချောင်းချောင်းကြည့်ခဲ့ရ၏။ သားကတော့ မအော့အဖြစ်ကို မသိရှာ။ သင်သမျှကဗျာကလေးတွေ လိုက်ရွတ်ကာ၊ စာတွေရေးကာ၊ အဖော်အပေါင်းတွေနှင့်ကစားကာ ပျော်ရွှင်နေသည်။ ငြိမ်းသာမှာ တစ်နေ့ ခင်းလုံး ကလေးဝေယျာဝစ္စကင်းလွတ်ကာ အားလပ်နေသော်လည်း စာ ကောင်းကောင်းမရေးနိုင်ခဲ့။

“သားကျောင်းသွားနေချိန်မှာ သိပ်ပျင်းတာပဲ ကိုရယ်” ဟု မကြာ မကြာခရီးထွက်တတ်သည့် ခင်ပွန်းသည်ကို ဖွင့်ဟခဲ့ဖူးသေးသည်။

* * * *

သားကြီးက မအော့မျက်နှာကို မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများနှင့် ကြည့်နေ ၏။ သားငယ် ကိုလူလည်က အိပ်ခန်းထဲတွင် ငြိမ်ကုပ်နေ၏။

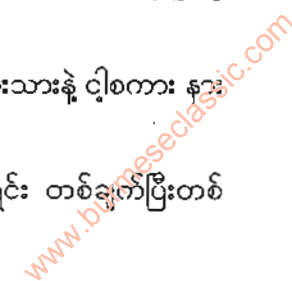
“နောက်ကို စီးဦးမလား၊ ပြောစမ်း”

“ဆိုက်ကားတွေ၊ ကားတွေတိုက်မိရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲဟင်”

“လူကဖြင့် နာလန်ထစရှိသေးတာ၊ စက်ဘီးစီး မသင်ရဘူးလို့ ဘယ်နှစ်ခါပြောထားသလဲ”

“သေသေချာချာနားလည်အောင် ပြောထားသားနဲ့ ငါ့စကား နား မထောင်ဘူးဟုတ်လား”

စိတ်တိုတိုဖြင့် အော်ငေါက်ကြိမ်းမောင်းရင်း တစ်ချက်ပြီးတစ်

ကြာကြာသင်း

ချက် ရိုက်ပစ်လိုက်မိ၏။ သားကြီးသည် ငြိမ်းသာရှေ့တွင် လက်နှစ်ဘက် စုံပိုက်ရပ်ရင်း အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ ပေခံနေ၏။ သူ့မျက်လုံးရွဲကြီး များတွင် မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝဲလို့။

ငြိမ်းသာလည်း ဒေါသကို တော်တော်နှင့်မှထိန်းနိုင်ဘဲ မှတ်မလား၊ နောက် စီးဦးမလား၊ ခိုးလုပ်ဦးမလားနှင့် မေးရင်းရိုက်ရင်း...

သားကြီးသည် တုတ်ချက်ကျတိုင်း ကိုယ်ကလေး တွန့်တွန့်သွားရှာ၏။ ခြေသလုံးကလေးနှစ်ဘက်မှာ တုတ်ရာတွေ အတိုင်းသား။ သူ့အသားဖြူဖြူကလေးပေါ်တွင် အနီရဲရဲ အရှိုးရာများ ထင်ကျန်ရစ်သည်ကို ဂရုပြုမိတော့ ငြိမ်းသာမှာ စိတ်မကောင်း။

“သားနောက်ကို မေမေစကား နားထောင်ပါ့မယ် မေမေ၊ သားကို မရိုက်ပါနဲ့တော့၊ သားနာလှပါပြီ” ဟုကြီးက ရှိုက်ငင်သံဖြင့်ပြောရှာတော့ ငြိမ်းသာစိတ်တွေ ပြိုကျသွားတော့၏။ ပြိုကျသွားသောစိတ်ကိုလည်း ငြိမ်းသာ လုံးဝမထိန်းနိုင်ပြန်။

“သားရယ်၊ သိပ်နာသွားသလား၊ မင်းတစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ မေမေ သိပ်စိုးရိမ်သွားလို့ပါသားရယ်၊ နောက်ကို မေမေ မလုပ်နဲ့ဆိုတာကို မလုပ်နဲ့နော်”

သားကြီးကို ရင်ခွင်တွင်းဆွဲသွင်းကာ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်စီးကျရင်း တတွတ်တွတ်ပြောမိပြန်သည်။

“မေမေ မငိုပါနဲ့”

မအော့ မျက်ရည်ကိုသုတ်ပေးရင်း သူ့ကရှိုက်နေသည်။ ထိုစဉ်က သားကြီး အသက်ဆယ်နှစ်။

* * * *

ဒုတိယနေရာသို့

“ဒီတစ်ခါတော့ သားအပြစ်ပဲ မေမေ”

“အမယ် ဆိုပါဦး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒုတိယအစမ်းမှာ တတိယပဲရတယ် မေမေ”

“ဟင် သားကလဲ”

ညည်းလိုက်သော မအော့မျက်နှာကို သူ ကွက်ကနဲကြည့်ကာ မျက်နှာကလေး ငယ်သွား၏။

“အဲဒါနဲ့”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ သားလေးမှတ်တည်းနဲ့ တတိယဖြစ်သွားတာ၊ ပထမက ကေသီခိုင်လေ”

“ဟင်း ရှက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ မိန်းကလေးတွေက ပိုတော်သွားပြီ”

သူပို၍ မျက်နှာကလေး ညှိုးသွားရှာ၏။

“စာမေးပွဲကြီးကျ သူတို့ထက်သာအောင် ကြိုးစားပါ့မယ် မေမေ၊ သူတို့ထက်မတော်ရင် သားကို စက်ဘီးဝယ်မပေးနဲ့”

“ဒါဖြင့် အခုကျတော့ကော၊ သားကိုပြောထားတာ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား၊ ဆုပေးဒဏ်ပေးစနစ်လေ”

သူ့မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြရှာ၏။

“ဒီတော့ မေမေ ဘာလုပ်ရမလဲ”

“သား ဒီလ ရုပ်ရှင်ဖိုး မယူဘူးမေမေ၊ သား ဒီလ ရုပ်ရှင်မကြည့်ဘူး၊ အဲဒီဒဏ် ပေးပေါ့မေမေ”

ရုပ်ရှင် အလွန်ကြိုက်သူသားက သူ့အပြစ်ဒဏ်ကို သူ့ဘာသာသူ့ချမှတ်ခဲ့၏။ သူ့စကားအတိုင်း လစဉ်ယူနေကျ ရုပ်ရှင်ဖိုးတစ်ဆယ်ကို

ကြာကြာသင်း

သူမတောင်း၊ ရုပ်ရှင်ရုပ်ရှင်မကြည့်။ သူ့ အမှတ်နည်းခဲ့သည့် ဘာသာရပ်ကို အားကြီးမာန်တက် ကျက်ကာ စာမေးပွဲကြီးတွင် ကောင်မကလေးတွေထက်သာအောင် ကြိုးစားပြခဲ့၏။

ထိုစဉ်က သားကြီး ခုနစ်တန်း။

* * * *

သားကြီးသည် သူ့ပြိုင်ဘက်၏ အားနည်းချက်ကို ရှာဖွေနေဟန် ရှိ၏။ ပင်ပေါင်ဘောလုံးကလေးကို တို့ထိစမ်းရိုက်ကြည့်ရင်း သူ့စိတ်ဓာတ်ကို သူ့အားပေးနေပုံလည်းရသည်။ စဉ့်ရှုပ်အပြာနု၊ ဘောင်းဘီတိုနက်ပြာနှင့် ကြိုးစားပမ်းစား ကစားနေသော သူ့အသွင်သည် တကယ့်အားကစားသမားလူကြီးကြီး တစ်ဦးသဖွယ်။

“မေမေ သားကစားကွက်တွေ ဘယ်နှယ်နေလဲ”

အစမ်းပွဲရိုက်ကြည့်ပြီးတော့ မအော့ဆီ ရောက်လာ၏။

“မင်း နည်းနည်း စိတ်လောလွန်းတယ်၊ စိတ်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ သတိထား ကစားရင် အခြေအနေကောင်းမှာပါ။ မင်းဖေဖေ ဒီနေ့ပြန်ရောက်ရင် ကောင်းမှာ”

“အို မေမေလဲ သိပါတယ်၊ သား ကြိုးစားကစားမယ်လေ”

သားက စိတ်ဓာတ်ကြွစွာ ပြောသည်။

ငြိမ်းသာသည် သား၏ ကစားကွက်များကို ကြည့်ရင်းအားရကျေနပ်နေမိသည်။

“မေမေ သား ဒုတိယဆုတော့ သေချာပြီနော်”

“ဒါပေါ့သားရယ်၊ အလေ့အကျင့်က စကားပြောပြီပေါ့”

ထိုနေ့က သားက သူရသော ဆုတံဆိပ်ကြီးကို ငြိမ်းသာလည်

ဒုတိယနေ့တုန့်

ပင်းတွင် လာဆွဲပေးရင်း ပျော်တပြုံးပြုံး။

“သားဖေဖေပြန်လာရင်လဲ သားကိုဆုချဦးမှာသေချာတယ်”

“မေမေကလဲ ဆုချဦးလေ”

“ဆုချမှာပေါ့ သားရယ်၊ ဘာလိုချင်လဲ ပြော”

“ဂျင်းဘောင်းဘီ”

ဪ လူပျိုပေါက်ကလေး ဖြစ်လာပြီကိုးလေ။

* * * *

သားကြီး တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် ပြည့်သည့်နေ့ကို ငြိမ်းသာ ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်တော့မည် မထင်။

ထိုနေ့က မနက်စောစော ငါးနာရီခန့် အိပ်ရာမှထကာ ဘုရားပန်းလဲ၊ ရေချမ်းကပ်၍ ဈေးသို့ပြေးခဲ့၏။ သားကြီး ကြိုက်တတ်သည့် အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲချက်ကျွေးရန်။ သားကြီးငယ်စဉ် လေးနှစ်သားခန့်အထိ တုန်းကတော့ အငယ်ကလည်း မရှိသေးသဖြင့် သားကြီး၏ မွေးနေ့ပွဲကို ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း မိသားစုများနှင့် ဆင်နွှဲခဲ့သည်။ ပျော်ရွှင်စွာ စုပေါင်းချက်ပြုတ်စားသောက်၍ မွေးနေ့မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပခဲ့၏။ နောက်တစ်ယောက်မှ နှစ်ယောက်ဖြစ်လာ၊ အခြားထွေရာကိစ္စ၊ ဗဟိရတွေများလာတော့ ကရိုက်ထခံ၍ မွေးနေ့ပွဲမလုပ်ဖြစ်တော့။

ဈေးမှ ပြန်ရောက်၍ ကြက်သားခုတ်နေဆဲ သားကြီးက အနားသို့ ကပ်လာကာ တီးတိုးခေါ်သည်။

“ဘာလဲသား၊ ခဏနေ ကျက်တော့မယ်လေ”

“ခဏလေးပါ မေမေရဲ့”

ဘာမှန်းမသိဘဲ သူ့နောက် လိုက်သွားရ၏။ သူ အခန်းထဲရောက်

တော့ ကုလားထိုင်ကို ထိုးပေးကာ . . .

“မေမေ ဒီမှာ ခဏထိုင်ပါဦး၊ သား ကန်တော့ချင်လို့ပါ”

“အောင်မယ်၊ ထူးထူးဆန်းဆန်းတော်”

ရင်ထဲတွင် ကြည့်နူးလို့က်လဲ့သော ခံစားမှုတို့ ဘောင်ဘင်ခတ် နေသည်။ သားကြီးကို တစ်ခဲခဲမိမိ ကြည့်နေမိ၏။

“ဒီနေ့ သားကို မေမေမွေးခဲ့တာ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိခဲ့ပြီလေ မေမေရဲ့၊ ဒါကြောင့် မေမေ့ကို ကန်တော့မလို့ပါ”

“ဒါဆိုလဲ သားဖေဖေ လမ်းလျှောက်က ပြန်လာမှ တူတူကန် တော့ရောပေါ့သားရယ်”

“ဟင့်အင်း သားက မေမေတစ်ယောက်တည်းကို ကန်တော့ချင် တာ”

“ဟဲ့ ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ သား၊ မင်းဖေဖေကလဲ ကျေးဇူး ရှင်ပဲဟာ”

ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်မိသည့် ငြိမ်းသာကို သားကြီးက မော့ ကြည့်ကာ တောင်းပန်သဖြင့် သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ရှင်းပြ၏။

“ဖေဖေ ကျေးဇူးကို သားနားလည်ပါတယ် မေမေ၊ ဖေဖေကိုလဲ ချစ်လဲချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မေမေ့ကိုကွက်ပြီး ကန်တော့တာ ဖေဖေ မသိပါစေနဲ့နော်၊ သားက မေမေ့ကိုပဲ သိပ်ကန်တော့ချင်လို့ပါ”

ပြောပြောဆိုဆို ရုတ်ကန် သုံးကြိမ်ချခဲ့သည့်သားကြီးကို တွေ့တွေ့ ကြီး စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ဆုပေးရန်ကိုပင် ရုတ်တရက် သတိမရ။ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားကာ ငြိမ်နေမိ၏။ သားကြီး ထိုင်ရာက ပြန်ထမှ ကတူန်ကယင် ဖြင့်

“အေး အေး ကျန်းမာပါစေ၊ ပညာတွေ အများကြီး တတ်ပါစေ၊ လိုအင်ဆန္ဒ ပြည့်ဝပါစေကွယ်”

သည်လို ဆုပေးလိုက်တော့ သားကြီးမျက်နှာ ရှုန်းရှုန်းပပဖြစ်သွား လိုက်သည်မှာ ဝင်းလို့၊ လင်းလို့။ သူ အလွန်ကျေနပ်သွားကာ ပြုံးပြုံးကြီး ဖြစ်နေသည်။

သူ့မွေးနေ့မှာ မအေတစ်ယောက်တည်းကိုသာ ကွက်၍ ကန်တော့ ခဲ့သည့် သားကြီးလုပ်ရပ်ကိုတော့ ဖအေကြီးက မသိရှု။ ငြိမ်းသာကတော့ ဖအေထက် မအေ့ကို သားကြီးက အချစ်ပိုသည်၊ အကြည်ညိုပိုသည်၊ လေးစားမှုပိုသည်ဟု ယူဆကာ အတ္တစွဲဖြင့် အလွန်ကျေနပ်ခဲ့သည်သာ တည်း။

* * * *

တစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်မြောက်
တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်မြောက်
တစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်မြောက်

ထိုမွေးနေ့များတွင်လည်း သားကြီးသည် သူ့ဖခင်မသိအောင် ငြိမ်းသာကို တိတိတိတ်ကလေး ကန်တော့ခဲ့၏။ ငြိမ်းသာကလည်း ပေးမြဲ ဆုကို ပေးခဲ့၏။ ကြည့်နူးပီတိစိတ်တွေ ဖြာဝေနေခဲ့၏။ မိခင်ကို ဦးစားပေး ၍ အလေးအမြတ်ထားသော သားကြီးကိုလည်း တွယ်တာမဆုံး။ သည်လိုနှင့်ပင်။

* * * *

သည်လိုနှင့်ပင်။
နောက်တစ်နှစ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြန်ပါသည်။

ကြူကြူသင်း

ငြိမ်းသာမှာ မျှော်လင့်ချက်တွေနှင့် သားကြီး၏ မွေးနေ့ကို ကြိုဆို နေမိ၏။

သည်နှစ် အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်မွေးနေ့တွင် မအေကို ကန်တော့ ပါကပြောစရာရှိသည်ကို ဖွင့်ပြောတော့မည်ဟု ငြိမ်းသာဆုံးဖြတ်ထားခဲ့၏။ အထူးအထွေပြောစရာစကားကတော့ သား၏အိမ်ထောင်ရေးနှင့်ပတ် သက်၍ ဖြစ်ပါသည်။ လူပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်နေပြီဖြစ်သည့် သားကြီးကို အိမ်ထောင်ဘက်ရွေးချယ်ရာတွင် ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန်ကလေးများကို သိထားစေချင်လှသည်။ သားကြီးတို့ မြတ်နိုးသူကို ရွေးချယ်ခွင့်ရှိကြောင်း ကိုလည်း ပွင့်လင်းစွာ အသိပေးထားချင်သည်။ အဘယ်သို့သော မိန်းက လေးကို မြတ်နိုးသင့်ကြောင်းကိုမူ မအေဖြစ်သူက လမ်းကြောင်းပေးရ မည့် တာဝန်ရှိသည်မဟုတ်ပါလား။

သို့နှင့် သားကြီး၏မွေးနေ့သို့ ရောက်လာခဲ့ပါလေပြီ။

ထုံးစံအတိုင်း မနက်ငါးနာရီခန့်ထ၍ ဘုရားရှိခိုးတော့ သားကြီး က သူ့အခန်းထဲမှာ မရှိတော့ပြီ။ တူမလေးက သတင်းပေးသည်။

“ကိုကိုက ဘုရားသွားမယ်လို့ ပြောသွားတယ် အန်တီ”

“အံ့မယ်၊ ကျားသားမိုးကြိုး၊ အတော်ရင့်ကျက်လာပြီပဲ။ ဘုရား တွေ ဘာတွေ သွားရကောင်းမှန်းတောင် သိလာပါပေါ့ လား”

ဈေးကပြန်ရောက်၍ အုန်းနို့ညစ်နေဆဲမှာ သားကြီးပြန်ရောက် လာ၏။ မအေဆီရောက်မလာ။ သူ့အခန်းထဲ တန်းဝင်သွား၏။ တော် တော်နှင့် မအေ့အနား ရောက်မလာတော့ မအေဖြစ်သူမှာ အုန်းနို့ခေါက် ဆွဲထဲ အာရုံမရချင်တော့။ သားဇောကပ်ကာ စိတ်က မဖြောင့်တော့။

သူ့အဖေရှိနေသည်ထင်၍ အလစ်ကို ချောင်းနေသလားဟု

ဒုတိယနေ့ရက်

တွေးမိသဖြင့် မအေကြီးအပြင်ထွက်သွားကြောင်း သူ့သိအောင် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် စောင်းပြောပြီးပြီ။ သို့တိုင် သားကြီးက သူ့အခန်းထဲမှ ထွက်မလာ။ ဘယ်လိုကြောင့်ပါလိမ့်။

ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

စိတ်ထင်ထင်နှင့်ပင် သားကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုကို နားစွင့်နေမိ၏။

သားကြီးကမူ မအေကြီးအပြင်မှ ပြန်ရောက်လာသည့်တိုင်အောင် မအေ့ဆီ ရောက်မလာခဲ့။

အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲချက်၍ မိသားစုလက်ဆုံစားဖို့ကိုပင် သားငယ်က သွားခေါ်မှ သူ့အခန်းထဲက ထွက်လာသည်။

သားကြီးမျက်နှာကို အကဲခတ်လိုက်တော့လည်း ရွှင်ရွှင်ပျပျလန်း လန်းဆန်းဆန်းပင်။ စားပွဲမှာ စကားတွေဖောင်နေအောင်ပြောကာ ထုံးစံ အတိုင်း သုံးပန်းကန်အမောက်ကြီး စားသွား၏။ ပြီးတော့ သူ့ညီခေါင်းကို ပုတ်ကာ . . .

“ဟေ့ကောင်၊ ကက်ဆက်အကျယ်ကြီး မဖွင့်နဲ့နော်၊ ငါ အိပ်မလို့” သည်လိုပြောသွားတော့ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ကျန်ရစ်ရ၏။ ခဏနေ၍ သွားချောင်းတော့ သားကြီး တရှူးရှူးအိပ်မောကျ နေလေပြီ။

မသိစိတ်ကနိုးဆော်၍ မပြုဖူးသောအလုပ်ကို ပြုလိုက်မိ၏။

သားကြီးအံ့ဆွဲကို အသာဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဖောင်တိန် အနီရဲရဲကလေး။

နောက်

စာရွက်ပြာကလေး။

ကြူကြူသင်း

အဲဒီအပေါ်မှာ စာကြောင်းကလေးတစ်ကြောင်း။
“ကိုကိုမွေးနေ့အတွက် နို့ရဲ့လက်ဆောင်” တဲ့။

* * * *

ထိုနေ့က ညအိပ်ရာဝင်ချိန်ရောက်သည်အထိ သားက ငြိမ်းသာ
ကို အကန်တော့ခံရန် လာမခေါ်။

ငြိမ်းသာသည်. . .

လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်က ဒပ်ဖရင်ဆေးရုံ၏ သားဖွားခန်း
ထဲဝယ် သားကြီးကိုမွေးနိုင်ရန် တစ်ညလုံး အိပ်ရေးပျက်ခဲ့ရသလို ယခု
လည်း တစ်ညလုံးလုံး ဘယ်လူးညာလိုမှ တသိမ့်သိမ့်ဖြင့်။

* * * *

ကြူကြူသင်း

ကြူကြူသင်း၏ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေပြီး စာအုပ်များ

- ၁။ ချစ်ကြင်မြတ်နိုးပါလေမောင် (၁၉၆၁)
- ၂။ ချစ်ဦးသူသို့ ပေးစာများ (၁၉၆၂)
- ၃။ ရွှေသမင် (၁၉၆၄)
- ၄။ ရွှေပြည်တန် (၁၉၆၈)
- ၅။ လသာလျက်ပါ (၁၉၇၀)
- ၆။ ရွှေကျေးတမာ (၁၉၇၁)
- ၇။ ကဝေမျိုးမို့ ညို့တတ်တယ် (၁၉၇၄)
- ၈။ ရလေ လိုလေ ချစ်တစ္ဆေ (၁၉၇၄)
- ၉။ မေ့ရင်ထဲက ကမ္ဘာ (၁၉၇၅)
- ၁၀။ အချစ်နတ်ရဲ့ ယဇ်ပလ္လင်မှာ (၁၉၇၅)
- ၁၁။ တန်ခိုးသျှင် ဖန်ဆင်းရာ (၁၉၇၆)
- *၁၂။ စံပယ်တစ်ကုံး ဂမုန်းတစ်ပွင့်
(ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်) (၁၉၈၁)
- ၁၃။ နှလုံးသားပဲ့တင်သံ (၁၉၈၄)
- ၁၄။ စိတ်၏အရိပ် (၁၉၈၇)
- ၁၅။ ရင်လှိုင်းခတ်သံ (၁၉၉၃)
- *၁၆။ ရွှေတံခါးကြီးဖွင့်ပါဦးနှင့် အခြားပြဇာတ်များ
(ပြဇာတ်ပေါင်းချုပ်) (၂၀၀၂)
- ၁၇။ သုံးလွန်းတင် (ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်)
(မစန္ဒာ၊ ရွှေသင်္ဘောတို့နှင့် တွဲဖက်၍) (၂၀၀၄)

- ၁၈။ တူပြိုင်လေကူးမယ်နှင့် အခြားပြဇာတ်များ (၂၀၀၆)
- ၁၉။ သမုဒ္ဒရာမှာ ပေါင်းဆုံသည်နှင့်
အခြားဝတ္ထုတိုများ (၂၀၀၇)
- * ၂၀။ သင်္ဂီရ ရသ ဝတ္ထုတိုစုစည်းမှု (၂၀၀၈)
- ၂၁။ ပထမအချစ် ကဗျာများ (၂၀၀၉)
- ၂၂။ စာပေဂုဏ်ဆင့် ကိုးမျက်ပွင့် (၂၀၀၉)
- ၂၃။ မြန်မာ့ရနံ့ (၂၀၁၀)

ယခု “တစ်ကမ္ဘာလုံးနှင့်တစ်ယောက်နှင့်
အခြားဝတ္ထုတိုများ” (အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ) နှစ်ဘာသာ

- * ၁၉၈၁ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေဆုရသည်။
- * ၂၀၀၃ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေဆုရသည်။
- * ၂၀၀၈ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေဆုရသည်။